

**LERINGEN VAN
KERKPRESIDENTEN**

GEORGE ALBERT SMITH

LERINGEN VAN KERKPREZIDENTEN
GEORGE ALBERT SMITH

Een uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
Salt Lake City (Utah, VS)

Boeken in de serie *Leringen van kerkpresidenten*

Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (bestelnummer 36481 120)

Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young (35554 120)

Leringen van kerkpresidenten: John Taylor (35969 120)

Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff (36315 120)

Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith (35744 120)

Leringen van kerkpresidenten: Heber J. Grant (35970 120)

Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith (36786 120)

Leringen van kerkpresidenten: David O. McKay (36492 120)

Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee (35892 120)

Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball (36500 120)

U kunt deze boeken bij uw distributiecentrum of op store.lds.org bestellen.

Wij stellen uw opmerkingen en suggesties over dit boek op prijs. U kunt die sturen naar: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Of e-mail uw opmerkingen en suggesties naar: cur-development@ldschurch.org

Gelieve uw naam, adres, wijk en ring te vermelden. Vergeet niet de titel van het boek te vermelden. Schrijf ons vervolgens wat u van het boek vindt, wat u aanspreekt en wat verbetering behoeft.

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc.

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

Engels origineel vrijgegeven: 8/02

Ter vertaling vrijgegeven: 8/02

Titel van het origineel:

Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith.

Dutch.

36786 120

Inhoud

Titel	Pagina
Inleiding	V
Historisch overzicht	IX
Het leven en de bediening van George Albert Smith	XII
1 Naleven wat wij geloven	1
2 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf'	11
3 Ons getuigenis van Jezus Christus	21
4 God heeft de waarheid hersteld door middel van de profeet Joseph Smith	33
5 Het heilige priesterschap — tot zegen van Gods kinderen.	45
6 De leiders van God steunen.	57
7 De onsterfelijkheid van de ziel.	67
8 Tempelzegeningen voor onszelf en onze voorouders	81
9 Uw ziel in gebed voor God uitstorten	93
10 De Schriften zijn de waardevolste bibliotheek ter wereld.	103
11 Openbaring van God aan zijn kinderen.	111
12 Een enthousiast verlangen om het evangelie te verbreiden	123
13 Ons deel doen in het evangelie verbreiden	135
14 Hoe we het evangelie doeltreffend uitdragen	147
15 Het werk van de Heer vooruitbrengen.	157
16 'Uw offeranden offeren op mijn heilige dag'	169
17 De versterkende kracht van geloof	179
18 Blijf aan Gods kant van de lijn.	191
19 Stoffelijke en geestelijke zegeningen van het woord van wijsheid.	201
20 Stoffelijk welzijn voor onszelf en anderen	211
21 De kracht van vriendelijkheid	223
22 Uw kinderen in licht en waarheid grootbrengen	233
23 'Het is van u vereist alle mensen te vergeven'	247
24 Rechtschappen leven in gevaarlijke tijden	255
Lijst met afbeeldingen	266
Register	267

Ernest Smith

Inleiding

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben de reeks *Leringen van kerkpresidenten* uitgebracht zodat u door de leringen van de kerkpresidenten in deze bedeling uw begrip van de leer van het herstelde evangelie kunt vergroten en dichter tot de Heer komen. Met de delen die de kerk aan deze serie toevoegt, legt u thuis een collectie evangelische naslagwerken aan. De delen in deze reeks zijn bedoeld voor zowel individuele studie als de zondagse lessen. Ze kunnen u ook van pas komen als u een les of een toespraak wilt voorbereiden of een antwoord zoekt op leerstellige vragen.

Dit boek bevat de leringen van president George Albert Smith, die van 21 mei 1945 tot 4 april 1951 president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was.

Individuele studie

Streef er bij uw studie van de leringen van de profeet George Albert Smith naar om met een gebed in uw hart inspiratie van de Geest te ontvangen. De vragen aan het eind van elk hoofdstuk zullen u inzicht in de leringen van president Smith geven en u helpen ze toe te passen. Terwijl u deze leringen tot u neemt, kunt u zich afvragen hoe u ze aan uw familie of vrienden kunt overbrengen. Daardoor zult u meer begrip krijgen van wat u leest.

Lesgeven met dit boek

U kunt dit boek gebruiken om thuis of in de kerk les te geven. De volgende richtlijnen kunnen u daarbij helpen.

Vorbereiding

Stel u open voor de Heilige Geest bij de voorbereiding van de les. Bestudeer het hoofdstuk met een gebed in uw hart tot u er vertrouwen in hebt dat u de leringen van president Smith begrijpt.

Als zijn woorden op u persoonlijk een uitwerking hebben gehad, onderwijst u met grotere oprechtheid en kracht (zie LV 11:21).

Als u les geeft in de priesterschap of de ZHV, dient u niet uit andere boeken les te geven of ander materiaal te gebruiken. Kies met een gebed in uw hart die leringen uit het hoofdstuk die uw klas het meest van nut zullen zijn. Sommige hoofdstukken bevatten meer materiaal dan u in de lesperiode kunt behandelen. Breek een goede discussie niet af omdat u alle leringen wilt behandelen.

Moedig de deelnemers aan om het hoofdstuk van tevoren thuis te bestuderen en het boek op zondag mee te nemen. Als ze het materiaal van tevoren lezen, zijn ze beter voorbereid om aan de discussie deel te nemen en elkaar op te bouwen.

Het hoofdstuk introduceren

Probeer, wanneer u het hoofdstuk introduceert, een sfeer te creëren waarin de Geest iemands hart en verstand kan raken, en probeer die de hele les vast te houden. Richt de aandacht van de deelnemers meteen bij aanvang op de leringen in het hoofdstuk. U doet dat bijvoorbeeld door:

- De paragraaf 'Uit het leven van George Albert Smith' aan het begin van het hoofdstuk te lezen en te bespreken.
- Een plaat of tekst uit het hoofdstuk te bespreken.
- Een lofzang die verband houdt met de les te zingen.
- In het kort over een persoonlijke ervaring te vertellen met betrekking tot het onderwerp.

Een discussie te leiden over de leringen van president Smith.

Nodig anderen uit om aan de discussie mee te doen, vragen te stellen en elkaar iets te leren. Ze zullen meer leren als ze actief met de les meedoen. Dat is een goede manier om ze te helpen persoonlijke openbaring te ontvangen. Ter bevordering van de discussie kunt u de vragen aan het eind van het hoofdstuk gebruiken. Naar deze vragen wordt in het hoofdstuk verwezen, zodat u weet welke vragen bij welke paragraaf horen. U kunt ook uw eigen vragen bedenken, vooral voor mensen die u les geeft. U kunt de deelnemers bijvoorbeeld vragen hoe zij de leringen van president Smith op hun taak van ouder of van huisonderwijzer of huisbezoekster kunnen toepassen.

De volgende opties kunnen u aanvullende ideeën geven:

- Vraag de deelnemers wat zij hebben geleerd uit hun studie van het hoofdstuk. U kunt bijvoorbeeld een paar deelnemers in de week voorafgaand vragen of ze in de les willen vertellen wat ze hebben geleerd.
- Wijs de deelnemers bepaalde vragen aan het eind van het hoofdstuk toe (hetzij individueel of in groepjes). Vraag ze op zoek te gaan naar leringen in het hoofdstuk die verband houden met de vragen. Laat ze hun ideeën en bevindingen daarna met de anderen bespreken.
- Lees samen een paar van president Smiths leringen uit het hoofdstuk. Laat de deelnemers voorbeelden uit de Schriften en uit hun eigen leven bespreken die de leringen van president Smith illustreren.
- Laat iedere deelnemer een paragraaf uitkiezen die hij of zij interessant vindt en laat hem of haar die voor zich lezen. Laat de mensen die dezelfde paragraaf hebben uitkozen in groepjes van twee of drie bij elkaar gaan zitten en bespreken wat ze ervan hebben geleerd.

Afronding van de discussie

Vat de les kort samen of vraag een of twee deelnemers dat te doen. Moedig de deelnemers aan om aan anderen te vertellen wat zij van de leringen van president Smith geleerd hebben. Getuig van de leringen die zijn besproken. U kunt ook anderen vragen om hun getuigenis te geven.

Informatie over de in dit boek geciteerde bronnen

De leringen van president Smith in dit boek worden geciteerd uit verschillende bronnen. Tenzij er redactionele of andere veranderingen noodzakelijk waren om de leesbaarheid te bevorderen, zijn de citaten verder hetzelfde als in de bronteksten. De redactionele ingrepen kunnen echter kleine inconsequenties tot gevolg hebben.

President Smith verwees vaak met termen als *de mens* of *het mensdom* naar alle mensen, zowel man als vrouw. Ook gebruikte hij vaak het voornaamwoord *hij, zijn* en *hem* om naar zowel man

als vrouw te verwijzen. Dat was normaal taalgebruik in zijn tijd. Ondanks de verschillen tussen die taalconventies en het huidige taalgebruik, zullen de lezers merken dat de leringen van president Smith zowel voor vrouwen als mannen van waarde zijn.

Historisch overzicht

Het volgende overzicht is een beknopt historisch kader voor de leringen van president George Albert Smith in dit boek.

1870, 4 april	Geboren in Salt Lake City (Utah), als zoon van John Henry en Sarah Farr Smith.
1874–1875	Zijn vader, John Henry Smith, vervult een zending in Groot-Brittannië. George Albert is vier jaar als hij vertrekt.
1880, 27 oktober	John Henry Smith wordt tot apostel geordend.
1882–1885	John Henry Smith is werkzaam als president van de Europese Zending.
1883	George Albert Smith gaat op dertienjarige leeftijd werken in een kledingfabriek.
1888	Gaat voor een spoorwegmaatschappij werken. Zijn werk bezorgt hem blijvende schade aan zijn ogen.
1891,
september–november	Vervult een zending in het zuiden van Utah voor de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jongemannen.
1892, 25 mei	Trouwt met Lucy Emily Woodruff in de Mantitempel (Utah).
1892–1894	Vervult een zending in het zuiden van de Verenigde Staten, die slechts een paar weken na zijn huwelijk aanvangt. Lucy voegt zich na vier maanden bij hem.
1903, 8 oktober	Wordt door president Joseph F. Smith tot apostel geordend.

- 1904 Schrijft zijn 'persoonlijk credo', een lijst met elf idealen waarnaar hij zijn leven inrichtte (zie pp. 1–2 van dit boek).
- 1909–1912 Heeft ernstige gezondheidsproblemen.
- 1919–1921 Presideert de Europese Zending.
- 1921–1935 Werkzaam als algemeen superintendent van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jongemannen.
- 1922 Gekozen als vice-president van de National Society of the Sons of the American Revolution. Hij vervult deze functie tot 1925 en vervolgens in 1944 en 1946.
- 1930, september Richt mede de Utah Pioneer Trails and Landmarks Association op, die historische kerklocaties afbakent en voorziet van gedenkstenen. Hij wordt gekozen als de eerste president van de organisatie.
- 1933, 27 juli Wordt president van de Society for the Aid of the Sightless in Utah.
- 1934, 31 mei Ontvangt de Silver Buffalo, de hoogste onderscheiding van de Boy Scouts of America.
- 1935–1936 Ziet toe op de publicatie van het Boek van Mormon in braille.
- 1937, 5 november Lucy sterft op de leeftijd van 68 jaar na een lang ziekbed.
- 1938, januari–juli Bezoekt de zendingsgebieden van de kerk in Oceanië, met onder meer stopplaatsen in Hawaï, Samoa, Tonga, Tahiti, Nieuw-Zeeland en Australië.
- 1943, juli Aangesteld als president van het Quorum der Twaalf Apostelen.

- 1945, 21 mei Aangesteld als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
- 1945, 23 september Wijdt de Idaho Fallstempel (Idaho) in.
- 1945, 2 november Heeft een onderhoud met president Harry S. Truman van de Verenigde Staten om na de Tweede Wereldoorlog voedselhulp naar Europa te sturen.
- 1946, mei Bezoekt de leden van de kerk in Mexico, en is daarmee de eerste president van de kerk die dat doet. Overhandigt een exemplaar van het Boek van Mormon aan Manuel Camacho, president van Mexico.
- 1947, 24 juli Wijdt het 'This is the place'-monument in en gedenkt het eeuwfeest van de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley.
- 1947 Het ledental van de kerk bereikt het miljoen.
- 1949, 30 september–2 oktober Neemt deel aan de eerste televisie-uitzending van de algemene conferentie.
- 1951, 4 april Overlijdt op zijn 81e verjaardag in Salt Lake City (Utah).

Het leven en de bediening van George Albert Smith

Toen George Albert Smith president van de kerk was, kreeg hij op zekere dag een foto met een briefje: 'Ik stuur u deze foto, omdat hij goed illustreert wat voor iemand u volgens ons bent.' Het was een foto van president Smith die in gesprek was met een moeder en haar vier jonge kinderen. Op de dag dat de foto genomen werd, haastte president Smith zich naar het station toen de moeder hem aansprak, in de hoop dat haar kinderen een profeet van God een hand mochten geven. Iemand had dat moment vastgelegd.

Het briefje ging verder: 'De reden waarom we zoveel waarde aan [de foto] hechten is dat u, ondanks het feit dat u zich naar uw auto haastte om uw trein te halen, toch de moeite nam om alle kinderen van dit gezin een hand te geven.'¹

Het leven en de bediening van George Albert Smith laten zich karakteriseren door vriendelijke daden zoals deze. Of hij nu een buurman in een geloofscrisis liefde en hulp bood of leiding gaf aan een welzijnsproject om duizenden mensen te voeden, George Albert Smith leefde naar het gebod van de Heiland: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Marcus 12:31).

Vroege jaren, 1870–1890

*Op vierjarige
leeftijd*

George Albert Smith is op 4 april 1870 in een klein huisje in Salt Lake City geboren, als zoon van John Henry en Sarah Farr Smith. De familie Smith had een lange geschiedenis van dienstbaarheid in het koninkrijk van God. George Alberts vader zou later werkzaam zijn in het Quorum der Twaalf Apostelen en in het Eerste Presidium. Zijn grootvader en naamgenoot, George A. Smith, was een neef van de profeet Joseph Smith en bevond

zich onder de eerste pioniers die in 1847 de Salt Lake Valley betraden; George A. Smith was ook apostel en raadgever van president Brigham Young. George Alberts overgrootvader, John Smith, was patriarch van de kerk en de eerste ringpresident in Salt Lake City. En zijn grootvader van moeders zijde, Lorin Farr, was de eerste burgemeester van Ogden (Utah) en de eerste ringpresident in die stad.

John Henry Smith

George Albert Smith hield van en bewonderde zijn ouders. Volgens hem was het zijn vader die hem leerde om klaar te staan voor mensen in nood² en hij prees zijn moeder voor de offers die zij bracht om haar gezin in het evangelie groot te brengen. ‘Hoewel wij het heel arm hadden,’ zei hij eens, ‘en mijn vader op zending was toen ik vijf was, heb ik mijn moeder nooit horen klagen, en heb ik haar nooit een traan zien laten om de omstandigheden waarin zij zich bevond. En ze kon ongelooflijk goed met geld omgaan. (...)’

‘(...) Toen mijn vader niet thuis was vanwege zijn zending nam moeder zijn plaats in, en zij was toen in feite het gezinshoofd. We deden onze gebeden, baden voor het eten, en als er iemand ziek was, liet ze de ouderlingen komen, want ze had groot geloof in de verordeningen van het evangelie. Ze is altijd een goede tiendebetaler geweest, en voor zover ik heb kunnen vaststellen, heeft ze nooit enige twijfel gehad dat het ‘mormonisme’ misschien wel eens niet waar zou kunnen zijn. Ze geloofde er met haar hele ziel in.’³

Sarah Farr Smith

George Albert Smith herinnerde zich vooral hoe zijn moeder hem leerde bidden en erop vertrouwen dat God zijn gebed zou verhoren: ‘Als ik denk aan de invloed van mijn moeder toen ik klein was, word ik tot eerbied en tranen bewogen. (...) Ik herinner mij als de dag van gisteren hoe ze mij bij de hand nam en met mij de trap naar de eerste verdieping opliep. Daar knielde ik neer en leerde zij mij hoe ik moest bidden. God zij dank voor de moeders die de geest van het evangelie in hun hart hebben en verlangen anderen tot zegen te zijn. Ik zou dat gebed nu nog kunnen herhalen en het is al heel lang geleden dat ze het

*Kinderen van John Henry en Sarah Farr Smith.
George Albert Smith is de eerste van links.*

mij leerde. Ik wist er onomstotelijk door dat ik een hemelse Vader had en dat Hij naar mij luisterde en mijn gebeden verhoorde. Toen ik ouder was woonden we nog steeds in dat houten huis met twee verdiepingen dat als het hard waaide heen en weer bewoog alsof het zou omvallen. Soms was ik te bang om te gaan slapen. Ik sliep alleen in een kamertje. Vaak kroop ik 's nachts mijn bed uit om op mijn knieën mijn hemelse Vader te vragen of Hij voor het huis wilde zorgen en het wilde beschermen zodat het niet in elkaar zou storten. En dan ging ik terug in mijn kleine bed en wist ik zeker dat Hij me tegen het kwaad zou beschermen, alsof ik mijn vaders hand vasthield.⁴

Terugkijkend op zijn kinderjaren zei George Albert Smith:

‘Mijn ouders waren zeer klein behuisd, maar ik loof mijn Maker en dank Hem met heel mijn hart dat ik in hun gezin ben geboren.

‘(...) Ik leerde als kleine jongen dat dit het werk van de Heer is. Ik leerde dat er profeten op aarde waren. Ik leerde dat de inspiratie van de Almachtige op allen rust die ernaar leven.

‘(...) Ik ben dankbaar voor mijn geboorterecht, dankbaar voor mijn ouders die mij in het evangelie van Jezus Christus onderwezen en mij het goede voorbeeld gaven.’⁵

De jonge George Albert stond bekend als een vrolijke, speelse jongen. Zijn vrienden waardeerden zijn opgewekte karakter, en hij genoot ervan om hen te vermaken met de harmonica, banjo en gitaar, en een repertoire aan grappige liedjes. Toch had hij ook ervaringen die hem hielpen om al op jonge leeftijd een groot verantwoordelijkheidsbesef te ontwikkelen. Toen hij twaalf was bezocht George Albert de Brigham Young Academy, waar hij een les kreeg die grote invloed op zijn leven had. Later zou hij daarover zeggen:

‘Ik had het geluk dat een deel van mijn lessen door dr. Karl G. Maeser werden gegeven, die uitstekende onderwijskundige, de oprichter van de geweldige opleidingsinstituten van de kerk. (...) Ik kan me niet goed herinneren wat er dat jaar precies gezegd is, maar er is iets wat ik nooit zal vergeten. Ik heb het vaak herhaald. (...) Dr. Maeser stond op een dag op en zei:

“Jullie zullen niet alleen verantwoordelijk worden gehouden voor wat je doet, maar ook voor alles wat je denkt.”

‘Omdat ik als jongen niet erg gewend was mijn gedachten in toom te houden, was het voor mij een groot raadsel wat ik moest doen, en daar maakte ik me zorgen over. Ik kon die gedachte niet meer van me afzetten. Een week of tien dagen later besepte ik opeens wat de betekenis was. Ik kon de bedoeling ervan begrijpen. Plotseling wist ik dat hij het volgende bedoelde: Natuurlijk word je verantwoordelijk gehouden voor je gedachten, want als je leven op aarde ten einde is, is het de optelsom van je gedachten. Dat ene denkbeeld is me mijn hele leven tot zegen geweest, en heeft me in staat gesteld om in veel gevallen slechte gedachten te vermijden omdat ik besepte dat ik, als mijn werk op aarde volbracht is, het product van mijn gedachten zal zijn.’⁶

De jonge George Albert Smith kreeg in 1882 heel wat verantwoordelijkheid op zijn schouders toen zijn vader, die twee jaar daarvoor in het Quorum der Twaalf was geroepen, president van de Europese Zending werd. Door de afwezigheid van John Henry moest George Albert het gezin helpen onderhouden. Toen hij dertien was solliciteerde hij bij een kledingfabriek en warenhuis van de kerk in Salt Lake City, maar de manager zei dat hij niemand meer op de loonlijst kon hebben. George Albert antwoordde dat hij niet gezegd had dat hij betaald wilde worden, slechts dat hij

wilde werken. Hij voegde eraan toe: 'Ik weet dat als ik van waarde zal blijken te zijn, ik daarnaar betaald zal worden.'⁷ Zijn positieve houding leverde hem een aanstelling als fabrieksarbeider voor twee dollar vijftig per week op, en hij kreeg vanwege zijn uitstekende werkethiek verschillende keren promotie.

Toen hij achttien was, vond hij werk bij een landmeetkundig bedrijf dat verbonden was aan de spoorwegen. Door dit werk liep hij een beschadiging aan zijn ogen op, doordat de schittering van de zon op het woestijnzand weerkaatste. Daardoor raakte George Albert visueel gehandicapt en was lezen moeilijk voor hem. Hij bleef er zijn hele leven last van houden.

Zending en huwelijk, 1891-1894

In september 1891 riep president Wilford Woodruff George Albert Smith op een korte zending in het zuiden van Utah. Zijn specifieke taak was met de jongeren van de kerk in dat gebied te werken. In de daaropvolgende maanden zetten zijn collega en hij jongerenorganisaties in de ringen en wijken op, sprak hij in vele bijeenkomsten, en moedigde hij de jonge mensen aan om de normen van de kerk na te leven.

Lucy Emily Woodruff Smith

Na van deze zending te zijn teruggekeerd, pakte George Albert zijn verkering met zijn jeugdvriendin, Lucy Woodruff, de kleindochter van president Wilford Woodruff, weer op. Ze waren in dezelfde straat opgegroeid, en de karaktereigenschappen van George Albert waren Lucy niet ontgaan. Zij had haar bewondering voor hem in haar dagboek opgetekend: 'Vanavond ga ik met een dankbaar gevoel jegens God slapen (...) en ik bid dat Hij mij de kracht zal geven om de

liefde waardig te zijn van een jongen die volgens mij tot de besten behoort die ooit op aarde hebben geleefd. Hij is zo goed en aardig dat ik er tranen van in mijn ogen krijg.’⁸

Maar Lucy had zo haar eigen bewonderaars, en sommigen zaten goed bij kas en gaven haar dure cadeaus. Maar George Albert dong naar haar hand met zijn toewijding aan de Heer. Hij schreef haar: ‘Als je iemand met geld wil trouwen moet je niet bij mij zijn, want ik heb lang geleden al besloten dat ik mijn leven of mijn tijd niet wil wijden aan geld verdienen, maar aan het dienen van de Heer en zijn kinderen in deze wereld.’⁹ Lucy maakte haar keuze, en op 25 mei 1892 trouwde zij met George Albert in de Mantitempel. George Alberts vader voltrok de ceremonie. Op die dag gaf Lucy haar man een medaillon met een fotootje van haar erin. Hij bewaarde het medaillon aan zijn horlogeketting, die dicht bij zijn hart hing, en zou het zijn verdere leven bij zich dragen.¹⁰

De jongehuwden waren nog geen maand samen toen George Albert weer op zending ging, dit keer een met een evangelisatietraak in het zuiden van de Verenigde Staten. Hoewel ze wisten dat zijn vertrek aanstaande was — hij had de roeping drie weken vóór hun huwelijk ontvangen — viel die hen zwaar. Ze waren in de wolken toen Lucy vier maanden later een roeping kreeg om met haar man in het zendingskantoor te werken, waar ouderling Smith kort daarvoor als secretaris te werk was gesteld.

De president van het zendingsgebied Zuidelijke Staten was J. Golden Kimball, die tezelfdertijd lid was van de Zeventig. Tweemaal tijdens de zending van ouderling Smith moest president Kimball het zendingsgebied verlaten om in Salt Lake City belangrijke zaken af te handelen — een keer kort nadat ouderling Smith secretaris was geworden en ongeveer een jaar later nog een keer. In beide gevallen liet president Kimball de zware verantwoordelijkheid van het leiden en besturen van de zending over aan ouderling Smith, die hij wel vaak schreef om hem raad en steun te geven. Alles bij elkaar is ouderling Smith ongeveer zestien maanden als waarnemend president van het zendingsgebied werkzaam geweest. Het viel president Kimball niet makkelijk om zo lang afwezig te zijn, maar hij had vertrouwen in zijn jonge assistent. Hij schreef ouderling Smith: ‘Ik denk dat mijn onderscheidingsvermogen

*Zendingen in het zendingsgebied Zuidelijke Staten.
Pasgehuwd, Lucy (derde van links) en George Albert Smith
(zittend naast haar) werkten samen in het zendingshuis.*

en intelligentie, hoe beperkt die ook mogen zijn, mij ingeven je onkreukbaarheid en waarde te appreciëren, wat ik zeker doe.’¹¹ In een andere brief schreef hij: ‘Laat dit altijd duidelijk zijn: ik waardeer je werk, geestdrift en goede instelling.’¹²

President Kimball was vaak in de gelegenheid om de geestdrift en goede instelling van ouderling Smith waar te nemen. Zo waren de twee eens samen op reis en brachten ze, op uitnodiging, de nacht door in een klein huis. George Albert Smith herinnerde zich:

‘Rond middernacht werden we wakker door een vreselijk geschreeuw buiten. Toen we rechtop in bed zaten om te zien wat er aan de hand was, hoorden we schelden en vloeken. Het was een heldere nacht en de maan scheen. We zagen veel mensen buiten. President Kimball sprong op en begon zich aan te kleden. De mannen bonkten op de deur, scholden en vloekten en zeiden dat de

mormonen naar buiten moesten komen om te worden doodgeschoten. President Kimball vroeg of ik ging opstaan om me aan te kleeden. Ik zei dat ik in bed zou blijven, dat ik zeker wist dat de Heer voor ons zou zorgen. Binnen enkele seconden vlogen de kogels door de kamer. De bende had zich in vier groepen verdeeld en ze schoten vanuit alle richtingen op het huis. Over ons hoofd vlogen de splinters alle kanten op. Er waren momenten dat het even stil was, en dan werd er weer een salvo schoten afgevuurd en vlogen er meer splinters rond. Ik voelde absoluut geen angst. Ik lag er volkomen rustig bij, hoewel ik een van de afschuwelijkste gebeurtenissen uit mijn leven meemaakte, want ik was ervan overtuigd dat de Heer me zou beschermen (...), en dat deed Hij ook.

‘Blijkbaar raakten de schurken ontmoedigd, want ze gingen weg. Toen we de volgende ochtend naar buiten gingen, vonden we een groot aantal hardhouten stokken. Soortgelijke stokken waren gebruikt om in het zuiden andere zendelingen te slaan.’¹³

Jaren later vertelde George Albert Smith deze ervaring aan zijn kleinkinderen om hun te leren dat ze op de Heer konden vertrouwen. ‘Ik wil jullie duidelijk maken,’ zei hij, ‘dat de Heer voor jullie zorgt als er gevaar dreigt, als je Hem die kans geeft.’¹⁴

Gezinsleven

George Albert en Lucy werden in juni 1894 van hun zending ontheven. Een paar maanden na hun terugkeer in Salt Lake City ontving Lucy een zegen van haar grootvader, president Wilford Woodruff, waarin haar beloofd werd dat ze kinderen zou krijgen. Op 19 november 1895 schonk zij het leven aan een dochter, die zij Emily noemden. Vier jaar later werd hun tweede dochter, Edith, geboren. Hun laatste kind, George Albert jr., werd in 1905 geboren.

George Albert Smith was een lieve vader, bewonderd door zijn kinderen. Edith schreef over hem: ‘Wat mij betreft had mijn vader alle eigenschappen om een dochter voor zich in te nemen. Hij voldeed aan al mijn verwachtingen van wat het betekent een vader te hebben.’ De kinderen waren vooral onder de indruk van hoe George Albert zijn dierbare vrouw behandelde. ‘Vaders genegenheid en achting voor moeder waren prachtig’, schreef Edith. ‘Hij

liet geen gelegenheid onbenut om haar zijn waardering te kennen te geven. Alles wat ze deden, deden ze samen, na de plannen goed te hebben doorgesproken. Zij was hem zeer dierbaar. (...) Hoewel we alledrie moeder liefhadden, ben ik er zeker van dat wij door zijn zorgzaamheid en tederheid jegens haar nog meer van haar hielden.’¹⁵

George Albert Smith probeerde zijn kinderen enthousiast deelgenoot te maken van de vreugde die naleving van het evangelie hem bracht. Op een kerstdag, toen de cadeautjes waren uitgepakt, vroeg hij zijn jonge dochters hoe zij het zouden vinden om een paar van hun speeltjes weg te geven aan kinderen die geen kerstcadeautjes hadden gekregen. Aangezien ze net nieuw speelgoed hadden gekregen, hadden de meisjes er geen moeite mee om een paar van hun oude speeltjes aan arme kinderen te geven.

‘Zou het niet fijn zijn om hun ook een paar van de nieuwe te geven?’ stelde George Albert Smith voorzichtig voor.

Zijn dochters twijfelden, maar gingen er uiteindelijk mee akkoord om een of twee van hun nieuwe speeltjes weg te geven. George Albert nam de meisjes toen mee naar het huis van de kinderen die hij op het oog had om de cadeautjes aan te geven. Het was zo’n fijne ervaring voor ze, dat een van de meisjes onderweg naar huis opgewonden uitriep: ‘Laten we de rest van het speelgoed voor ze gaan halen.’¹⁶

Quorum der Twaalf Apostelen, 1903–1945

Op dinsdag, 6 oktober 1903, had George Albert Smith een drukke dag op zijn werk, waardoor hij die dag niet naar de bijeenkomsten van de algemene conferentie kon gaan. Tegen de tijd dat hij het kantoor verliet, was de middagbijeenkomst van de conferentie al bijna afgelopen, dus ging hij naar huis met de bedoeling om met zijn kinderen naar de kermis te gaan.

Toen hij thuiskwam, waren er tot zijn verbazing veel bezoekers, van wie er een op hem afstapte en hem hartelijk gelukwensde.

‘Wat is er hier aan de hand?’ vroeg hij.

‘Weet u dat niet?’, antwoordde ze.

‘Wat weet ik niet?’

Het Quorum der Twaalf Apostelen in 1921. Staand (v.l.n.r.): Joseph Fielding Smith, James E. Talmage, Stephen L Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard, and John A. Widtsoe. Zittend (v.l.n.r.): Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith, George F. Richards, Orson F. Whitney en David O. McKay.

‘Nou, u bent gesteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen’, riep de bezoeker uit.

‘Dat kan niet juist zijn’, zei George Albert Smith. ‘Er is een vergissing in het spel.’

‘Ik heb het zelf gehoord’, zei ze.

‘Het zal wel om een andere Smith gaan’, zei hij. ‘Er is met mij geen woord over gesproken, en ik geloof er niets van.’

De bezoeker snapte er niets van en ging terug naar de Tabernakel om erachter te komen of ze zich vergist had. Daar kreeg ze te horen dat ze het juist had — George Albert Smith was het nieuwste lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.¹⁷

Zijn dochter Emily herinnerde zich het volgende tafereel in huize Smith: ‘Het leek wel of de hele tabernakel leegstroomde en zich

naar ons huis begaf om mijn moeder om de hals te vallen. Ze zeiden allemaal dat papa apostel was geworden en we dachten dat apostel het ergste was dat iemand kon overkomen.'

Zelfs nadat het bericht juist bleek, wilde George Albert nog steeds met zijn dochters, zoals beloofd, naar de kermis, 'hoewel hij er niet veel van heeft gezien', herinnerde Emily zich. 'Hij stond de hele tijd met zijn rug tegen de muur met mensen te praten.'¹⁸

Twee dagen later, op 8 oktober 1903, werd George Albert Smith in een bovenkamer van de Salt Laketempel door president Joseph F. Smith tot apostel geordend. Na zijn ordening werd hem verzocht zijn gevoelens onder woorden te brengen aan de aanwezige leden van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Ik voel mij zwak, en het ontbreekt mij aan het inzicht dat oudere mannen hebben', zei hij, 'maar ik heb het hart op de juiste plek, en ik wil oprecht het werk van de Heer vooruit helpen. (...) Ik heb een krachtig getuigenis van de goddelijkheid van dit werk; ik weet dat het evangelie onder leiding van de Heer zelf op aarde is gebracht, en dat de mannen die gekozen zijn om te presideren daadwerkelijk zijn dienstknechten waren en zijn. Ik verlang en bid dat ik zuiver en nederig mag leven, zodat ik mijn verdere leven recht heb op de ingevingen en aansporingen van de Geest om mij te leiden.'¹⁹

George Albert Smith was bijna 42 jaar werkzaam in het Quorum der Twaalf Apostelen, inclusief twee jaar als president van het quorum. In die tijd vervulde hij vele taken en was hij de mensen overal ter wereld op vele manieren tot zegen.

Het evangelie verbreiden en goodwill voor de kerk kweken

Ouderling Smith had het talent om mensen op hun gemak te stellen en van vijanden vrienden te maken. Een plaatselijke zakenman, die geen lid van de kerk was, zei over hem op zijn begrafenis: 'Hij was makkelijk in de omgang. Hij was iemand die je wilde leren kennen. Door zijn vriendelijke glimlach, zijn hartelijke handdruk, en zijn warme begroeting voelde je diep van binnen dat zijn vriendschap voor jou en voor zijn medemens oprecht was.'²⁰

Dit talent was van grote waarde in een tijd dat de kerk wereldwijd nog grotendeels onbekend was en door velen met achterdocht werd gadeslagen. Eens, toen hij een taak vervulde in West

Virginia, kwam het hem ter ore dat de gemeentelijke overheid bedreigd had iedereen die het mormonisme predikte te arresteren. Ouderling Smith zocht de stadssecretaris, meneer Engle, op en probeerde verandering in dat beleid te brengen. Hij schreef later in zijn dagboek: 'Toen ik meneer Engle ontmoette was hij heel kortaf en hij liet mij nors weten dat wij niet in die stad zouden worden getolereerd. (...) Ik zei tegen hem dat ik van mening was dat hij slecht geïnformeerd was en dat ik dat in een gesprek recht wilde zetten. (...) We spraken een tijdje over het mormonisme. Hij draaide aanzienlijk bij voordat ik vertrok, schudde mij de hand en overhandigde mij zijn kaartje. Ik vertrok met het gevoel dat ik een paar vooroordelen had weten weg te poetsen.'²¹ Drie dagen later ging ouderling Smith weer bij hem langs en dit keer liet hij een exemplaar van het Boek van Mormon bij hem achter.²²

Ouderling Smith greep ook elke kans aan om met mensen over de kerk te praten. Als hij voor zijn functie op reis moest, nam hij exemplaren van het Boek van Mormon, tijdschriften en andere kerklectuur mee om weg te geven. Omdat het Boek van Mormon krachtig getuigenis aflegt van Jezus Christus, beschouwde ouderling Smith het als een ideaal kerstgeschenk en vaak stuurde hij een exemplaar naar vrienden uit andere geloofsrichtingen en zelfs aan vooraanstaande mensen die hij nooit had ontmoet.²³ In een brief die hij met een dergelijk kerstgeschenk meestuурde, schreef hij: 'Over een paar dagen zal de christelijke wereld de geboorte van de Heiland vieren en het is een goede gewoonte om in die tijd stil te staan bij onze vrienden. Ik vertrouw er dan ook op dat u dit exemplaar van het Boek van Mormon zult accepteren. (...) Ik ben ervan overtuigd dat u dit boek graag aan uw boekenverzameling zult willen toevoegen, daarom stuur ik het u als kerstgeschenk.'

Hij kreeg de volgende reactie: 'Het boek komt bij ons op de plank te staan en zal [van kافت tot kافت] onbevooroordeeld worden gelezen. Het zal zonder twijfel menig blik verruimen en de verdraagzaamheid doen toenemen bij ieder die het aandachtig leest.'²⁴

Maatschappelijke betrokkenheid

Ouderling Smith moedigde de kerkleden aan om betrokken burgers te zijn en hun invloed te gebruiken om de omstandigheden in de wereld te verbeteren. Hij was zelf betrokken bij verschillende

maatschappelijke organisaties, ondanks zijn veeleisende roeping als algemeen autoriteit. Hij werd verkozen tot president van het International Irrigation Congress [internationale irrigatievereniging] en het Dry Farming Congress [vereniging voor droge landbouw], en was zes termijnen lang vice-president van de National Society of the Sons of the American Revolution [nationale vereniging van de zoons van de Amerikaanse revolutie]. Als groot voorstander van de luchtvaart, een manier van reizen waarmee de algemene autoriteiten volgens hem hun taken efficiënter konden vervullen, had ouderling Smith zitting in de raad van bestuur van Western Air Lines. Ook was hij actief betrokken bij de Boy Scouts of America en kreeg daarvoor in 1934 de Silver Buffalo, de hoogste onderscheiding in de Amerikaanse scouting. In de jaren na de Eerste Wereldoorlog gaf hij voor de staat Utah leiding aan de hulpverlening voor Armenië en Syrië, en vertegenwoordigde hij de staat bij de International Housing Convention, die tot doel had onderdak te vinden voor wie in de oorlog hun huis waren kwijtgeraakt.²⁵

Vóór zijn roeping tot apostel was George Albert actief in de politiek, zo voerde hij campagne voor doeleinden en kandidaten waarvan hij vond dat ze de samenleving ten goede zouden komen. Toen hij algemeen autoriteit was geworden, verminderde zijn politieke betrokkenheid, maar hij bleef doelen propageren waarin hij geloofde. Zo was hij er in 1923 mede verantwoordelijk voor dat het wetgevende lichaam van de staat Utah een wetsvoorstel aannam dat leidde tot de bouw van een sanatorium voor tuberculosepatiënten.²⁶

Ouderling Smiths mededogen voor anderen kwam vooral tot uiting in zijn werkzaamheden als president van de Society for the Aid of the Sightless [bond voor blinden en slechtzienden], een functie die hij van 1933 tot 1949 vervulde. Daar hijzelf visueel gehandicapt was, koesterde ouderling Smith een bijzonderer sympathie voor mensen die blind waren. Hij hield toezicht op de publicatie van het Boek van Mormon in braille en begon een programma om blinden te leren hoe ze braille konden lezen en hoe ze op andere manieren met hun handicap konden leven. Dat maakte hem geliefd bij de mensen die hij deze dienst bewees. Een lid van de Society for the Aid of the Sightless uitte haar waardering in een gedicht dat zij ouderling Smith op zijn zeventigste verjaardag aanbood:

Ouderling George Albert Smith zag toe op de publicatie van het Boek van Mormon in braille.

Als het leven onbesuisd hard toeslaat,
En er bittere tranen vallen;
Als een eenzame winter mijn ziel verkilt,
En er lege echo's galmen —
Dan is het dat ik mij hoopvol wend,
Mijn stappen schuifelend en traag,
Op zoek naar een begripvol hart,
Waarin een vriendelijke vlam brandt —
Een hart waarin tedere wijsheid woont,
Mededogend en mild,
Wiens geloof in God en mens hem schonk
Eenzelfde geloof als van de blinden. (...)
Hoewel zijn liefdevolle gezicht
Ons wordt onthouden,
Zien wij de genadige wijsheid
Van zijn begripvolle hart;

Wij voelen de vrede in zijn ziel
En voelen die vrede in onszelf;
We horen zijn stil gebed dat zegt
Dat we er niet alleen voor staan;
Zijn geloof in ons geeft ons kracht,
Wanneer wij langs ongeziene paden gaan;
Onze ziel verkwikt door een man
Die een vriend is van God.²⁷

Ziekte en andere beproevingen

George Albert verkeerde een groot deel van zijn leven niet in blakende gezondheid. Hoewel hij graag zwom, paard reed en andere lichamelijke activiteiten deed, was zijn lichaam broos en vaak zwak. Afgezien van zijn chronische oogaandoening had ouderling Smith zijn hele leven last van maag- en rugklachten, chronische vermoeidheid, problemen met zijn hart en vele andere kwalen. De stress en werkdruk van zijn vele verplichtingen eisten ook zijn tol, en aanvankelijk wilde hij het niet kalmer aan doen om zijn gezondheid te behouden. Het resultaat was dat hij van 1909 tot 1912 te kampen kreeg met een ernstige ziekte die hem bedlegerig maakte en hem ervan weerhield zijn taken in het Quorum der Twaalf uit te voeren. Het was een uiterst moeilijke tijd voor ouderling Smith die ontzettend graag weer aan het werk wilde. De dood van zijn vader in 1911 en de ziekte van zijn vrouw, die met een ernstige vorm van griep te kampen kreeg, kwamen zijn herstel evenmin ten goede.

Jaren later vertelde hij over een ervaring die hij in die periode had gehad:

‘Een aantal jaren geleden was ik ernstig ziek. Ik geloof dat iedereen uitgezonderd mijn vrouw mij al had opgegeven. (...) Ik was zo zwak dat ik mij nauwelijks kon bewegen. Het kostte mij heel veel moeite om mij in bed op mijn andere zij te draaien.

‘Onder deze omstandigheden verloor ik op zekere dag het bewustzijn en dacht ik dat ik naar de andere kant van de sluier was gegaan. Ik stond met mijn rug naar een groot, prachtig meer en keek naar een groot bos. Er was niemand te zien en er was geen boot op het meer of een andere aanwijzing hoe ik daar terecht was gekomen. Ik besepte, of meende te beseffen, dat mijn werk op aarde volbracht was en dat ik naar huis was gegaan. (...)

‘Ik begon de omgeving te verkennen en vond al snel een pad tussen de bomen dat weleens gebruikt leek te zijn, hoewel het grotendeels door gras werd verborgen. Ik volgde het pad en toen ik een tijdje had gelopen en een behoorlijke afstand door het bos had afgelegd, zag ik een man mijn richting op komen. Ik zag dat hij een grote man was, en ik ging sneller lopen omdat ik hem als mijn grootvader [George A. Smith] herkende. In het sterfelijk leven woog hij ruim 135 kilo. Daaruit blijkt wel hoe groot hij was. Ik kan me nog herinneren hoe gelukkig ik me voelde toen ik hem zag. Ik was naar hem vernoemd en was daar altijd trots op geweest.

George A. Smith

‘Toen mijn grootvader enkele stappen bij me vandaan was, bleef hij staan. Dat was voor mij een reden om ook stil te staan. En toen — en ik wil dat de jongens en meisjes en jonge mensen dit nooit vergeten — keek hij me ernstig aan en zei:

“Ik wil graag weten wat je met mijn naam hebt gedaan.”

‘Ik zag alles wat ik ooit gedaan had als een film voor mijn ogen — letterlijk alles. Al snel bereikte deze heldere terugblik het moment dat ik daar stond. Mijn hele leven was aan mij getoond. Ik glimlachte, keek mijn grootvader aan en zei:

“Ik heb nog nooit iets met uw naam gedaan waarvoor u zich hoeft te schamen.”

‘Hij kwam dichterbij en omhelsde mij. En toen hij dat deed, werd ik me bewust van mijn aardse omgeving. Mijn kussen was nat alsof er water op gegoten was — nat van de tranen van dankbaarheid dat ik zijn vraag zonder schaamte had kunnen beantwoorden.

‘Ik heb daar vaak aan teruggedacht, en ik wil u zeggen dat ik sinds die tijd nog harder heb geprobeerd om die naam waardig te zijn. Vandaar dat ik tot de jongens en meisjes, tot de jonge mannen en jonge vrouwen, tot de jongeren van de kerk en de hele wereld wil zeggen: Eer je vader en je moeder. Eer de naam die je hebt gekregen.¹²⁸

Uiteindelijk zou ouderling Smith zijn gezondheid terugkrijgen, en hij kwam deze beproeving te boven met hernieuwde dankbaarheid voor zijn getuigenis van de waarheid. Hij vertelde de heiligen

in een daaropvolgende algemene conferentie: 'Ik ben de afgelopen jaren in een dal der schaduw des doods geweest, zo dicht bij de andere kant dat ik zeker weet dat ik [zonder] de speciale zegeningen van onze hemelse Vader hier niet had kunnen blijven. Maar nooit is het getuigenis waarmee mijn hemelse Vader me heeft gezegd, verzwakt. Hoe dichterbij ik bij de andere kant kwam, hoe groter mijn overtuiging werd dat het evangelie waar is. Nu mijn leven is gespaard, getuig ik met vreugde dat ik weet dat het evangelie waar is, en met heel mijn ziel bedank ik mijn hemelse Vader dat Hij mij dat geopenbaard heeft.'²⁹

Ouderling Smith bleef in de jaren die volgden geplaagd worden door lichamelijke kwalen en andere tegenslagen. Wellicht zijn zwaarste beproeving vond tussen 1932 en 1937 plaats, toen zijn vrouw, Lucy, met jicht en zenuwpijnen te kampen kreeg. Zij had veel pijn en had in 1937 voortdurend verzorging nodig. Toen verloor ze in april 1937 bijna het leven door een hartaanval, wat haar nog meer verzwakte.

Hoewel hij zich voortdurend zorgen om Lucy maakte, bleef ouderling Smith zijn taken zo goed mogelijk vervullen. Op 5 november 1937 sprak hij op de begrafenis van een vriend. Toen hij na zijn toespraak weer ging zitten, overhandigde iemand hem een briefje, waarin stond dat hij onmiddellijk naar huis moest komen. Hij schreef later in zijn dagboek: 'Ik verliet de kapel onmiddellijk, maar mijn lieve vrouw had haar laatste adem uitgeblazen voordat ik thuis was. Zij overleed terwijl ik op de begrafenis sprak. Ik ben beroofd van een toegewijde levensgezellin en voel mij eenzaam zonder haar.'

Lucy en George Albert waren ten tijde van haar dood iets meer dan 45 jaar getrouwd. Zij was 68 jaar oud. Hoewel hij zijn vrouw heel erg miste, wist ouderling Smith dat de scheiding slechts tijdelijk was, en die kennis bood hem veel kracht. 'Hoewel mijn gezin veel verdriet heeft,' schreef hij, 'vinden wij troost in de gedachte dat we moeder terug zullen zien als we getrouw blijven. Zij was een toegewijde, behulpzame en liefdevolle vrouw en moeder. Ze heeft zes jaar lang veel pijn gehad en ik ben er zeker van dat ze nu gelukkig is met haar moeder en andere dierbaren daar. (...) De Heer is mij zeer genadig en heeft elke negatieve gedachte aan de dood weggenomen, waarvoor ik innig dankbaar ben.'³⁰

President van de Europese Zending

In 1919 riep president Heber J. Grant, die het jaar daarvoor was gesteund als president van de kerk, ouderling Smith als president van de Europese Zending. In een algemene conferentie die vlak voor zijn vertrek plaatsvond, zei ouderling Smith:

‘Ik zou u willen zeggen, broeders en zusters, dat ik het een eer vind — nee, meer dan een eer, ik vind het een hele grote zegen — dat de Heer mij heeft opgericht uit de zwakke toestand waarin ik mij kort geleden bevond, en mij een dusdanige gezondheid heeft geschonken dat de autoriteiten van mening zijn dat ik een zending in het buitenland kan vervullen. (...)’

‘(...) Aanstaande woensdag verwacht ik de trein naar de kust te nemen en daarna de oceaan over te steken naar het veld waartoe ik ben geroepen. Ik dank Hem dat ik de kracht heb om te gaan. Ik ben dankbaar dat de kennis van deze waarheid tot mij gekomen is.’³¹

In die tijd was Europa aan het herstellen van de Eerste Wereldoorlog, die een paar maanden daarvoor was geëindigd. Vanwege de oorlog waren er maar een handjevol zendelingen in Europa en een van de taken van ouderling Smith was dat aantal te verhogen. De moeilijke economische omstandigheden in het naoorlogse Europa weerhielden regeringen er echter van om de benodigde visa te verstrekken. En om het nog erger te maken, heersten er vele misvattingen en vooroordelen over de heiligen der laatste dagen. Ouderling Smith sprak met vele overheidsfunctionarissen en andere vooraanstaande figuren. Om het doel van de zendelingen in Europa en elders in de wereld uit te leggen, zei hij vaak: ‘Behoud al het goede dat u hebt, houd vast aan alles wat God u gegeven heeft en wat uw leven verrijkt, en laat ons u dan iets geven wat u meer geluk en voldoening zal geven.’³² Volgens een van de zendelingen die onder hem diende, ‘won hij door zijn meesterlijke, vriendelijke manier hun achting en vriendschap en verwierf hij zich zekere rechten voor de zendelingen die daarvoor niet waren verstrekt.’³³

Tegen het einde van zijn zending in 1921 was het ouderling Smith gelukt het aantal zendelingen in Europa te verhogen en veel van de misvattingen over heiligen der laatste dagen te ontzenuwen. Hij had veel vriendschappen voor de kerk gesloten, en hij zou per post nog vele jaren contact met ze onderhouden.

Historische kerklocaties in stand houden

Ouderling Smith hield ervan om anderen over de kerk en de grote gebeurtenissen in haar geschiedenis te vertellen. Hij heeft tijdens zijn bediening veel gedaan om die geschiedenis in stand te houden door op locaties die een rol spelen in de kerkgeschiedenis monumenten of andere gedenkstenen op te richten. Een van zijn collega's schreef terecht: 'Hij was van mening dat hij de jongere generatie een belangrijke dienst bewees door hun aandacht te vestigen op de prestaties van hun voorouders.'³⁴

Als jonge apostel ging hij naar Palmyra (New York, VS) om namens de kerk de aankoop van de boerderij van Joseph Smith sr. zeker te stellen. Terwijl hij in New York was bracht hij ook een bezoek aan een man die Pliny Sexton heette en die in het bezit was van de heuvel Cumorah, de plek waar Joseph Smith de gouden platen had gekregen. De heer Sexton was niet bereid het land aan de kerk te verkopen, maar hij en ouderling Smith werden wel goede vrienden. Deels door de goede band die ouderling Smith met de heer Sexton onderhield, kon de kerk het land uiteindelijk aankopen en daar een monument inwijden.

In 1930, het jaar waarin de kerk honderd jaar bestond, stond ouderling Smith aan de wieg van de Utah Pioneer Trails and Landmarks Association. Hij werd verkozen tot de eerste voorzitter van de vereniging. In de daaropvolgende twintig jaar plaatste deze vereniging ruim honderd monumenten en gedenkstenen, vele ter gedachtenis van de tocht van de pioniers naar Salt Lake Valley. Ouderling Smith officieerde bij de inwijding van het overgrote deel van deze monumenten.³⁵

De interesse van de kerk in deze historische locaties legde hij als volgt uit: 'Het is gebruikelijk een monument op te richten om de herinnering aan iemand levend te houden. Ook grote gebeurtenissen zijn door monumenten blijvend in het geheugen van mensen gegrift. (...) Er zijn veel belangrijke locaties en gebeurtenissen die vergeten waren, en de mensen vonden het verstandig om ze op aanmerkelijke wijze te markeren zodat de aandacht van de volgende generaties op de belangrijke gebeurtenissen worden gevestigd.'³⁶

Daar zijn grootvader met de pioniers naar Utah was gelopen, had ouderling Smith groot respect voor die eerste kerkleden die

Het monument op de heuvel Cumorah, waar de engel Moroni de gouden platen aan Joseph Smith overhandigde.

zoveel offers hadden gebracht voor hun geloof. In een toespraak aan de ZHV vertelde hij de volgende ervaring die hij had terwijl hij de route van de handkarpioniers volgde:

‘We kwamen bij dat deel van de route waarop zoveel mensen uit het handkarrenkonvooi Martin waren bezweken. We vonden de plek waar zij naar verluidt hadden gekampeerd. De nakomelingen van de mensen in dat konvooi waren er om een gedenksteen te plaatsen. Toen kwamen we bij Rock Creek; daar was een jaar eerder een tijdelijke gedenksteen geplaatst. In die tijd van het jaar groeiden daar overal prachtige wilde bloemen, de wilde iris groeide welig, en de deelnemers aan de tocht plukten deze bloemen en legden ze eerbiedig op een hoop stenen die het jaar daarvoor was opgeworpen. (...) Hier waren vijftien leden van deze kerk in één graf gelegd, die waren omgekomen van de honger en koude.

‘U weet dat er tijden en plaatsen zijn waar we dichter bij onze hemelse Vader lijken te zijn. Terwijl we rond het kampvuur zaten in

het kleine dal bij Rock Creek, waar het handkarrenkonvooi Willie door zoveel rampspoed was getroffen — wij die afstamden van de pioniers, die de vlakten in de zomerhitte en de winterkou waren overgestoken — luisterden we naar de verhalen over de ervaringen van onze voorouders. (...) Het was een verrukkelijke gebeurtenis. De geschiedenis herhaalde zich voor ons.

‘(...) Het kwam mij voor dat we in de aanwezigheid waren van hen die alles hadden opgeofferd om ons de zegeningen van het evangelie te bieden. We leken de aanwezigheid van de Heer te voelen.

‘Toen we vertrokken, nadat we onze tranen de vrije loop hadden gelaten — want ik betwijfel of er in de groep, die uit zo’n dertig tot veertig mensen bestond, iemand was die niet in tranen was — was iedereen in zijn hart geraakt door de ervaring, en een van de zusters nam mij bij de arm en zei: “Broeder Smith, ik zal van nu af aan een betere vrouw zijn.” Deze vrouw (...) is een van de beste vrouwen die ik ken, maar ik geloof dat ze net als de meesten van ons geraakt was door het gevoel dat we niet hadden beantwoord aan de idealen die in ons hart hadden moeten zijn. De mensen die daar begraven lagen, hadden niet alleen geleefd naar, maar hadden hun leven gegeven voor hun geloof in de goddelijkheid van dit werk. (...)

‘Als de leden van deze organisatie [de zustershulpvereniging] zo getrouw zijn als zij die op de vlakten begraven liggen, die hun problemen met geloof in de Heer trotseerden, zult u veel tot stand kunnen brengen en de gunsten van uw liefhebbende Vader zullen u en de uwen toevloeien.’³⁷

President van de kerk, 1945–1951

Vroeg in de morgen van 15 mei 1945, terwijl hij zich in een trein in het oosten van de Verenigde Staten bevond, werd ouderling Smith gewekt door een spoorwegbeambte met de mededeling dat president Heber J. Grant, de toenmalige president van de kerk, was overleden. Ouderling Smith stapte bij de eerste gelegenheid over en keerde terug naar Salt Lake City. Slechts een paar dagen later werd George Albert Smith, die het senior lid van het Quorum der Twaalf Apostelen was, aangesteld als de achtste president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

President Smith en zijn raadgevers, J. Reuben Clark jr. (links) en David O. McKay (rechts)

In zijn eerste conferentietoespraak als president van de kerk zei hij tegen de heiligen die hem kort daarvoor hadden gesteund: 'Ik vraag mij of u zich net zo zwak en gering voelt als de man die hier voor u staat.'³⁸ Hij uitte soortgelijke gevoelens aan zijn gezinsleden: 'Ik ben niet uit geweest op deze positie. Ik weet niet of ik het aan zal kunnen. Maar nu is die mij toch ten deel gevallen, en ik zal die zo goed mogelijk vervullen. Ik wil dat ieder weet dat welke positie u ook bekleedt in de kerk, van [huis]onderwijzer tot president van een ring, en die zo goed mogelijk vervult, uw positie net zo belangrijk is als die van mij.'³⁹

Er waren veel mensen die van mening waren dat president Smith door zijn talenten uitermate geschikt was om de roeping te vervullen. Een van de algemene autoriteiten verwoordde dit vertrouwen kort nadat president Smith was gesteund: 'Er wordt vaak gezegd dat de Heer een specifieke man voor een specifieke zending doet opstaan. (...) Het is niet aan mij om te beweren wat de specifieke

zending van president George Albert Smith is. Maar ik weet wel dat er in de geschiedenis van de wereld nog nooit zoveel behoefte aan liefde onder de broeders is geweest als tegenwoordig. Ook weet ik dat er geen enkel mens is die ik ken, die meer liefde voor de mens heeft, individueel of als groep, dan president George Albert Smith.¹⁴⁰

Behoeftigen helpen in de nasleep van de Tweede Wereldoorlog

George Albert Smith werd slechts een paar maanden voor het einde van de Tweede Wereldoorlog president van de kerk. Door de oorlog waren duizenden mensen in Europa dakloos geworden, en president Smith mobiliseerde snel de welzijnsmiddelen van de kerk om hulp te bieden. President Gordon B. Hinckley heeft daar later over gezegd: 'Ik was een van de mensen die 's avonds op Welfare Square hier in Salt Lake City goederen in wagons laadden, waarna het voedsel naar de haven werd gereden, alwaar het overzee werd verscheept. Tijdens de inwijding van de Zwitserse tempel [in 1955], toen veel heiligen uit Duitsland naar de tempel kwamen, heb ik sommigen met tranen in hun ogen hun waardering horen uitspreken voor het voedsel dat hen van de hongerdood had gered.'¹⁴¹

President Smith wist ook dat er grote geestelijke behoeften waren onder de volken in de nasleep van een dergelijke verwoestende oorlog. Daarom nam hij maatregelen om de zendingsgebieden in landen waar de oorlog het zendingswerk had stilgelegd te reorganiseren, en hij moedigden de heiligen aan het evangelie van vrede na te leven. 'Het beste bewijs van dankbaarheid in deze tijd,' zei hij kort na de oorlog, 'is alles te doen wat we kunnen om geluk te brengen aan deze verdrietige wereld, want we zijn allemaal kinderen van onze Vader, en we hebben allemaal de plicht om van deze wereld door onze aanwezigheid een gelukkiger plek te maken.

'Laten we vriendelijk en zorgzaam zijn voor allen die het nodig hebben, en oog hebben voor allen die niets meer hebben; en laten we in deze blijde tijd van vrede oog hebben voor wie dierbaren hadden die de prijs van de vrede met hun leven betaald hebben. (...)

'Ik bid dat de mens tot God zal terugkeren en zijn geboden zal gehoorzamen, en zo de wereld zal behoeden voor nog meer conflicten en vernietiging. Ik bid dat de vrede die alleen van onze hemelse Vader komt, zal verblijven in het hart en in de huizen van allen die rouwen.'¹⁴²

Meer mogelijkheden om het evangelie te verbreiden

President Smith bleef elke kans aangrijpen om met anderen over het evangelie te praten, en die kansen namen toe in zijn nieuwe positie. In mei 1946 was president Smith de eerste president van de kerk die de heiligen in Mexico bezocht. Behalve dat hij met de leden vergaderde en in een grote conferentie sprak, bracht president Smith ook een bezoek aan verschillende hooggeplaatste functionarissen in Mexico en sprak hij tot hen over het herstelde evangelie. In een gesprek met de Mexicaanse president, Manuel Camacho, legden president Smith en zijn delegatie uit: ‘Wij komen met een bijzondere boodschap voor u en uw volk. Wij zijn hier om u over uw voorvaders en over het herstelde evangelie van Jezus Christus te vertellen. (...) We hebben een boek dat (...) gaat over een groot profeet die zeshonderd jaar vóór Christus met zijn gezin en anderen Jeruzalem verliet en naar (...) dit grote land Amerika kwam, dat zij een “land van belofte, verkieslijk boven alle andere landen” noemden. Dit Boek van Mormon gaat over het bezoek van Jezus Christus aan dit continent, en dat Hij hier zijn kerk heeft gesticht en twaalf discipelen heeft uitgekozen.’

President Camacho, die zijn respect en bewondering uitte voor de heiligen der laatste dagen in zijn land, toonde grote belangstelling in het Boek van Mormon en vroeg: ‘Kan ik een exemplaar van het Boek van Mormon krijgen? Ik heb er nog nooit van gehoord.’ President Smith overhandigde hem toen een in leer gebonden exemplaar in het Spaans, met een lijstje interessante passages voorin het boek. President Camacho zei toen: ‘Ik zal het boek in zijn geheel lezen, want het is van groot belang voor mij en mijn volk.’⁴³

Het eeuwfeest van de aankomst van de pioniers

Een van de hoogtepunten voor George Albert Smith als president van de kerk vond in 1947 plaats, toen de kerk het eeuwfeest van de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley vierde. President Smith zag toe op de viering, waaraan in heel Amerika aandacht werd besteed en waarvan de inwijding van het “This is the place”-monument, vlakbij de plek waar de pioniers de vallei waren binnengekomen, het hoogtepunt was. President Smith was al vanaf 1930 betrokken bij de planning van een monument ter ere van de

Het 'This is the place'-monument, ter nagedachtenis van de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley, is in 1947 door president Smith ingewijd.

prestaties en het geloof van de pioniers. Hij zorgde er echter ook voor dat het monument hulde bracht aan de vroege ontdekkingsreizigers, zendelingen van andere geloofsrichtingen en belangrijke indiaanse leiders uit die tijd.

Bij de inwijding van het 'This is the place'-monument zei George Q. Morris, toenmalig president van het zendingsgebied Oostelijke Staten, dat er veel goodwill voor de kerk was, die hij toeschreef aan de inspanningen van president Smith: 'De bijdragen die president Smith heeft geleverd om tot broederschap en verdraagzaamheid te komen, vonden hun weerklank in de inwijdingsdienst. (...) Het monument zelf was een eerbetoon — voor zover het mogelijk is om dat in een beeldhouwwerk vast te leggen — aan de mannen, ongeacht ras en geloof, die voorafgaand aan de mormoonse pioniers geschiedenis hadden geschreven in het onherbergzame westen. Toen het programma voor de inwijdingsdienst in voorbereiding was, was het president Smiths wens dat behalve

de afgevaardigden van stad, staat en land, ook alle grote religies vertegenwoordigd zouden zijn. Onder de sprekers bevonden zich een katholieke priester, een protestantse bisschop, een joodse rabbijn, en gezagsdragers van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Een bezoeker uit het oosten van het land maakte na afloop deze opmerking: "Vandaag heb ik een geestelijke herdoop ervaren. Wat ik hier heb gezien had niet ergens anders in de wereld kunnen plaatsvinden. De geest van verdraagzaamheid die hier vandaag heerste was magnifiek."⁴⁴

Hoewel het achttien meter brede monument indrukwekkend was, predikte president Smith dat de beste manier om de pioniers te eren was om hun voorbeeld van geloof en toewijding te volgen. In het gebed ter inwijding van het monument zei hij: 'Onze Vader die in de hemelen is, (...) wij komen op deze morgen op deze rustige bergflank voor uw aangezicht en kijken naar dit prachtige monument, dat is opgericht ter ere van uw zoons en dochters en hun niet aflatende toewijding. (...) Wij bidden dat we met dezelfde geest zullen worden gezegend die zo kenmerkend was voor die getrouwen die in U en in uw dierbare Zoon geloofden, en die naar deze vallei kwamen omdat zij verlangden hier te wonen en U te aanbidden. We bidden dat wij de geest van aanbidding en dankbaarheid in ons hart zullen blijven voelen.'⁴⁵

Bespiegelingen op tachtigjarige leeftijd

Ondanks zijn gevorderde leeftijd was president Smith in staat om het grootste deel van zijn presidentschap zijn taken te blijven vervullen zonder de lichamelijke kwalen die hem in het verleden hadden geplaagd. In een artikel dat in april 1950, vlak voor zijn verjaardag, werd gepubliceerd, keek president Smith terug op zijn leven, waarbij hij opmerkte dat God hem zeer had gesteund en gezegend:

'In deze tachtig jaar heb ik ruim anderhalf miljoen kilometer gereisd in het belang van het evangelie van Jezus Christus. Ik ben in vele klimaten, vele landen en vele naties geweest, en vanaf mijn kinderjaren zijn de mensen vriendelijk en behulpzaam geweest, zowel lid als nietlid. Waar ik ook kwam, trof ik goede mannen en vrouwen aan. (...)

(...) Wanneer ik eraan denk hoe broos en zwak ik ben, en dan geroepen te worden als leider van deze geweldige kerk, besef ik

hoe zeer ik daar hulp bij nodig heb. Dankbaar erken ik de hulp van mijn Vader in de hemel, en de bemoediging van en de omgang met heel veel goede mannen en vrouwen, die overal ter wereld worden gevonden, zowel hier als in het buitenland.'

Hij verwoordde vervolgens zijn liefde voor de mensen die hij zoveel jaar had gediend:

'Het is voorwaar een zegen om kennis te hebben aan dergelijke mensen, en vanuit het diepst van mijn ziel maak ik van deze gelegenheid gebruik om u allen te danken dat u zo goed voor mij bent, en ik wil bij deze gelegenheid ook tot iedereen zeggen: U zult nooit weten hoeveel ik van u houd. Ik kan het niet onder woorden brengen. En die gevoelens wil ik voor iedere zoon en iedere dochter van mij hemelse Vader hebben.

'Ik leef al een lange tijd in vergelijking met de gemiddelde leeftijd van de mens, en ik heb een gelukkig leven gehad. Het zal niet lang meer duren voordat het leven zijn natuurlijke loop neemt en ik naar de andere zijde word geroepen. Ik kijk vol verwachting uit naar die tijd. En na een leven van tachtig jaar, waarin ik in vele werelddelen ben geweest en veel goede en geweldige mannen en vrouwen heb ontmoet, getuig ik tot u dat ik nu meer dan ooit tevoren weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet van de levende God was; en dat de kerk die hij op aanwijzing van onze hemelse Vader stichtte, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (...) functioneert onder het gezag en de macht van hetzelfde priesterschap dat Petrus, Jakobus en Johannes op Joseph Smith en Oliver Cowdery bevestigden. Ik weet dat net zo zeker als ik weet dat ik leef, en ik besef dat dit te getuigen een ernstige aangelegenheid is en dat ik door mijn hemelse Vader verantwoordelijk zal worden gehouden voor wat ik hier zeg en al het andere wat ik in zijn naam heb gepredikt. (...) In liefde en genegenheid voor iedereen geef ik dit getuigenis in de naam van Jezus Christus, onze Heer.'⁴⁶

Een jaar later, op 4 april 1951, op zijn 81ste verjaardag, overleed George Albert Smith vredig thuis met zijn zoon en dochters aan zijn bed.

President Smith in zijn werkkamer.

Eenvoudige liefdevolle daden

George Albert Smith heeft in de 81 jaar dat hij leefde veel tot stand gebracht — in de kerk, in zijn omgeving, en in de wereld. Maar in de gedachten van wie hem persoonlijk kenden, leefde hij voort als de man die zoveel eenvoudige vriendelijke daden had gedaan. President David O. McKay, die de leiding had op president Smiths uitvaartdienst, zei over hem: ‘Hij was werkelijk een edele ziel, die het gelukkigst was als hij anderen gelukkig maakte.’⁴⁷

Elder John A. Widtsoe, voormalig lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, maakte gewag van een ervaring die hij had toen hij voor een belangrijke maar moeilijke beslissing stond:

‘Ik zat nogal vermoeid na een zware dag in mijn kantoor. (...) Ik was moe. Toen werd er op de deur geklopt en kwam George Albert Smith binnen. Hij zei: “Ik ben op weg naar huis nu mijn dagtaak erop zit. Ik dacht aan jou en de problemen die je moet oplossen. Ik kom je even troosten en je mijn zegen toewensen.”

‘Dat was George Albert Smith ten voeten uit. (...) Ik zal het nooit vergeten. We spraken nog even samen. Toen namen we afscheid en ging hij naar huis. Ik was opgebouwd. Ik was niet meer moe.

‘Weet u, liefde (...) is niet slechts een woord of een gevoel. Liefde is pas liefde als het in praktijk wordt gebracht. Dat was wat president Smith toen deed. Hij besteedde zijn tijd aan mij, hij schonk mij zijn kracht.’⁴⁸

Ouderling Matthew Cowley, ook een voormalig lid van het Quorum der Twaalf Apostelen en een goede vriend van president Smith, bewees hem in de uitvaartdienst als volgt eer:

‘Ieder die in nood was, ieder die ziek was of anderszins te lijden had, wie er maar in de nabijheid van deze zoon van God kwam, onttrok kracht aan hem. In zijn nabijheid te zijn, was genezen te worden, zo niet lichamelijk, dan toch geestelijk. (...)

‘(...) God is er voor de godvruchtigen, en ik ben er zeker van dat de kortste reis die deze man Gods, die zoveel heeft gereisd, gemaakt heeft, deze laatste reis is. God is liefde. George Albert Smith is liefde: Zijn liefde is goddelijk. God heeft hem tot Zich genomen.

‘(...) We kunnen zijn leven niet in woorden vatten. Die voldoen niet. Er is slechts één manier om zijn deugden, zijn zachte karakter, zijn liefdevolle kwaliteiten te eren, en dat is met onze daden. (...)

‘Laten we iets vergevensgezinder zijn, iets aardiger in onze omgang met elkaar, iets hoffelijker voor elkaar, iets bedachtzamer voor elkaars gevoelens.’⁴⁹

Op George Albert Smiths grafzerk staat het volgende opschrift. Het is een gepaste samenvatting van zijn liefdevolle en dienstvaardige leven:

‘Hij begreep en verspreidde de leringen van Christus en bracht ze buitengewoon succesvol in praktijk. Hij was vriendelijk, geduldig, wijs, verdraagzaam en begripvol. Hij ging rond, weldoende. Hij hield van Utah en Amerika, maar was niet provinciaals. Hij had groot geloof in de noodzakelijkheid en kracht van de liefde. Voor zijn kerk en zijn familie voelde hij grenzeloze genegenheid en hij diende ze hartstochtelijk. Toch was zijn liefde niet exclusief;

hij sloot alle mensen, ongeacht ras, geloof of stand, in. Tot hen en over hen zei hij vaak: “We zijn allemaal kinderen van onze Vader.””

Noten

1. D. Arthur Haycock, 'A Day with the President', *Improvement Era*, april 1950, p. 288.
2. Zie 'Pres. Smith's Leadership Address', *Deseret News*, 16 februari 1946, kerkkatern, p. 6.
3. 'Mothers of Our Leaders', *Relief Society Magazine*, juni 1919, pp. 313–314.
4. 'To the Relief Society', *Relief Society Magazine*, december 1932, pp. 707–708.
5. 'After Eighty Years', *Improvement Era*, april 1950, p. 263.
6. 'Pres. Smith's Leadership Address', p. 1.
7. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 209.
8. Lucy Woodruff's journal, 5 februari 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 138, boek 1.
9. Emily Stewart Smith, 'Some Notes about President George Albert Smith', mei 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 5, p. 3.
10. Zie Emily Stewart Smith, 'Some Notes about President George Albert Smith', p. 5.
11. J. Golden Kimball, brief gedateerd 18 maart 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 72, map 12.
12. J. Golden Kimball, brief gedateerd 30 juni 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 72, map 15.
13. 'How My Life Was Preserved', George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 121, plakboek 1, pp. 43–44.
14. 'How My Life Was Preserved', p. 43.
15. Edith Smith Elliott, 'No Wonder We Love Him', *Relief Society Magazine*, juni 1953, pp. 366, 368.
16. Zie *Builders of the Kingdom*, p. 240.
17. Zie *Builders of the Kingdom*, pp. 224–225.
18. Emily Smith Stewart, 'Pres. Smith Mementos At Y', *Deseret News*, 14 oktober 1967, kerkkatern, pp. 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 100, map 23, p. 11.
20. John F. Fitzpatrick, Conference Report, april 1951, p. 172.
21. George Albert Smith's journal, 27 oktober 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 73, boek 3, p. 70.
22. Zie George Albert Smith's journal, 30 oktober 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 73, boek 3, p. 72.
23. Zie Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), pp. 208–209.
24. Glenn R. Stubbs, 'A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951' (proefschrift, Brigham Young University, 1974), p. 295.
25. Bryant S. Hinckley, 'Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith', *Improvement Era*, maart 1932, pp. 270, 271.
26. Zie 'A Biography of George Albert Smith', p. 283.
27. Irene Jones, 'The Understanding Heart', *Improvement Era*, juli 1940, p. 423.
28. 'Your Good Name', *Improvement Era*, maart 1947, p. 139.
29. Conference Report, oktober 1921, p. 42.
30. George Albert Smith's journal, 5 november 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 74, boek 11, pp. 83–84.
31. Conference Report, juni 1919, pp. 42, 44.
32. Conference Report, oktober 1950, p. 8.
33. James Gunn McKay, 'A Biography of George Albert Smith', p. 141.
34. George Q. Morris, 'Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments', *Improvement Era*, april 1950, p. 284.
35. Zie 'Markers and Monuments', p. 284.
36. Brief aan Leslie O. Loveridge, 15 maart 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 67, map 25.
37. 'To the Relief Society', *Relief Society Magazine*, december 1932, pp. 705–706.

38. Conference Report, oktober 1945, p. 18.
39. *Builders of the Kingdom*, pp. 315–316.
40. Joseph F. Smith, Conference Report, oktober 1945, pp. 31–32; Joseph F. Smith was de patriarch van de kerk en de kleinzoon van president Joseph F. Smith, de zesde president van de kerk.
41. Gordon B. Hinckley, Conference Report, april 1992, p. 75; of *Ensign*, mei 1992, p. 52.
42. 'Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace', *Improvement Era*, september 1945, p. 501.
43. Arwell L. Pierce, Conference Report, april 1951, pp. 112–113.
44. 'Markers and Monuments', pp. 284–285.
45. 'Dedicatory Prayer', *Improvement Era*, september 1947, p. 571.
46. 'After Eighty Years', pp. 263–264.
47. David O. McKay, Conference Report, april 1951, p. 3.
48. John A. Widtsoe, Conference Report, april 1951, p. 99.
49. Matthew Cowley, Conference Report, april 1951, pp. 168–169.

Naleven wat wij geloven

*Onze godsdienst moet tot uiting
komen in ons dagelijks leven.*

Uit het leven van George Albert Smith

Toen George Albert Smith 34 jaar was, stelde hij een lijst met voornemens op die hij zijn ‘persoonlijk credo’ noemde — elf idealen waarnaar hij zijn leven inrichtte:

‘Ik wil een vriend zijn voor mensen zonder vrienden en vreugde vinden in het helpen van arme mensen.

‘Ik wil zieken en bedroefden bezoeken en in hen het geloofsverlangen tot genezing opwekken.

‘Ik wil de waarheid verkondigen tot inzicht en zegen van het mensdom.

‘Ik wil de afgedwalde opzoeken en hem terugwinnen voor een rechtschapen en gelukkig leven.

‘Ik wil mensen niet dwingen om mijn idealen na te streven, maar hen door liefde aanmoedigen het goede te doen.

‘Ik wil onder de mensen leven en tot de oplossing van hun problemen bijdragen, zodat hun leven op aarde gelukkig kan zijn.

‘Ik wil de publiciteit van hoge posities mijden en de vleierij van zelfzuchtige vrienden ontmoedigen.

‘Ik wil niet opzettelijk iemands gevoelens kwetsen, ook niet van iemand die mij misschien onheus heeft bejegend, maar ik zal proberen goed voor hem te zijn en vriendschap met hem te sluiten.

‘Ik wil de neiging tot zelfzucht en afgunst overwinnen en mij verheugen in het succes van alle kinderen van onze hemelse Vader.

‘Ik wil niemands vijand zijn.

‘Te weten dat de Verlosser van het mensdom de wereld het enige plan heeft gegeven dat ons hier en in het hiernamaals volledige ontwikkelingskansen biedt en gelukkig zal maken, vind ik het niet alleen mijn plicht, maar ook een zalig voorrecht, om deze waarheid te verspreiden.’¹ [Zie suggestie 1 op p. 9.]

Wie president Smith hebben gekend, hebben verklaard dat hij zich werkelijk aan zijn credo hield. Ezra Taft Benson heeft als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen over een ervaring gesproken waarin president Smith trouw was aan zijn voornemen om ‘de zieken en de bedroefden [te] bezoeken en in hen het geloofsverlangen tot genezing op [te] wekken’:

‘Ik zal altijd dankbaar zijn voor de bezoeken die hij bij mij thuis aflegde terwijl ik op zending was. (...) Ik ben vooral dankbaar voor een bezoek dat hij midden in de nacht aflegde toen ons kleintje op sterven lag. Zonder enige aankondiging nam president Smith de tijd om naar ons huis te komen en zijn handen op het hoofd van dat zieke kind te leggen, dat al urenlang in haar moeders armen lag, en hij beloofde haar volledige genezing. Dat was president Smith, hij nam altijd de tijd om te helpen, vooral mensen die ziek waren, mensen die hem het hardst nodig hadden.’²

Spencer W. Kimball heeft een ander geval besproken waaruit blijkt dat president Smiths overtuiging — goeddoen aan ‘iemand die [hem] misschien onheus [had] bejegend’ — weerspiegeling vond in zijn daden:

‘Het kwam [president Smith] ter ore dat iemand de plaid uit zijn rijtuigje had gestolen. In plaats van boos te worden, was zijn reactie: “Wist ik maar wie het geweest is, dan had hij ook de deken kunnen krijgen, want hij zal het wel koud hebben gehad; en ook wat eten, want hij zal wel honger hebben gehad.”³

Een ander heeft over George Albert Smith geschreven: ‘Zijn godsdienst is geen versteend dogma. Zijn godsdienstbeleving is geen theorie. Zij bestaat voor hem uit meer dan een bewonderenswaardig plan. Zij is meer dan een levensfilosofie. Praktisch ingesteld als hij was, was godsdienst volgens hem iemands levenswijze, iemands werkwijze, al was het maar een vriendelijk woord spreken of een glas koud water geven. Iemands godsdienstbeleving moet in zijn

daden tot uiting komen. Die moet zichtbaar worden in de kleinste aspecten van iemands dagelijkse leven.’⁴

Een van zijn raadgevers in het Eerste Presidium, president J. Reuben Clark jr., heeft de integriteit van president Smith als volgt samengevat: ‘Hij was een van de weinige mensen van wie je kunt zeggen dat hij zelf deed wat hij predikte.’⁵

Leringen van George Albert Smith

Onze gehoorzaamheid aan het evangelie — niet louter ons lidmaatschap — maakt heiligen van ons.

Zijn godsdienstplichten vervullen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bestaat uit een toegewijd leven, het verlangen Hem waardig te zijn, naar wiens beeld we zijn geschapen en van wie we alles hebben gekregen (...) dat de moeite waard is — het evangelie van Jezus Christus.⁶

Wat is het een geweldig gevoel om tot een kerk te behoren die uit heiligen bestaat, of behoort te bestaan. Het is niet voldoende om in de ledenadministratie voor te komen. Het is belangrijk dat we een leven leiden dat ons het recht geeft heiligen te worden genoemd. En als u dat doet, zult u gelukkig zijn. (...)

Toen Jezus van Nazaret in de wereld kwam en het evangelie van het koninkrijk begon te verkondigen, waren er velen, in het bijzonder de intolerante farizeeën, die zijn boodschap verwierpen, omdat zij beweerden afstammelingen van Abraham te zijn, wier afstamming garant stond voor redding in het koninkrijk Gods.

De Heiland liet hun weten dat als zij kinderen van Abraham waren, zij de werken van Abraham moesten doen. [Zie Johannes 8:33–39.] Ik zou tegen de heiligen der laatste dagen willen zeggen dat wij de titel van heilige der laatste dagen alleen waardig zijn als wij het leven van een heilige leiden. En het doel van het evangelie is om ons in dat opzicht te bekwamen. De wereld is in een dusdanige toestand terechtgekomen en wordt al zo lang door de duivel misleid en heeft verklaard dat we niet meer hoeven te doen dan in God te geloven, dat het mij angst inboezemt. Het is een leugen van de duivel, meer is het niet.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 9.]

‘Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.’

Het zogenaamde ‘mormonisme’ is het evangelie van Jezus Christus. Derhalve is het de kracht Gods tot behoud voor eenieder die gelooft en zijn leringen gehoorzaamt. Niet wie zeggen ‘Here, Here’, genieten de omgang met zijn Geest, maar wie zijn wil doen [zie Lucas 6:46].⁸

Beginnend met het 24ste vers in het zevende hoofdstuk van Matteüs lees ik het volgende:

‘Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

‘En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

‘En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand.

‘En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.’ [Matteüs 7:24–27.]

Hoevelen van ons die de wil van de Vader leren, doen die? Hoevelen van ons leggen dag aan dag een fundament en bouwen aan een huis dat bij de waardige gestalte van onze Meester past? ‘Ja, de mens is de tabernakel van God, ja, een tempel; en welke tempel ook ontwijd is, God zal die tempel verwoesten.’ [LV 93:35.] Hij heeft ons meer kennis en wijsheid dan onze medemens gegeven. De heiligen der laatste dagen hebben kennis gekregen van het voorsterfelijk bestaan; kennis dat we hier zijn omdat we onze eerste staat hebben behouden, en dat we de kans hebben gekregen om, door onze tweede staat te behouden, het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader te beërven. We zullen niet geoordeeld worden zoals onze broeders en zusters in de wereld worden geoordeeld, maar naar de grotere mogelijkheden die ons zijn gegeven. Wij zullen ons bevinden onder hen die het woord des Heren hebben ontvangen en die zijn leringen hebben gehoord, en als we ze naleven zal dat voor ons eeuwig leven zijn, maar als we dat niet doen, is veroordeling het gevolg.⁹

Laten we het beter doen dan ooit tevoren. Laten we ons opnieuw voornemen om ware heiligen der laatste dagen te zijn, en niet slechts doen alsof. (...) Ik ken niemand die zich niet een klein beetje zou kunnen verbeteren als hij zich erop toelegt.¹⁰

**Onze hemelse Vader verwacht van ons dat
wij ons voorbereiden op en leven naar de
zegeningen die Hij ons heeft beloofd.**

Ik heb de Bijbel opengeslagen bij het tweeëntwintigste hoofdstuk van Matteüs, waarin Jezus zijn leer door middel van een gelijkenis uitlegt:

‘En Jezus antwoordde en sprak wederom in gelijkenissen tot hen en zeide:

‘Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koning, die voor zijn zoon een bruiloft aanrichtte.

‘En hij zond zijn slaven uit om de ter bruiloft genodigden te roepen (...).

‘Toen de koning binnentrad om hen, die aanlagen, te overzien, zag hij daar iemand, die geen bruiloftskleed aanhad.

‘En hij zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier gekomen zonder bruiloftskleed? En hij verstomde.

‘Toen zeide de koning tot de bedienden: Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.

‘Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.’ [Zie Matteüs 22:1–3, 11–14.] (...)

(...) Hier hebben we een man die naar het bruiloftsmaal was gekomen, en toen de tijd was gekomen, zag de koning of de meester dat hij geen bruiloftskleed droeg. Kennelijk had hij dat niet belangrijk gevonden. Hij was onvoorbereid gekomen, in de verwachting te mogen aanzitten. Hij was naar het feestmaal gekomen — ze waren allemaal voor het feestmaal uitgenodigd, en ik veronderstel dat het hun genoegzaam bekend was dat alleen wie zich gepast hadden gekleed, toegelaten zouden worden. Deze man was echter verbaasd toen hem gevraagd werd waarom hij in gebreke was gebleven.

De mensen in de wereld schijnen te denken dat ze kunnen komen wanneer het hen gelegen komt. De kinderen van onze Vader begrijpen niet dat er enige voorbereiding aan voorafgaat. De duivel heeft ze zo misleid dat ze geloven dat er geen voorbereiding nodig is, dat alles kan, maar uit de boodschap die de Heiland in een gelijkenis aan zijn volgelingen verkondigt, leren we dat er enige voorbereiding nodig is. En zonder die voorbereiding zal niemand worden toegestaan om te delen in de kostbare gaven van onze hemelse Vader. Dat is van toepassing op de leden van deze kerk die het idee hebben dat ze niets meer hoeven te doen, omdat ze zijn uitgenodigd, en omdat hun namen voorkomen in het register van de geroepenen. (...) Zij zijn de Heer vergeten en bereiden zich niet voor op het feestmaal waarvoor ze zijn uitgenodigd.

Onze hemelse Vader wil dat we ons voorbereiden op het bruiloftsmaal, want anders worden we niet toegelaten. Hij verwacht van ons dat we ons verstand vullen met de waarheid, en dat we die

waarheid bij gelegenheid onder al zijn kinderen verbreiden. Het feit dat onze naam in de ledenadministratie van de kerk voorkomt, is geen garantie dat we in het celestiale koninkrijk worden toegelaten. Alleen wie dat koninkrijk waardig is, zal worden toegelaten.

Als er, in het licht van deze onzekere tijden en de verwarring die er in de wereld heerst, ooit een tijd is geweest waarin we bij onszelf behoren na te gaan of we doen wat de Heer van ons verwacht, is dat nu wel; als er ooit een tijd is geweest waarin we er zeker van moeten zijn dat we ons op het pad naar het eeuwige leven bevinden, is dat nu. Wij kunnen deze gelegenheden niet naast ons neerleggen. God laat niet met Zich spotten. Als Hij ons een gave aanbiedt, als Hij een zegen binnen ons bereik stelt, als Hij ons uitnodigt voor het feestmaal en we dat negeren, kunnen we er zeker van zijn dat we zullen delen in de ellende die ten deel valt aan wie de aangeboden zegeningen van de Heer weigeren.¹¹

We kunnen niet zoals de wereld leven en verwachten een rechtmatige plek in het koninkrijk te krijgen. In de eerste afdeling van de Leer en Verbonden zegt de Heer over zonde, dat Hij de zonde niet met de geringste mate van toelating kan aanschouwen [zie LV 1:31]. Dat is een hard gelag, want sommigen in de kerk hebben het idee dat ze een loopje kunnen nemen met het evangelie van onze Heer en de grondslag van het eeuwige leven, en toch de plek kunnen krijgen die ze willen. Dat is niet waar. De Heer zal barmhartig zijn, maar ook rechtvaardig, en als we een zegen van Hem willen ontvangen, is er maar één manier om die te krijgen, en dat is de geboden te onderhouden die ons recht geven op die zegen.¹² [Zie suggestie 3 op p. 10.]

Als wij onze volledige plicht doen, bewijst onze levenswijze ons geloof in het evangelie.

In het afgelopen jaar is het mijn voorrecht geweest om in contact te komen en over het evangelie te praten met mensen die in deze stad [Salt Lake City] wonen maar niet tot de kerk behoren. Zo sprak ik met iemand die hier al twintig jaar woont, een onberispelijk man, een goed burger, een uitstekend zakenman, iemand die ons volk gunstig gezind is. Hij zei mij dat hij hier al twintig jaar woonde en tot de conclusie was gekomen dat wij niet beter waren dan onze burens die naar andere kerken gaan; hij zag geen verschil.

'Als we alom goeddoen aan de kinderen van onze Vader, dan (...) zullen we ons verheugen in het goede dat we hier bewerkstelligen.'

Ik zeg u, broeders en zusters, dat mij dat niet als een compliment in de oren klinkt. Als het evangelie van Jezus Christus geen beter mens van mij maakt, heb ik mij niet naar behoren ontplooid. En als onze burens die niet tot deze kerk behoren jaren onder ons kunnen wonen zonder het bewijs te zien van de voordelen die naleving van de geboden Gods met zich meebrengt, dan is het tijd voor bekering in Israël. (...)

(...) Doet u uw plicht? Doen wij wat de Heer aan onze zorg heeft toevertrouwd? Beseffen wij welke plicht er op onze schouders ligt? Of drijven we doelloos stroomafwaarts en gaan we languit met de stroom mee, in de veronderstelling dat we op de laatste dag verlost zullen worden?¹³

We worden een volk Gode ten eigendom genoemd [zie 1 Petrus 2:9] omdat wij wellicht volledig in het evangelie van Jezus Christus geloven. (...)

Als we onze toewijding in die mate doorvoerden dat we naar ieder woord leefden dat de mond van onze hemelse Vader uitgaat [zie LV 84:44] dan zouden we een gezegend volk zijn. We leven in hoge mate naar het getuigenis dat we van onze Verlosser hebben ontvangen, en bijgevolg zijn we een gezegend volk. Maar we zouden nog meer gezegend worden en voorspoediger zijn als we onszelf ertoe konden brengen om onze volledige plicht te doen.

Ik bid dat de geest die ons in staat stelt om getrouw te dienen bij ons mag zijn, dat het verlangen om goed te doen sterker zal zijn dan de verleidingen die op ons pad komen. En dat onze goede werken, waar we die ook doen, anderen ertoe zullen brengen om onze Vader die in de hemelen is te verheerlijken [zie Matteüs 5:16].¹⁴

Laten we even naar onszelf kijken. Doen we wat we zouden moeten doen? En zo niet, laten we ons dan veranderen en het beter doen. Als we doen wat we moeten doen, als we alom goeddoen aan de kinderen van onze Vader, dan stellen we voor onszelf de zegen van een alwetende Vader veilig en zullen we ons verheugen in het goede dat we hier bewerkstelligen. (...)

Laten we nederig en gebedsvol zijn, dicht bij onze hemelse Vader leven, en blijk geven van ons geloof in het evangelie van Jezus Christus door dat na te leven. Laten we blijk geven van ons geloof in God en in het werk dat Hij ons op aarde te doen heeft gegeven, door een correct en consequent leven, want dat is ten slotte het sterkste getuigenis dat we kunnen geven van de waarheid van dit werk.¹⁵ [Zie suggestie 4 op p. 10.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk terwijl u het credo van president Smith doorleest (pp. 1–2) welke idealen of beginselen u zelf wilt volgen. Overweeg die in een dagboek op te schrijven.
2. Lees de laatste vier volledige alinea's op p. 3. Wat betekent het om een heilige der laatste dagen te zijn? Wat kunnen ouders doen om hun kinderen te leren hoe ze het leven van een heilige kunnen leiden?

3. Terwijl u de paragraaf leest die op p. 5 begint vraagt u zich af hoe de gelijkenis van het bruiloftsmaal op u van toepassing kan zijn (zie ook Matteüs 22:1–14). Wat denkt u bijvoorbeeld dat het bruiloftsmaal voorstelt? Wie stellen de genodigde gasten voor? Overweeg wat u kunt doen om u ‘voor [te] bereiden op het bruiloftsmaal’ (p. 7).
4. Lees de laatste alinea van leringen (op p. 9) en denk aan iemand die u kent die een groot getuigenis van het evangelie heeft. Hoe geeft die persoon blijk van zijn of haar getuigenis? Overweeg wat u kunt doen om blijk te geven van uw getuigenis.

Relevante teksten: Matteüs 7:16–23; Jakobus 1:22–25; 2:15–18; 1 Johannes 2:3–6; Moroni 7:3–5; Leer en Verbonden 41:5

Onderwijstip: ‘De kerk heeft lesboeken en ander materiaal gepubliceerd om ons behulpzaam te zijn bij het onderwijzen uit de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten. Verklarende verhandelingen of andere naslagwerken zijn nagenoeg overbodig’ (*Zie Onderwijzen — geen grote roeping: handleiding voor evangelieonderwijs* [1999], p. 52).

Noten

1. ‘President George Albert Smith’s Creed’, *Improvement Era*, april 1950, p. 262.
2. Ezra Taft Benson, Conference Report, april 1951, p. 46.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), p. 284.
4. Bryant S. Hinckley, ‘Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith’, *Improvement Era*, maart 1932, p. 270.
5. J. Reuben Clark jr., in: Doyle L. Green, ‘Tributes Paid President George Albert Smith’, *Improvement Era*, juni 1951, p. 405.
6. Conference Report, april 1949, p. 8.
7. ‘The Church with Divine Authority’, *Deseret News*, 28 september 1946, kerkkatern, pp. 1, 6.
8. Conference Report, april 1913, pp. 28–29.
9. Conference Report, oktober 1906, p. 47.
10. Conference Report, april 1941, p. 27.
11. Conference Report, oktober 1930, pp. 66–68.
12. Conferentie voor zeventigers en ringzendingen, 4 oktober 1941, p. 6.
13. Conference Report, oktober 1916, p. 49.
14. ‘Some Points of “Peculiarity”’, *Improvement Era*, maart 1949, p. 137.
15. Conference Report, april 1914, p. 13.

‘Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf’

*Anderen met liefdevolle ontferming de hand reiken
is essentieel in het evangelie van Jezus Christus.*

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith stond erom bekend dat hij zijn medemens liefhad. President J. Reuben Clark jr., een van zijn raadgevers in het Eerste Presidium, heeft over hem gezegd: ‘Zijn echte naam was Liefde. (...) Hij hield van iedereen die hij ontmoette. (...) En hij hield van iedereen die hij niet ontmoette.’¹

President Smiths liefde voor anderen kwam voort uit zijn oprechte overtuiging dat we allemaal broeders en zusters zijn, kinderen van dezelfde hemelse Vader. Tegen het einde van zijn leven zei hij tegen de heiligen:

‘Voor zover ik weet heb ik geen vijanden, en er is niemand in deze wereld die ik vijandig gezind ben. Alle mannen en alle vrouwen zijn kinderen van mijn Vader, en ik heb altijd geprobeerd de wijze raad van de Verlosser van het mensdom na te leven — mijn naaste lief te hebben als mijzelf. (...) U zult nooit begrijpen hoeveel ik van u houd. Ik kan het niet onder woorden brengen. En die gevoelens wil ik voor iedere zoon en iedere dochter van mijn hemelse Vader hebben.’²

President Smith toonde zijn liefde voor anderen door ontelbare daden van barmhartigheid. Iemand heeft opgemerkt: ‘Het is kenmerkend voor president Smith om troost en zegen te brengen aan velen die ziek of gedeprimeerd zijn, en die hem dankbaar zijn voor zijn opgewekte bemoediging. Het is niet ongevoel om hem, vóór of na kantoortijd, in het ziekenhuis tegen te komen, waar hij onaangekondigd kamer na kamer bezoekt om zegen, troost en

'Het evangelie leert ons dat we al onze medemensen moeten liefhebben.'

bemoediging te brengen, en waar zijn troostende en geruststellende aanwezigheid in dank aanvaard wordt. (...) Het is kenmerkend voor hem om daar naartoe te gaan waar hij denkt hulp en bemoediging te kunnen geven.’³

President Thomas S. Monson heeft met het volgende voorbeeld geïllustreerd hoe belangrijk het voor president Smith was om iemand in nood te helpen:

‘Op een koude winterochtend waren de sneeuwploegen [in Salt Lake City] bezig grote stukken ijs te verwijderen van de rioolputten op straat. De vaste ploeg werd daarin bijgestaan door enkele tijdelijke arbeidskrachten die het werk heel hard nodig hadden. Een van die werkers droeg een dunne trui en leed duidelijk onder de kou. Een slanke man met een verzorgde baard bleef bij de ploeg staan en vroeg aan de werker: “U hebt wel wat meer nodig dan die trui op een ochtend als deze. Waar is uw jas?” De werker antwoordde dat hij geen jas had. Daarop trok de man zijn overjas uit, gaf die aan de werker en zei: “Deze jas is voor u.” Hij is van dikke wol gemaakt en zal u warm houden. Ik werk toch aan de overkant van de straat.” De straat heette South Temple. De barmhartige samaritaan die zonder jas naar zijn werk in het bestuursgebouw van de kerk liep, was president George Albert Smith van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Die onzelfzuchtige, edelmoedige daad kwam recht uit zijn hart. Hij was echt zijn broeders hoeder.’⁴ [Zie suggestie 1 op p. 18.]

Leringen van George Albert Smith

Alle mensen zijn broeders en zusters van elkaar, kinderen van onze hemelse Vader.

We zien iedere man als onze broeder, iedere vrouw als onze zuster; we zien ieder mens op deze wereld als een kind van onze Vader, geschapen naar het beeld van de Vader. Vandaar dat ieder een sprankje goddelijkheid in zich heeft, en als dat wordt ontwikkeld zal dat ons voorbereiden op de terugkeer in zijn tegenwoordigheid. (...)

Zo begrijpen wij het doel van ons bestaan in deze wereld, en dat verklaart onze interesse in onze medemens. Velen veronderstellen

dat we liever op onszelf blijven, en sommigen denken dat we wars zijn van buitenstaanders. De waarheid is dat we ieder kind dat geboren wordt zien als een zoon of dochter van God, als onze broeder of zuster. En we zijn van mening dat ons geluk niet volledig zal zijn in het koninkrijk des hemels, tenzij we in het gezelschap zijn van onze familie, en van onze vrienden en kennissen met wie we een band hebben opgebouwd en in wier welzijn we op aarde zoveel belang stelden.⁵

Als ik denk aan mijn waardering en liefde voor het gezin van mijn hemelse Vader, het mensdom, denk ik aan iets wat mijn aardse vader gezegd heeft en wat ik waarschijnlijk deels van hem heb geërfd. Hij zei: 'Ik heb een kind van God nooit zo diep in de goot zien liggen dat ik niet de impuls voelde om te bukken, hem op te richten, hem op de been te helpen en hem op gang te helpen.' Ik wil graag zeggen dat ik nog nooit een kind van mijn hemelse Vader heb gezien zonder te beseffen dat hij mijn broeder is en dat God al zijn kinderen liefheeft.⁶

Wat zou het een gelukkige wereld zijn als iedereen zijn medemensen als zijn broeders en zusters zag, en daar gevolg aan gaf door zijn naaste lief te hebben als zichzelf.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 18.]

Het evangelie van Jezus Christus leert ons dat we al Gods kinderen moeten liefhebben.

Het evangelie leert ons dat we al onze medemensen moeten liefhebben. De Heiland heeft gezegd:

'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.'⁸ [Matteüs 22:37–40.]

Broeders en zusters, als het evangelie van Jezus Christus, zoals dat aan u is gebracht, geen liefde voor uw medemens in uw hart heeft gezaaid, dan zeg ik u dat u niet de volledige vervulling geniet van die prachtige gave die met de stichting van deze kerk op aarde is gekomen.⁸ [Zie suggestie 3 op p. 18.]

‘Laten we door ons gedrag (...) laten zien dat we dat grote gebod onderhouden (...): “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.”’

Onze bediening is er een van liefde. Ons leven wordt door ons bedieningswerk verrijkt. (...) Als we leven zoals God van ons verwacht, als we dienen zoals Hij van ons verlangt, wordt elke dag van ons leven verrijkt door de invloed van zijn Geest. Dan neemt onze liefde voor onze medemens toe en verruimt onze ziel zich, totdat we het gevoel hebben dat we al Gods kinderen in onze armen kunnen nemen, met het verlangen om ze tot zegen te zijn en ze tot begrip van de waarheid te brengen.⁹

Als lid van de Kerk van Christus, behoren we zijn geboden te onderhouden en elkaar lief te hebben. Vervolgens dient onze liefde zich uit te breiden tot over de grenzen van de kerk waartoe wij behoren en zich op de mensenkinderen te richten.¹⁰

Laten we door ons gedrag, onze mildheid, onze liefde en ons geloof laten zien dat we dat grote gebod onderhouden, waarvan de Heiland heeft gezegd dat het gelijk is aan het eerste grote gebod: ‘Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.’¹¹

We brengen naastenliefde in praktijk door hulp te bieden aan wie hulp en bemoediging nodig hebben.

Het is onmogelijk om het resultaat te peilen van wat naastenliefde in de wereld teweegbrengt. In elke gemeente en wijk en elk zendingsgebied is er volop gelegenheid om het licht te verbreiden, geluk tot ontluiking te brengen, ontmoedigden op te beuren, en vreugde en troost te brengen aan wie verdrietig zijn.¹²

De Heer zegt dit:

‘Ziet toe dat gij elkaar liefhebt; houdt op begerig te zijn; leert delen met elkaar zoals het evangelie vereist. (...)’

‘En bovenal: bekleedt u met de band der naastenliefde, als met een mantel, die de band is van volmaking en vrede.’ [LV 88:123, 125.]

(...) Volgt u zijn advies op met betrekking tot de naastenliefde? Ik wil u zeggen dat we in deze periode van ons leven de naastenliefde in praktijk moeten brengen, niet alleen door aan de armen te geven, maar ook door mild te zijn ten aanzien van de zwakheden, fouten en vergissingen van de kinderen van onze Vader.¹³

Als we een man of een vrouw aantreffen die niet geslaagd is in het leven, iemand van wie het geloof verzwakt, laten we die man of vrouw dan niet de rug toekeren. Laten we ervoor zorgen dat we hem of haar bezoeken en in vriendschap en liefde aanmoedigen om tot inkeer te komen. De gelegenheid om onder ons eigen volk werk te verrichten is overal aanwezig; en er zijn maar weinig mannen en vrouwen in deze kerk die niet, als ze dat zouden willen, wat vaker buiten hun kringetje zouden kunnen stappen om een vriendelijk woord te spreken of een waarheid aan een van de kinderen van onze Vader te leren. (...) Dit is het werk van de Vader. Het is het belangrijkste waarmee wij in dit leven vereenzelvigd zullen worden.¹⁴

Ik ben het mensdom niets anders dan gunstig gezind. Ik voel geen enkele vijandigheid jegens welke levende ziel ook. Wel is het zo dat er een paar mensen zijn van wie ik graag zou zien dat ze zich een beetje beter gedroegen, maar dat schaadt hen, niet mij. Als ik mijn invloed kan laten gelden en ze in het evangelie van Jezus Christus kan onderwijzen om ze terug te brengen op de weg naar het geluk, zal dat ook mijn geluk verhogen. (...) Dwang zal niemand

‘Er is volop gelegenheid om het licht te verbreiden, geluk tot ontluiking te brengen, ontmoedigen op te beuren, en vreugde en troost te brengen aan wie verdrietig zijn.’

ertoe brengen om het goede te doen, maar liefde kan iemand er wel toe brengen om het goede te doen als ons voorbeeld van dien aard is dat ze zien dat we het menen.¹⁵ [Zie suggestie 4 op p. 19.]

Waar geluk vloeit voort uit anderen liefhebben en dienen.

Hoeveel geld u ook geeft, hoezeer u ook naar wereldse zaken verlangt om geluk te vinden, vergeet niet dat uw geluk evenredig afhankelijk is van uw naastenliefde, uw goedheid en uw liefde voor de mensen met wie u in dit leven omgaat. Onze hemelse Vader heeft in duidelijke bewoordingen gezegd dat hij die beweert God lief te hebben, maar zijn broeder haat, niet oprecht is [zie 1 Johannes 4:20].¹⁶

Het is niet slechts wat wij ontvangen wat ons gelukkig maakt; het is wat wij geven, en hoe meer we de kinderen van onze Vader verheffen en verrijken, des te meer we te geven hebben. Het zal een grote levensfontein worden die tot eeuwig geluk leidt.¹⁷

Als ons leven hier voorbij is en we naar huis terugkeren, zullen we zien dat daar elke goede daad, elke vriendelijke geste, elke inspanning ten gunste van onze medemens, op onze naam staat. (...)

(...) Laten we blijk geven van onze waardering voor wat de Heer ons heeft gegeven door Hem te dienen, en we dienen Hem als we goeddoen aan zijn kinderen. We hebben het om niet ontvangen, laten we het ook om niet geven [zie Matteüs 10:8]. Laten wij, met ons hart verwarmd door liefde en mildheid voor onze medemens, gestaag voorwaarts gaan tot we naar huis worden geroepen en onze staat van dienst onder ogen krijgen. En als we onze talenten hebben ontplooid, als we eerlijk, trouw, kuis, welwillend en liefdadig zijn geweest en geprobeerd hebben alle mensen om ons heen te verheffen, als we naar het licht hebben geleefd dat we hebben ontvangen, en dat licht hebben verspreid wanneer zich daartoe de gelegenheid voordeed, zullen we zeer gelukkig zijn en zal ons hart vervuld zijn van dankbaarheid als we van de Schepper van hemel en aarde die welkome bijval krijgen: ‘Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.’ [Matteüs 25:21.]¹⁸ [Zie suggestie 5 op p. 19.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Overweeg hoe u net als president Smith liefde kunt tonen (zie pp. 11–13). Hoe kunnen we bijvoorbeeld liefde tonen als we op huisonderwijs of huisbezoek gaan?
2. Overdenk terwijl u de eerste paragraaf van leringen (pp. 13–14) bestudeert, hoe het toepassen van die leringen uw relatie met uw buren, collega's, familieleden en anderen zou verbeteren.
3. Lees de laatste volledige alinea op pagina 14. Welke leringen of verhalen uit de Schriften inspireren u om anderen lief te hebben en te dienen?

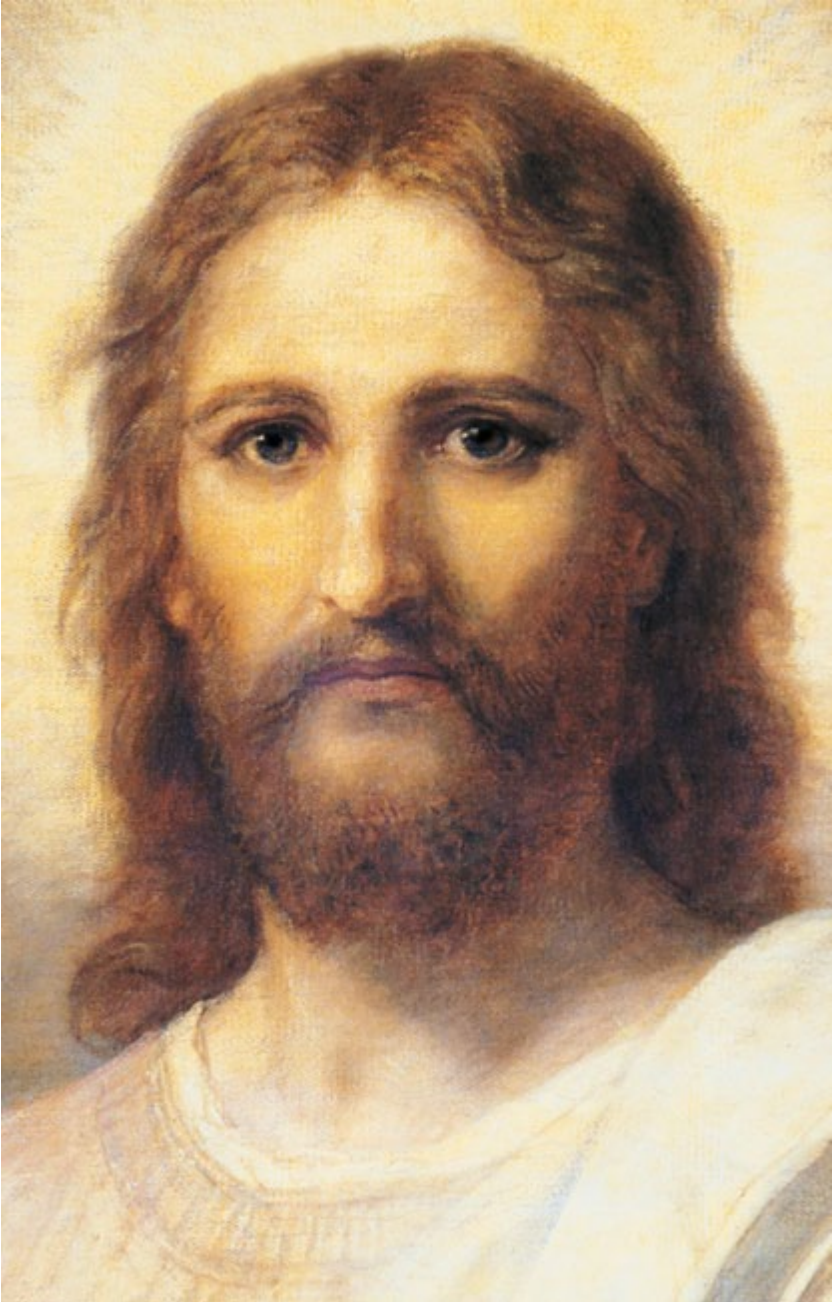
4. Bestudeer de paragraaf die op p. 16 begint, in het bijzonder de laatste twee alinea's. Denk aan iemand die zich misschien buiten 'uw kringetje' bevindt. Wat kunt u specifiek doen om die persoon de helpende hand te reiken?
5. Overweeg de leringen van president Smith op pp. 17–18. Door welke ervaringen hebt u geleerd dat we waar geluk ontvangen als we anderen gelukkig maken?

Relevante teksten: Matteüs 5:43–44; 25:34–40; Lucas 10:25–37; Johannes 13:34–35; 1 Johannes 4:7–8; 1 Nephi 11:16–25; Moroni 7:44–48

Onderwijstip: 'Vrij veel onderwijs in de kerk wordt star gedaan, als een preek. We reageren in de klas niet al te goed op preken. In de avondmaalsdienst en bij conferenties wél; maar onderwijs is tweerichtingsverkeer, zodat je vragen kunt stellen. En dat kun je in een les makkelijk aanmoedigen.' (Boyd K. Packer, 'Beginselen van onderwijzen en leren', *Liahona*, juni 2007, p. 55).

Noten

1. J. Reuben Clark jr., 'No Man Had Greater Love for Humanity Than He', *Deseret News*, 11 april 1951, kerkkatern, pp. 10, 12.
2. 'After Eighty Years', *Improvement Era*, april 1950, p. 263.
3. Richard L. Evans, 'Anniversary', *Improvement Era*, april 1946, p. 224.
4. Conference Report, april 1990, p. 62; of *Ensign*, mei 1990, p. 47.
5. 'Mormon View of Life's Mission', *Deseret Evening News*, 27 juni 1908, kerkkatern, p. 2.
6. 'Pres. Smith's Leadership Address', *Deseret News*, 16 februari 1946, p. 6.
7. Conference Report, oktober 1946, p. 149.
8. Conference Report, april 1922, p. 52.
9. Conference Report, oktober 1929, p. 24.
10. Conference Report, april 1905, p. 62.
11. Conference Report, april 1949, p. 10.
12. 'To the Relief Society', *Relief Society Magazine*, december 1932, p. 704.
13. 'Saints Blessed', *Deseret News*, 12 november 1932, kerkkatern, pp. 5, 8.
14. Conference Report, april 1914, pp. 12–13.
15. Conference Report, april 1946, pp. 184–185.
16. 'To the Relief Society', p. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), p. 214; toespraak op 4 november 1945 gehouden in Washington, D.C.
18. 'Mormon View of Life's Mission', p. 2.

*'Ik weet dat mijn Verlosser leeft en doe graag mijn
bescheiden deel om zijn leringen te vestigen.'*

Ons getuigenis van Jezus Christus

*Het herstelde evangelie verschaft de heiligen
der laatste dagen aanvullende bewijzen dat
Jezus Christus de Zoon van God is.*

Uit het leven van George Albert Smith

Op reis als algemeen autoriteit kwam George Albert Smith af en toe in contact met mensen die dachten dat heiligen der laatste dagen niet in Jezus Christus geloven. Deze misvatting verbaasde en verontrustte president Smith, en hij probeerde die te corrigeren door zijn getuigenis van de Heiland te geven.

Op een keer sprak hij in een kerkdienst in Cardston (Canada) over het leven en de zending van Christus. De volgende morgen ging hij naar het treinstation om een kaartje te kopen. Terwijl hij in de rij stond, ving hij een gesprek op tussen een vrouw en de lokettiste. De vrouw merkte op dat ze de avond daarvoor een eredienst van de heiligen der laatste dagen had bijgewoond.

De lokettiste keek verbaasd. 'Lieve hemel', zei ze. 'U bedoelt toch niet dat u daar een kerkdienst hebt bijgewoond.'

'Jawel', antwoordde de vrouw. 'Waarom niet?'

De lokettiste zei: 'Ze geloven niet eens in Jezus Christus.'

Toen antwoordde de vrouw: 'Maar gisteravond heb ik naar een van hun ouderlingen geluisterd. Hij sprak over het leven van Jezus van Nazaret. En ik heb nog nooit iemand gehoord die er meer van overtuigd was dat Jezus de Christus is dan die spreker.' ¹ [Zie suggestie 1 op p. 30.]

George Albert Smith putte kracht uit zijn getuigenis van Jezus Christus en hij genoot ervan om het aan anderen te geven. Toen hij 44 was en al elf jaar apostel was, zei hij:

‘Ik ben geschraagd en ben, als het ware, boven mijzelf uitgestegen, zodat ik de macht kreeg, die niet uit mijzelf kwam, om te onderwijzen in de glorieuze waarheden die de Verlosser van de wereld heeft verkondigd. Ik heb Hem niet van aangezicht tot aangezicht gezien, maar ik heb omgang met zijn Geest gehad en zijn aanwezigheid op een niet mis te verstane wijze gevoeld. Ik weet dat mijn Verlosser leeft en doe graag mijn bescheiden deel om zijn leringen te vestigen. (...) Elke vezel van mijn wezen is doordrongen van de kennis dat Hij leeft. En op zekere dag zullen alle mensen het weten.

‘De Redder is gestorven opdat wij konden leven. Hij heeft de dood en het graf overwonnen en biedt allen die zijn leringen gehoorzamen de hoop op een glorierijke opstanding. (...) Ik weet dat dit het werk van God is en dat Jezus daadwerkelijk onze Heiland is.’²

President Smith overleed op zijn 81ste verjaardag, op 4 april 1951. In zijn laatste levensmomenten, met zijn familie aan zijn zijde, vroeg zijn zoon: ‘Vader, is er iets dat u tegen de familie wilt zeggen — iets bijzonders?’

Met een glimlach bevestigde hij het getuigenis dat hij zijn hele leven zo vaak had gegeven: ‘Ja, slechts dit: Ik weet dat mijn Verlosser leeft; ik weet dat mijn Verlosser leeft.’³

Leringen van George Albert Smith

Jezus Christus is de Zoon van God, onze herrezen Heiland en Hij leeft heden ten dage.

Ik ben veel mensen tegengekomen die niet weten dat we in de goddelijke zending van onze Heiland geloven. Meer dan eens heb ik gezegd dat er geen volk op aarde is dat de goddelijke zending van Jezus Christus zo goed begrijpt, dat zozeer gelooft dat Hij de Zoon van God is, dat zo vol vertrouwen is dat Hij momenteel in glorie aan de rechterhand van de Vader zit, als de heiligen der laatste dagen.’⁴

Ik weet zo zeker als ik leef dat Hij de Zoon van God is en dat we door Hem en alleen door Hem in het celestiale koninkrijk verhoogd zullen worden. Allen die in zijn voetsporen treden en zijn leringen naleven, zullen in dit leven gelukkig zijn en zich voorbereiden op

een woning in zijn celestiale koninkrijk, waar ze voor eeuwig bij Hem zullen wonen.⁵

De Verlosser van het mensdom was zoveel meer dan een goed mens die in de wereld kwam om ons ethiek bij te brengen. De Verlosser van het mensdom bezat meer dan gemiddelde intelligentie. Jezus was waarlijk de Zoon van God, de Eniggeborene van God in het vlees. (...) Hij kwam op aarde om de mensen tot bekering te roepen, om ze tot inkeer te brengen. Hij mengde Zich onder hen, als afgezant van God de eeuwige Vader, en verkondigde dat Hij naar het beeld van zijn Vader was geschapen, en dat wie Hem had gezien de Vader had gezien. Hij vertelde ze dat Hij gestuurd was om de wil van zijn Vader te doen en riep ze op om zich af te wenden van de dwalingen die onder hen post hadden gehad, om zich van hun zonden te bekeren en de wateren van de doop in te gaan.⁶

In de tijd van Jezus fluisterde de duivel het volk in dat Hij niet de Zoon van God was: je moet zeker niet naar Hem luisteren, want Hij is slechts een mens, slechts de zoon van Maria en Jozef, en Hij is net zo min de zoon van God als jij dat bent. En de mensen luisterden naar dit verraderlijke, slechte wezen en kruisigden de Verlosser van het mensdom.⁷

Hij was waarlijk de Zoon van God. Hij werkte liefdevol en vriendelijk onder [het volk], maar ze beschimpten zijn naam alsof Hij een slecht mens was. (...) Hij was de Zoon van God en had het recht om in de naam van de Vader te spreken. De waarheden die Hij op aarde bracht, kwamen van de Vader. En hoewel zij Hem aan het kruis nagelden, hoewel ze een doornenkroon op zijn hoofd zetten en Hem een spotscepter in zijn hand gaven, hoewel zij zijn bloed lieten vloeien door wreed een speer in zijn zij te steken, toch was het woord dat Hij hun had verkondigd het woord van God, en was Hij waarlijk de Zoon van God.⁸

Niet alleen geloven wij dat Jezus van Nazaret op aarde geleefd heeft, wij geloven ook dat Hij nog steeds leeft, niet als een geest, niet als iets onstoffelijks of ongrijpbaars, maar we geloven in Hem als een verhoogd mens; want Hij is uit de dood herrezen met hetzelfde lichaam dat in het graf van Jozef van Arimatea was gelegd, hetzelfde lichaam dat zij die Hem liefhadden, hadden gebalsemd. Jezus Christus kwam uit het graf met zijn eigen lichaam,

dat gezuiverd en gereinigd was, (...) en Hij is met dat lichaam ten hemel gevaren, toen Hij Zich onttrok aan het gezicht van de mensen in Jeruzalem en twee mannen in witte klederen zeiden: 'Deze Jezus (...) zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.' [Zie Handelingen 1:10–11.]

Dit is de Jezus van Nazaret waarin de heiligen der laatste dagen geloven. We geloven ook dat de beloften die ten aanzien van het mensdom zijn gedaan, in vervulling zullen gaan. En we geloven dat het mensdom in de bestemde tijd — als het evangelie overal ter aarde zal zijn gepredikt aan alle naties, geslachten, talen en volken, en de mensen in dat verband geen excuus meer hebben — door de macht van onze hemelse Vader die wonderbare zegen van de opstanding uit de dood zal ontvangen. Dan zal de Verlosser van het mensdom op de wolken des hemels komen om in heerlijkheid op aarde te verblijven. We geloven dat Jezus van Nazaret zal komen om te verblijven met hen die de celestiale heerlijkheid waardig zijn.⁹ [zie suggestie 2 op p. 30.]

Wij geloven wat er in de Bijbel staat over de goddelijke zending van Jezus Christus.

Jezus van Nazaret is het water ingegaan om Zich door Johannes te laten dopen. En toen Hij uit het water opkwam, daalde de Heilige Geest in de vorm van een duif op Hem neer. En een stem uit de hemel zei: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.' [Zie Matteüs 3:13–17.]

Kan het nog duidelijker? Onze geweldige Bijbel bevat al die kennis en uiteraard nog veel meer. Als mensen zeggen of denken dat we niet in de goddelijke zending van Jezus Christus geloven, laat ze dan weten dat we alles geloven wat de Bijbel over Hem leert. Wij geloven het verhaal dat Hij zijn volk vergaderde en onderwees, en dat Hij uiteindelijk (...) werd gekruisigd.¹⁰

Zonder enig voorbehoud aanvaarden we het getuigenis van alle evangelisten dat in het Nieuwe Testament staat met betrekking tot de opstanding van de Verlosser van het mensdom. Het is zo duidelijk dat ik denk dat ieder weldenkend mens het kan begrijpen. Dit feit staat vast: de Heiland is na zijn kruisiging en zijn begrafenis uit het graf gekomen. Daarna is Hij veertig dagen bij zijn discipelen

‘Zonder enig voorbehoud aanvaardden we het getuigenis (...) dat in het Nieuwe Testament staat met betrekking tot de opstanding van de Verlosser van het mensdom.’

geweest. Hij at vis en honingraat met hen. Ze voelden de tekens van de nagels in zijn handen en de speerwond in zijn zij. Hij heeft toen Hij bij hen was verklaard: ‘Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.’ [Zie Lucas 24:39–43.] Dat is stellig onweerlegbaar bewijs en toch zijn er veel kinderen van onze Vader die dit niet begrijpen.¹¹ [Zie suggestie 3 op p. 30.]

Het Boek van Mormon en het getuigenis van Joseph Smith geven ons aanvullende bewijzen van Christus’ godschap.

In de oude wereld heeft men geopperd dat Jezus niet van goddelijke afkomst was, omdat Hij als baby was geboren en door Maria zijn moeder en Jozef, de timmerman, zijn vermeende vader, in een kribbe was gelegd. Hoewel velen toegeven dat Hij een groot en goed man was, willen ze Hem toch geen goddelijke geboorte toekennen.

Gelukkig hebben de heiligen der laatste dagen een bevestiging gekregen dat die dingen waar zijn en bovendien hebben we het getuigenis ontvangen dat Hij, zoals dat in het Boek van Mormon is opgetekend, naar het westelijk halfrond is gekomen en de Nephieten op dit continent heeft gediend. Hij is die keer niet als een klein kind gekomen, maar op de wolken des hemels, en zijn komst werd aangekondigd door een stem die tot diep in de ziel doordrong van eenieder die in het land was. Hij kwam toen als mens uit de hemel, en zij zagen Hem komen. Zij wisten dat Hij de Christus was, want zijn komst was door hun profeten voorzgd. Hij gaf hun dezelfde organisatie die in de kerk in Jeruzalem bestond. Hij leerde hun dat ze zich, net zoals Hij, moesten laten dopen door iemand die het gezag had om in deze verordening te officiëren. [Zie 3 Nephi 11:1–27.] Dat waren niet de woorden van een gewone man; het waren de woorden van de Zoon Gods, die naar zijn Vader was opgevaren en die weer was teruggekomen, opdat de mensenkinderen nog een getuigenis zouden hebben om bij al die andere te voegen.¹²

Kan er beter bewijs van zijn opstanding uit de dood zijn dan dat Hij, in zijn herrezen lichaam, aan [de Nephieten] is verschenen en hun hetzelfde evangelie gepredikt heeft dat Hij in Jeruzalem had gepredikt? En daarmee vervulde Hij deze belofte die Hij in Jeruzalem had gedaan: ‘Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.’ [Johannes 10:16.] Hij verscheen in zijn herrezen lichaam om hun de leer te brengen, waarvan Hij had gezegd dat ze die zouden krijgen.

Het was een geweldige ervaring voor dat volk. Na hun de hele dag onderwezen te hebben (...) genas Hij hun zieken en zegende Hij hun kinderen. Hij bleef hen instrueren in de schoonheid van zijn evangelie. Zij twijfelden er niet aan dat Hij de Heiland van de wereld was. Zij zagen Hem uit de hemel neerdalen en waren getuige van zijn grote macht. (...) Hij kwam in heerlijkheid. Er daalden engelen als het ware te midden van vuur uit de hemel neer die de kleine kinderen omringden, zodat zij door vuur waren omgeven. En de engelen dienden hen. [Zie 3 Nephi 17:6–24.]

Dat waren geen hallucinaties, maar ervaringen die zo geweldig waren dat ze voor altijd door de betrokkenen werden onthouden.

Toen de herrezen Heiland de Nephieten bezocht 'daalden [er] engelen als het ware te midden van vuur uit de hemel neer die de kleine kinderen omringden.'

Als heiligen der laatste dagen aanvaardden we deze kroniek als bewijs van de opstanding van onze Heer Jezus Christus.¹³

En in het tijdperk waarin wij leven is er nog iemand naar voren getreden. [Joseph Smith] had niet alleen het getuigenis van de Bijbel dat Jezus de Christus was, maar hij zag God de Vader, bekleed met heerlijkheid, uit de hemel neerdalen, met Jezus Christus, de Verlosser van de wereld, verheerlijkt aan zijn rechterhand. En hij hoorde de stem van God zeggen: 'Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!' [Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17.] Hij getuigde van dit heerlijke visioen tot de mensen met wie hij omging. Ook anderen kregen een getuigenis uit de hemel. Hun getuigenis aangaande de goddelijke zending van de Heiland was toegenomen en gesterkt, zodat zij niet meer afhankelijk waren van de bijbelse geschiedenis dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Zij wisten het, omdat ze zelf een getuigenis hadden gekregen.¹⁴

Wat mij betreft is het getuigenis van Joseph Smith, die zijn leven heeft neergelegd als getuige van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus, een van de sterkste getuigenissen van het goddelijke leven van onze Heiland.¹⁵ [Zie suggestie 3 op p. 30.]

**Ieder van ons kan persoonlijk een getuigenis
krijgen dat Jezus de Christus is.**

We hebben nog een ander getuigenis, een ander bewijs dat zelfs volmaakter en overtuigender is dan alle andere, met name het getuigenis dat iemand krijgt als hij heeft voldaan aan de voorwaarden die onze Vader in de hemel heeft gesteld. Het is een getuigenis dat door de kracht van de Heilige Geest in onze ziel wordt gebrand wanneer we het werk hebben gedaan dat we van de Heer moeten doen als we willen weten of de leer van God komt of van een mens.¹⁶

Hij heeft zelf gezegd: ‘Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.’ (Johannes 7:16–17) Dat was de belofte die Hij deed. Wij, christenen overal ter wereld, accepteren die belofte en behoren die op de proef te stellen om te zien of ze klopt of niet. Velen hebben dat gedaan. Ik besef dat er (...) velen zijn die deze belofte op de proef hebben gesteld, velen die weten dat God leeft en dat Jezus de Christus is, dat Hij de Heiland van de wereld is.¹⁷

We hebben dus niet alleen de bewijzen uit de kronieken (...), we hebben niet alleen het getuigenis van goede mannen die in onze tijd hebben geleefd; maar als we hebben voldaan aan de voorwaarden van onze hemelse Vader, als we geloof in God hebben, als we ons van onze zonden hebben bekeerd, als we de doop door onderdompeling hebben ondergaan, als we de Heilige Geest hebben ontvangen door handoplegging van bevoegde dienstknechten van de Heer — ik zeg, als we al die dingen hebben gedaan, dan is er in iedere ziel de vaste, onloochenbare kennis dat God leeft en dat Jezus Christus de Verlosser van het mensdom is.

(...) Als één van de geringe leden van deze kerk geef ik u mijn getuigenis dat ik weet dat Hij leeft, net zozeer als ik weet dat ik leef. (...) Jezus is de Christus. En ik weet dat de mensenkinderen tot die kennis moeten komen, dat ze die moeten aanvaarden, of in de taal

van Hem die in de hemel is: 'iedere knie zal zich buigen, en elke tong belijden dat Jezus de Christus is.' [Zie LV 88:104.]¹⁸ [Zie suggestie 4 op p. 31.]

Onze zending is om aan alle mensen uit te dragen wat we over Jezus Christus weten.

Ik zeg tot u, heiligen der laatste dagen, dat er op aarde geen volk te vinden is dat alle kennis heeft die wij hebben over de goddelijkheid van de Heiland; en als we niet in Hem geloofden, zouden wij onder grotere veroordeling staan dan de anderen die deze kennis nooit hebben gehad. En daarom kunnen we zonder aarzeling tot de wereld zeggen dat we in deze dingen geloven. (...)

Ik feliciteer u met dit voorrecht en deze zegen die u ten deel is gevallen. En nu vraag ik u dringend als uw broeder, smee ik u als een van de geringsten onder u, dat u uw lamp niet onder een korenmaat zet. Verberg voor uw medemens niet de kennis die God u heeft geschonken.

U hoeft ze niet tegen de haren in te strijken, maar u moet ook niet zo onverstandig zijn om het evangelie van Jezus Christus voor uw medemens te verbergen, want dat is de enige kracht Gods die tot eeuwig heil in het celestiale koninkrijk leidt.¹⁹

De gelukkigste mannen en vrouwen zijn zij die hun leven op de leringen van het evangelie van Jezus Christus afstemmen. Dezen zijn het die de zekerheid van het eeuwige leven hebben; dezen zijn het die het doel van hun leven begrijpen. (...) Terwijl ik deze boodschap in de wereld uitdroeg en zag dat het evangelie van Jezus Christus het leven van de mensen volmaakt kan veranderen, vervulde dat mijn ziel met vreugde en vulden mijn ogen zich met tranen. Ik zag mensen die ontmoedigd waren, die in het duister verkeerden, die zich afvroegen waarom ze leefden, maar toen ze de glorieuze waarheden van het evangelie van Jezus Christus hoorden, veranderden ze zich. Ze leerden gelukkig te zijn, tevreden te zijn, en enthousiast te geloven en te onderwijzen in het evangelie dat door Jezus Christus was verkondigd toen Hij op aarde was en rondging in Galilea.

Broeders en zusters, de wereld begrijpt dat niet, maar het onze taak om ze dat begrip bij te brengen. En we verkondigen deze

boodschap niet uit eigenwaan of uit arrogantie, maar met naastenliefde voor allen, met liefdevolle mildheid. (...)

Als een van de geringsten onder u dank ik Hem met heel mijn hart voor de zekerheid die in mijn leven is gekomen. (...) Bovenal dank ik Hem voor de kennis die in mijn ziel staat gegrift; ik weet dat mijn hemelse Vader leeft, ik weet dat Jezus Christus de Heiland van het mensdom is, en dat er onder de hemel geen andere naam gegeven is waardoor mannen en vrouwen kunnen worden verhoogd dan de naam van Jezus Christus, onze Heer. Ik weet dat Hij in deze laatste dagen de aarde heeft bezocht, en dat Hij goddelijk gezag heeft verleend aan een eenvoudige jongen die op zoek was naar de waarheid. Daardoor kon de kerk gesticht worden waar wij toe behoren; en die kerk bezit de kracht Gods tot behoud van allen die geloven.²⁰

Ik bid dat we zo zullen leven dat we zijn werk goed zullen uitdragen. Ik bid dat we zo zullen leven dat er gezegd kan worden dat we met recht in de Heer Jezus Christus geloven.²¹ [Zie suggestie 5 op p. 31.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees het verhaal op pagina 21. Hoe zou u reageren als iemand zegt dat heiligen der laatste dagen niet in Jezus Christus geloven?
2. President Smith verklaarde: ‘Niet alleen geloven wij dat Jezus van Nazaret geleefd heeft, wij geloven ook dat Hij nog steeds leeft’ (p. 23). Wat voor redenen hebben heiligen der laatste dagen om te geloven dat Jezus Christus nu leeft? Wat voor redenen heeft u daar persoonlijk voor?
3. Neem in het kort pp. 24–27 door. Welke verhalen of passages uit de Schriften hebben uw getuigenis gesterkt dat Jezus Christus de Zoon van God is? Lees 1 Nephi 10:17 en overweeg hoe u uw begrip van de zending van de Heiland kunt vergroten.
4. Overdenk terwijl u p. 28 leest hoe gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het evangelie uw getuigenis

van Jezus Christus heeft versterkt. Hoe kunnen ouders hun kinderen helpen om dit getuigenis te krijgen?

5. Wat voor gedachten of gevoelens krijgt u als u president Smiths getuigenis op pp. 29–30 leest? Denk aan de keren dat u het leven van mensen hebt zien veranderen door het evangelie van Jezus Christus. Hoe heeft het evangelie uw leven veranderd?

Relevante teksten: Matteüs 16:15–17; 17:1–5; 2 Nephi 25:26; Alma 5:45–48; Leer en Verbonden 76:22–24; 110:1–4

Onderwijstip: ‘[Mijd] de verleiding om te veel stof te willen behandelen. (...) We onderwijzen mensen, en behandelen niet per se een onderwerp; en (...) elk lesschema dat ik tot dusver onder ogen heb gekregen, draagt veel meer stof aan dan we ooit in een les kunnen behandelen’ (Jeffrey R. Holland, ‘Onderwijzen en leren in de kerk’, *Liahona*, juni 2007, p. 60).

Noten

1. *Deseret News*, 27 december 1924, kerkkatern, p. 6; zie ook *Sharing the Gospel with Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), pp. 201–202.
2. ‘Testimony of Elder George Albert Smith’, *Liahona: The Elders’ Journal*, 2 februari 1915, p. 502.
3. Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (31 maart 1964), p. 8.
4. *Deseret News*, 27 december 1924, kerkkatern, p. 6.
5. *Deseret News*, 15 januari 1927, kerkkatern, p. 8.
6. Conference Report, oktober 1921, p. 39.
7. Conference Report, april 1918, p. 39.
8. Conference Report, april 1904, p. 63.
9. *Deseret News*, 27 december 1924, kerkkatern, p. 6.
10. Conference Report, oktober 1950, p. 156.
11. Conference Report, april 1939, pp. 120–121.
12. Conference Report, april 1905, p. 61.
13. Conference Report, april 1939, pp. 121–122.
14. Conference Report, april 1905, pp. 61–62.
15. *Deseret News*, 15 januari 1927, kerkkatern, p. 8.
16. *Deseret News*, 27 december 1924, kerkkatern, p. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, p. 206; toespraak gehouden op 4 november 1945 in Washington, D.C.
18. *Deseret News*, 27 december 1924, kerkkatern, p. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, pp. 211, 214; toespraak gehouden op 4 november 1945 in Washington, D.C.
20. Conference Report, oktober 1927, pp. 48–50.
21. *Deseret News*, 12 januari 1907, p. 31.

Op 23 december 1905 nam George Albert Smith met andere kerkleiders deel aan de inwijding van een monument in de geboorteplaats van de profeet Joseph Smith.

God heeft de waarheid hersteld door middel van de profeet Joseph Smith

God heeft door middel van de profeet Joseph Smith het zuivere evangelie van Jezus Christus hersteld.

Uit het leven van George Albert Smith

Vlak voor de honderdste geboortedag van de profeet Joseph Smith reisde ouderling George Albert Smith met president Joseph F. Smith en anderen naar plaatsen die een belangrijke rol hadden gespeeld in het leven van de profeet. In de morgen van 23 december 1905 werd er een monument ter ere van Joseph Smith in zijn geboorteplaats in Vermont (VS) ingewijd. Het was een ontroerend moment voor George Albert Smith en anderen in het gezelschap om in een plaats te zijn die van groot belang was voor de herstelling van het evangelie. ‘Onze tranen vloeiden rijkelijk’, herinnerde hij zich. ‘Onder invloed van de Geest verootmoedigde iedere ziel zich, smolt ieders hart, en we verheugden ons in de zegeningen van onze hemelse Vader.’¹ George Albert Smith werd gevraagd of hij het slotgebed wilde uitspreken in de inwijdingsdienst. Na de dag in zijn dagboek te hebben samengevat, schreef hij: ‘Aldus eindigde een van de gedenkwaardigste dagen van mijn leven. Ik ben dankbaar dat het mij als een van de weinigen was vergund om bij deze taak betrokken te zijn.’²

Daarna gingen ze naar de plek van het eerste visioen in Palmyra (New York, VS). Ouderling Smith herinnerde zich: ‘We gingen het bos in waar Joseph was neergeknield om de Heer te vragen bij welke kerk hij zich moest aansluiten. We kregen het gevoel dat we op die gewijde plek de prachtige (...) lofzang, “Joseph Smiths eerste gebed” moesten zingen.’³

Na een bezoek aan de heuvel Cumorah, de Kirtlandtempel en andere locaties die verband houden met de zending van de profeet, werd het gezelschap op de laatste avond van de reis bijeengeroepen door president Joseph F. Smith. ‘Na verschillende gezangen van Zion te hebben gezongen, kreeg ieder in het gezelschap de gelegenheid om te getuigen van de goedheid en barmhartigheid van onze Vader jegens ons. De Geest van de Heer rustte op ons en we waren van vreugde en geluk tot tranen toe geroerd.’⁴ [Zie suggestie 1 op pp. 42–43.]

Jaren later, terwijl George Albert Smith president van de kerk was, kwamen er enkele boeken in omloop waarin de goede naam van Joseph Smith in een kwaad daglicht werd gesteld. In een algemene conferentie van de kerk verdedigde president Smith de profeet onverschrokken en getuigde hij van diens zending met deze woorden:

‘Veel van al het goede en alle zegeningen die mij ten deel zijn gevallen, heb ik te danken aan de man die zijn leven heeft neergelegd voor het evangelie van Jezus Christus. Sommigen hebben hem gekleineerd, maar ik zou willen zeggen dat wie dat gedaan hebben, vergeten zullen worden en hun stoffelijk overschot zal tot moeder aarde terugkeren, zo dat al niet gebeurd is, en de stank van hun schanddaad zal nooit vervliegen, terwijl de glorie, de eer en de majesteit, de moed en de trouw die Joseph Smith aan de dag heeft gelegd voor altijd aan zijn naam verbonden zullen zijn.’⁵

Ouderling Harold B. Lee, toen nog lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, was zo onder de indruk van die uitspraak dat hij hem uitknipte, in zijn portefeuille bewaarde en hem vaak citeerde, waarbij hij opmerkte dat hij zou willen dat de woorden van president Smith ‘tot aan de einden van de aarde konden worden gehoord.’⁶

Leringen van George Albert Smith

Joseph Smiths eerste visioen toont aan dat de hemelen niet gesloten zijn.

Wij geloven dat onze hemelse Vader in onze tijd heeft gesproken (...), dat Hij het nederige gebed van een jongen in Palmyra heeft gehoord en verhoord, en hem gezegend heeft met kennis

over zijn goddelijke aard, opdat alle mensen die dat willen de Heer kunnen leren kennen.

Het was heel natuurlijk dat Joseph Smith de Heer ging zoeken. Hij kwam voort uit een (...) volk dat in onze hemelse Vader, in de goddelijke zending van de Heiland, en in de kracht van het gebed geloofde, en dat God zijn volk zou horen en verhoren als zij Hem in de juiste geest aanriepen. Omdat hij was geboren en opgegroeid in een gelovig gezin was het voor deze jongeman vanzelfsprekend om te geloven; en toen hij het bos inging na het advies in Jakobus (Jakobus 1:5) te hebben gelezen: ‘Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden’, geloofde hij dat zijn gebed verhoord zou worden, omdat onze hemelse Vader zijn kinderen vanaf het begin heeft beloofd dat ‘gij door geloof alles te weten kunt komen.’⁷

Zijn geloof in God leidde hem weg van het dogma, gemeengoed in zijn tijd, dat de Bijbel alle openbaring bevatte die de mens kon ontvangen en dat de hemelen gesloten waren. Hij bad tot de Heer en die verhoorde zijn gebed. Hij zag de Vader en de Zoon in glorieus licht op aarde neerdalen. Hij ontving een onbetwistbare kennis dat Ze net zoals de mens een tastbaar lichaam hebben; Zij spraken met hem en hij hoorde hun stemmen.⁸

Het resultaat [van Josephs gebed] was die wonderbaarlijke manifestatie, anders dan enige andere waarover we in de geschiedenis van de wereld hebben gehoord. We hebben gehoord over verschijningen van onze hemelse Vader; we hebben gevallen gelezen waarin de Verlosser van het mensdom is verschenen; maar we hebben nooit gelezen dat de Vader en de Zoon samen aan een mens zijn verschenen en met die persoon hebben gesproken.

De mensen geloven het niet. De mens heeft geleerd dat de hemelen gesloten zijn (...), en toen deze jongen verklaarde dat de Heer in onze tijd was verschenen, een tijd waarin het hemels licht het hardst nodig was, en men op zoek was naar het woord Gods zonder het te vinden, zoals door de profeten vanouds was voorspeld [zie Amos 8:11-12], werd hij [Joseph] bespot. (...) Zijn verklaring werd verworpen, en wie zijn vrienden hadden moeten

zijn, keerden zich van hem af en zeiden zelfs dat het van de vijand kwam. En wat was het getuigenis van de jongen?

‘(...) Ik had werkelijk een licht gezien, en te midden van dat licht had ik twee Personen gezien, en Zij hadden werkelijk tot mij gesproken; en al werd ik gehaat en vervolgd omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en terwijl zij mij vervolgden, smaadden en liegende allerlei kwaad van mij spraken omdat ik dat zei, werd ik ertoe gebracht mijzelf af te vragen: Waarom mij vervolgen voor het spreken van de waarheid? Ik heb echt een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld mij te kunnen doen loochenen wat ik werkelijk heb gezien? Want ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat; in ieder geval wist ik dat ik God daarmee aanstoot zou geven en onder veroordeling zou komen.’ [Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:25.]⁹

Toen deze kerk in het jaar 1830 werd opgericht, was er op aarde geen kerkelijke organisatie die verkondigde dat zij geloofde dat God Zich aan de mensenkinderen zou openbaren. Alle kerken predikten juist het tegenovergestelde. En onze Vader zag in dat het pas zin had om te proberen zijn zoons en dochters te redden als ze ertoe konden worden geïnspireerd om tot Hem te komen in het geloof dat Hij hun gebeden zou horen en verhoren. Toen de jonge profeet in de bossen van Palmyra de Vader en de Zoon zag en besepte dat Zij daadwerkelijk personen waren, dat Zij hem konden horen en antwoord geven op zijn vragen, luidde dat een nieuw tijdperk in en legde dat een fundament voor het geloof van de mensenkinderen. Die konden nu tot onze Vader in de hemel bidden in het besef dat Hij hun gebeden kan horen en verhoren, dat er een verbinding is tussen hemel en aarde.¹⁰ [zie suggestie 2 op p. 43.]

Hoewel jong en onervaren, werd Joseph Smith geroepen om de ware Kerk van Jezus Christus te herstellen.

Geloof bracht Joseph ertoe God in gebed te benaderen en Hem te vragen bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Wat was het antwoord? Zei de Heer: ‘Luister jongen, ze zijn allemaal goed, ze proberen allemaal mijn geboden te onderhouden, de leiders van al die kerken hebben mijn goedkeuring. Het maakt niet uit welke

Joseph Smiths eerste visioen luidde 'een nieuw tijdperk in de wereld in en legde een fundament voor het geloof van de menskinderen.'

kerk je kiest, ze zullen je allemaal in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terugbrengen? Joseph verwachtte wellicht zo'n antwoord, gezien de bestaande situatie. Maar hij wilde weten wat hij moest doen en hij had het volste vertrouwen dat de Heer hem dat zou vertellen. Toen hij dus bad, vroeg hij bij welke kerk hij zich moest aansluiten, en ik neem aan dat hij stomverbaasd was toen [hem werd verteld]: 'Bij geen daarvan [...]; zij verkondigen als leerstellingen geboden van mensen; zij naderen Mij met hun lippen, maar hun hart is verre van Mij; zij hebben een schijn van godsvrucht, maar verloochenen de kracht daarvan.' [Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:19.] Denk u dat eens in: een jongen van veertien

die in het bos bij zijn huis uit gebed opstaat en de wereld een dergelijke boodschap te verkondigen heeft! Kunt u zich voorstellen dat een jongen de moed heeft om zoiets te doen? Maar zou hij, met het getuigenis dat hem door zijn hemelse Vader was gegeven en met het gebod dat van de Heer zelf afkomstig was, iets anders durven doen dan bekend te maken dat de Heer tot hem gesproken had?¹¹

Joseph Smith was slechts een jongen toen Petrus, Jakobus en Johannes hun handen op zijn hoofd legden en hem ordenden tot het Melchizedeks priesterschap — op hem en Oliver Cowdery. Niet lang daarna kreeg Joseph Smith de opdracht om een kerk te stichten. Hij was slechts een jongeman, maar hij stichtte haar onder leiding van de Verlosser van het mensdom. En zij is gevormd naar de kerk die de Heiland heeft gesticht toen Hij op aarde was. Ik twijfel er niet aan dat veel mensen deze jongeman zagen als een omhooggevallen nieuwkomer en het belachelijk vonden dat iemand die niet als geestelijk leider was opgeleid, dat wel wilde worden. Maar hij was als de andere dienstknechten van onze hemelse Vader die vóór hem hadden geleefd, die door de Heer waren geroepen om een bijzonder werk te verrichten, en zijn gebrek aan wereldlijke kennis sloot niet uit dat de Heer hem de kennis kon geven die hem in veel opzichten gelijkwaardig, zo niet superieur, maakte aan hen die zoveel meer kansen op onderwijs hadden gehad.¹²

Hoewel hij werd beschimpt en in een verkeerd daglicht gesteld, geminacht door mensen die zijn vrienden hadden moeten zijn, en bestreden door de geestelijke stand van zijn tijd, slaagde hij erin om het evangelie tot leven en heil te herstellen en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te stichten.

Hoewel de kwade machten voortdurend in de weer waren om hem te vernietigen, werd hij door de Heer beschermd totdat zijn werk voltooid was en alle sleutels en verordeningen die noodzakelijk zijn voor het heil van het mensdom weer op aarde waren.¹³ [Zie suggestie 3 op p. 43.]

De waarheden die middels Joseph Smith zijn hersteld, brengen vrede en vreugde aan wie ze aanvaarden.

Van die jongen die op veertienjarige leeftijd de Vader en de Zoon zag, kwam de geweldige boodschap dat onze Vader in de

hemel en zijn Zoon Jezus Christus verheerlijkte Personen zijn; dat de Heiland van de wereld uit de dood is opgestaan. Die jongen zag wat de wereld had geweten, maar om de een of andere reden was vergeten. En hij begon daarvan getuigenis af te leggen aan de mensenkinderen.¹⁴

[Vroeg in de 19de eeuw] geloofden maar weinig mensen in een persoonlijke God met een lichaam. Maar in die tijd kreeg de profeet Joseph Smith, toen nog geen vijftien jaar, een visioen waarin hij de Vader en de Zoon zag, en daarvan getuigde hij. Ook kreeg hij bezoek van andere hemelse wezens, die hem in naam van de Heer aanvullende kennis voor de mensenkinderen brachten. En hij heeft ons, of wie ons in de kerk zijn voorgedaan, op zijn eigen wijze, begrip gegeven van het doel van het leven. (...) De omschrijving die hij van de hemel gaf, wekt in ons het verlangen op om daar, als ons leven op aarde voorbij is, een thuis waardig te zijn. De opstanding, de hemel en de hel zijn zo duidelijk uiteengezet dat, om een schrifttekst te gebruiken, 'zelfs dwazen niet zullen dolen.' [Zie Jesaja 35:8.]¹⁵

Bij monde van hem werden de bouw van tempels, de oneindigheid van het huwelijksverbond, en de verlossing van de doden geopenbaard, zaken die onuitsprekelijke vreugde brengen aan duizenden van de kinderen van onze Vader.

De eeuwige waarheden die door hem zijn verkondigd, vinden hun weg onder de volken en brengen vrede en voldoening aan wie ze aanvaarden.¹⁶

Onze hemelse Vader wist wat er stond te gebeuren toen Hij in deze laatste dagen het zuivere evangelie herstelde. Het was Hem bekend dat er afvalligheid onder zijn kinderen heerste en dat zij van de waarheid waren afgedwaald; en in zijn grote barmhartigheid openbaarde Hij in deze laatste dagen zijn werk. Hij koos een jongen van het platteland en inspireerde hem om met het werk te beginnen dat voorbestemd was de religieuze wereld ingrijpend te veranderen. Hij wist dat de wereld in het duister rondtastte en herstelde het licht genadevol. Er is geen andere manier waarop de mensenkinderen geluk kunnen genieten dan door een rechtschapen levenswijze; en mensen kunnen geen rechtschapen leven leiden en tegelijkertijd de waarheid geweld aan doen. Er was veel waarheid in de wereld, maar die was dusdanig met dwaling vermengd dat de Heer de

'Ik zeg tot alle mensen: onderzoek de leringen van Jezus' evangelie zoals Hij die aan de profeet Joseph Smith heeft geopenbaard, bestudeer ze gebedsvol.'

profeet Joseph Smith vertelde dat de predikanten en leraren in de kerken als leerstellingen geboden van mensen verkondigden, en hem waarschuwde dat hij zich niet met hen moest inlaten. Hij herstelde daarna het evangelie, de kracht Gods tot behoud van allen die het geloven en gehoorzamen.¹⁷

Ik zeg tot alle mensen: onderzoek de leringen van Jezus' evangelie zoals Hij die aan de profeet Joseph Smith heeft geopenbaard, bestudeer ze gebedsvol, en u zult het geneesmiddel voor de kwalen

van deze wereld vinden. Het kan op geen enkele andere manier worden ontdekt.¹⁸ [Zie suggestie 4 op p. 43.]

**Joseph Smith was bereid zijn leven te
geven voor zijn getuigenis.**

Zoals het profeten van de Heer in vroeger tijden vergaan was, leek het ook in dit geval noodzakelijk dat deze dienstknecht zijn getuigenis met zijn levensbloed moest bezegelen. Men zal geen [aangrijpender] bladzijde in de wereldgeschiedenis vinden dan die waarop de laatste uitspraken van onze geliefde profeet Joseph Smith staan. Hij wist dat zijn einde naderde; hij beseftte dat hij zijn levenstaak had voltooid. (...) En toen de tijd aanbrak dat hij oog in oog met de dood stond, zei hij: 'Ik ga als een lam ter slachting; maar ik ben zo kalm als een zomermorgen; ik heb een geweten dat vrij is van overtreding jegens God en jegens alle mensen. Ik zal onschuldig sterven, en mijn bloed zal uit de grond om wraak roepen, en er zal nog van mij worden gezegd: hij werd in koelen bloede vermoord.' (Zie LV 135:4.)

Hij was niet bang om voor het aangename gerecht (...) te staan en verantwoording af te leggen voor de daden die hij in het lichaam had gedaan. Hij schrok er niet voor terug om de aanklacht te weerleggen die tegen hem was geuit, dat hij de mensen misleidde en hen onrechtvaardig bejegende. Hij was er zeker van dat hij zijn levenstaak naar behoren had volbracht, en hij was zeker van de uiteindelijke triomf van het werk dat van goddelijke oorsprong was, waarvoor hij zijn leven had gegeven. Nochtans beoordeelden de mensen in de wereld dit werk, zoals eerder was gedaan, naar eigen inzicht. Zij hebben de Geest Gods niet, die hen zou laten begrijpen dat het afkomstig was van onze Vader in de hemel.¹⁹

Deze jongen was zo zeker van de openbaring die hij had ontvangen en wilde zo graag dat alle kinderen van zijn Vader, niet een uitgezonderd, de waarheid zouden weten, dat hij vanaf de tijd dat hij de platen van de engel Moroni ontving zijn hele leven toewijdde aan de vestiging van de kerk en de verkondiging van de waarheid. (...) In zijn ziel brandde dezelfde kennis die Stefanus bezat [zie Handelingen 7:54–60], en die de Verlosser bezat, dat onze hemelse Vader aan het roer staat, dat het zijn werk is dat nu op aarde is, dat

het zijn macht is die uiteindelijk zegeviert, dat dit leven slechts een deel is van de eeuwigheid. Hij was bereid om, zo nodig, een deel van zijn aardse leven op te geven, om voor eeuwig het gezelschap te genieten dat hij zo oprecht liefhad, en de omgang met goede mannen en vrouwen die op aarde hebben geleefd en nu leven, en die weer op aarde zullen wonen als zij het celestiale koninkrijk wordt.²⁰

Joseph Smith verkondigde dat hij wist dat er een hiernamaals is, en dat hij wist dat God leeft, en dat het God bekend was dat hij wist dat God leeft. Hij was bereid zijn leven te geven, opdat uw geloof, broeders en zusters, gesterkt wordt en dat uw vertrouwen in hem niet aan het wankelen wordt gebracht. Hij kende het doel van dit leven. Hij wist dat we hier zijn om ons voor te bereiden op een toekomstig en glorierijker bestaan. En hij was, zo nodig, bereid zijn leven ten gunste van ons te geven, zonder het te verliezen, want hij wist dat de Vader had gezegd dat hij die zijn leven wil behouden het zal verliezen, maar hij die zijn leven verliest om zientwil het zal vinden, zelfs eeuwig leven [zie Matteüs 16:25]. Het was deze kennis die het voor de profeet en [de] patriarch van de kerk [Hyrum Smith] in die beginperiode mogelijk maakte om dierbaren [achter te laten], in de gevangenis te worden opgesloten, en alles te geven wat ze in deze wereld bezaten, en wat ze konden geven voor hun broeders — hun sterfelijke leven.²¹

In het jaar 1830 is de kerk met zes leden gesticht. De vijand van alle gerechtigheid heeft vanaf die dag tot op heden geprobeerd haar vooruitgang tegen te houden en haar te vernietigen. Ik vraag mij af of die geweldige man, Joseph Smith, die zijn leven heeft gegeven om de kerk te stichten en voort te laten gaan zoals de Heer dat voor ogen had, de kerk kan zien zoals zij er nu voorstaat, met haar gemeenten in alle delen van de wereld, en zal beseffen dat de kerk vanaf zijn martelaarsdood, vanaf de dag dat hij zijn leven heeft neergelegd en zijn getuigenis met zijn bloed heeft bezegeld, met de dag sterker is geworden.²² [Zie suggestie 5 op p. 43.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk na over de ervaringen die president Smith beschrijft in de eerste drie alinea's van 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 33–34). Door wat voor ervaringen is uw getuigenis van de profeet Joseph Smith versterkt? Stel terwijl u dit hoofdstuk leest vast welke passages uit president Smiths leringen uw getuigenis versterken en overweeg ze te bespreken met uw gezin, priesterschapsquorum of ZHV.
2. Neem de eerste paragraaf van de leringen door (pp. 34–36), alsmede Joseph Smiths eigen relaas van het eerste visioen (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:10–19). Hoe heeft het eerste visioen uw geloof in God beïnvloed? Heeft u gezien hoe het geloof van anderen erdoor is beïnvloed?
3. Bestudeer de paragraaf die op p. 36 onderaan begint en lees Leer en Verbonden 1:17–19. Wat komen we uit Josephs voorbeeld te weten over dienen in de kerk? Denk aan een tijd dat u een taak van de Heer kreeg en u er niet tegen opgewassen voelde. Hoe heeft de Heer u toen geholpen?
4. Welke waarheden heeft de Heer zoal aan Joseph Smith geopenbaard? (Zie de paragraaf die op p. 38 onderaan begint voor voorbeelden van die waarheden.) Hoe bent u gezegend doordat u deze waarheden kent?
5. Overdenk de laatste alinea van de leringen (p. 42), en overweeg wat u kunt doen om de kerk sterker te maken.

Relevante teksten: Jesaja 29:13–14; 1 Korintiërs 1:26–27; 2 Nephi 3:5–9, 11–15; Leer en Verbonden 135

Onderwijstip: 'Ter bevordering van de discussie kunt u de vragen aan het eind van het hoofdstuk gebruiken. (...) U kunt uw eigen vragen bedenken, in het bijzonder als u zelf de les geeft. U kunt bijvoorbeeld de deelnemers aan de les vragen hoe zij de leringen

van president Smith op hun taak van ouder of van huisonderwijzer of huisbezoekster kunnen toepassen' (zie p. VI van dit boek).

Noten

1. Conference Report, april 1906, p. 54.
2. Dagboek aantekening, 23 december 1905, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 73, boek 2, p. 160.
3. Conference Report, april 1906, p. 56.
4. Conference Report, april 1906, pp. 57–58.
5. Conference Report, april 1946, pp. 181–182.
6. Harold B. Lee, Conference Report, oktober 1947, p. 67.
7. Conference Report, oktober 1921, pp. 158–159.
8. 'The Latter-day Prophet', *Millennial Star*, 7 december 1905, p. 822.
9. Conference Report, oktober 1921, pp. 159–160.
10. Conference Report, april 1917, p. 37.
11. Conference Report, oktober 1921, pp. 159–160.
12. Conference Report, april 1927, p. 83.
13. 'The Latter-day Prophet', p. 823.
14. Conference Report, oktober 1921, p. 160.
15. Conference Report, april 1934, p. 26.
16. 'The Latter-day Prophet', p. 823.
17. Conference Report, oktober 1916, pp. 46–47.
18. Conference Report, oktober 1931, p. 121.
19. Conference Report, april 1904, pp. 63–64.
20. Conference Report, oktober 1927, p. 48.
21. Conference Report, april 1905, pp. 62–63.
22. Conference Report, oktober 1945, p. 18.

Het heilige priesterschap — tot zegen van Gods kinderen

Het priesterschap is het gezag van God. Wie het priesterschap draagt, moet het waardig zijn en het gebruiken om anderen tot zegen te zijn.

Uit het leven van George Albert Smith

In de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie op 2 oktober 1948 heeft president George Albert Smith gezegd:

‘Ik vraag mij soms af of wij als vaders wel genoeg moeite doen om aan onze jongens uit te leggen wat voor ernstige plicht een jongen op zich neemt als hij diaken wordt. Ik vraag mij af of de vader van de jongen die tot diaken wordt geordend hem wel laat voelen dat hij nu iets heeft dat van eeuwig belang is. (...)’

‘Ik herinner mij als de dag van gisteren dat John Tingey zijn handen op mijn hoofd legde en mij tot diaken ordende. Daarna legde hij het belang van het diakenschap zo uit dat ik het als een grote eer zag. Het gevolg was dat het mij zegeningen bracht, en na verloop van tijd volgden er andere ordeningen. En bij elke ordening had ik sterk het gevoel dat die mij meer zegeningen zou brengen.’¹

In dezelfde toespraak verklaarde president Smith dat de kans om anderen tot zegen te zijn een van de zegeningen is die voortvloeien uit een ordening in het priesterschap. Hij haalde een voorbeeld van een invloedrijke priesterschapsdrager — een huisonderwijzer — uit zijn jeugd aan:

‘Rodney Badger was jarenlang een leraar voor het gezin van mijn vader, en een groot man. Als hij langskwam, gingen we allemaal bij hem zitten en dan stelde hij ons vragen en vertelde ons zaken waarvan hij vond dat we ze moesten weten. En ik wil u zeggen dat wanneer hij bij ons thuis kwam hij altijd de geest van de Heer

'Ik vraag mij af of de vader van de jongen die tot diaken wordt geordend hem wel laat voelen dat hij nu iets heeft dat van eeuwig belang is.'

meebracht. En als hij wegging hadden we altijd het gevoel dat we door een dienstknecht van de Heer waren bezocht.’²

President Smith sprak tot slot de hoop uit dat priesterschapdraggers de leden in hun wijk en ring dienen en ‘geen gelegenheid voorbij laten gaan om hen op te beuren en tot ontwikkeling te brengen, zodat ze worden wat de Vader wil dat ze worden.’³ [Zie suggestie 1 op p. 53.]

Leringen van George Albert Smith

Jezus Christus heeft tijdens zijn aardse bediening goddelijk gezag hersteld.

Toen de Heiland in het midden des tijds kwam, zag Hij dat het kwaad de overhand had in de grote stad Jeruzalem. De inwoners gedroegen zich dusdanig dat ze het goddelijk gezag waren kwijtgeraakt, vandaar dat [God] zijn Zoon de wereld in stuurde en weer een kerk met goddelijke macht begon. (...) Er waren goede mensen in zijn afstammingslijn, (...) en er waren anderen die nog steeds in het priesterschap officieerden, maar het was noodzakelijk dat de Heiland kwam om goddelijk gezag te herstellen. (...)

(...) Toen Hij zijn bediening begon, riep Hij niet de hulp in van koningen en magistraten, van priesters en hoogwaardigheidsbekleders, maar Hij riep nederige vissers. Het gevolg was dat Hij mannen om Zich heen verzamelde die open stonden voor onderwijs, en geen mannen die niet in Hem geloofden. Hij stichtte een kerk onder leiding van onze hemelse Vader. Hij verleende goddelijk gezag aan zijn medewerkers en leerde hun wat ze moesten doen. (...) Hij had goddelijk gezag, en de rechtschapenen zagen in dat Hij de Zoon van God was. Sommigen zien in Hem niet meer dan een goed mens. Wij geloven dat Hij niet alleen naar de aarde gekomen is om mensen te leren wat ze moeten doen, maar ook om zijn medewerkers goddelijk gezag te verlenen, zodat ze de verordeningen van zijn kerk kunnen bedienen. (...)

In de dagen van de Heiland was Hij de presiderende gezagsdrager, gevolgd door een quorum van twaalf mannen, die Hij had uitgekozen. Toen Hij was heengegaan, werd het Quorum der Twaalf het leidinggevende lichaam van de kerk, niet een aantal gewone

mannen die zichzelf discipelen noemden, maar een quorum van twaalf mannen die goddelijk gezag bezaten en dat van Jezus Christus hadden ontvangen,⁴ [Zie suggestie 2 op p. 54.]

**Het priesterschap is in onze tijd hersteld
door mannen die het vanouds droegen.**

Het is opgeschreven en onderkend in de hemel en op aarde dat er na de hemelvaart van [Jezus Christus] vele gezindten en sekten ontstonden, en dat de kerken in aantal toenamen, totdat er in de dagen van Joseph Smith, onze geliefde profeet, vele kerken waren. Er waren veel mannen die voorgaven goddelijk gezag te bezitten, en ik denk dat sommigen ook werkelijk dachten dat ze het bezaten. (...)

Toen er op aarde geen priesterschapsgezag meer was en de juiste tijd was gekomen, riep de Heer een nederige jongen en gaf hem een hemelse manifestatie; Hij sprak met hem, vertelde hem wat hij moest doen en stuurde van tijd tot tijd andere boodschappers en hemelse wezens. Het gevolg was dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht, en in handen van die kerk werd het goddelijk gezag gelegd. (...)

Toen Joseph Smith een jongeman was, gaf de Heer hem de aanwijzing het Boek van Mormon te vertalen. Toen Joseph en Oliver Cowdery een keer bezig waren met vertalen, stuurde de Heer een heilig wezen om hun vragen over de doop te beantwoorden. Wie was dat heilige wezen? Johannes de Doper, die het Aäronisch priesterschap droeg. Waar was hij vandaan gekomen? Hij was uit de hemel nedergedaald. (...) Hij verscheen als een glorierijk herrezen wezen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Hij kwam op bevel van onze hemelse Vader om het Aäronisch priesterschap aan Joseph en Oliver te verlenen, omdat dat niet meer op aarde was. Het was noodzakelijk dat de hemelen opengingen en dat er iemand kwam die het priesterschap had gedragen, en het nog steeds droeg, om het te verlenen.

Daarna verleenden Petrus, Jakobus en Johannes, die het Melchizedeks priesterschap droegen, dat priesterschap aan Joseph en Oliver, waarna de Heer opdracht gaf tot de stichting van de kerk, met een presidium, bestaand uit een president en twee raadgevers; en ook een Quoum der Twaalf Apostelen, een patriarch,

'Mannen die voorheen het priesterschap droegen, zijn gekomen om dat priesterschap aan nederige mannen te verlenen.'

hogepriesters, zeventigers, ouderlingen, priesters, leraren en diakenen; dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke kerk bestond, voor zover dat het gezag betrof.⁵

Hetzelfde gezag dat [Joseph Smith] had, is aan uw zoons verleend, en onze hemelse Vader verwacht van hen dat zij de verordeningen van het evangelie bedienen. De verantwoordelijkheid die Joseph Smith had, is na zijn dood niet komen te vervallen, zij is op andere schouders terechtgekomen. Onze Vader in de hemel heeft van tijd tot tijd mannen doen opstaan die het gezag hadden om in zijn naam te spreken, om in de verordeningen van het evangelie te bedienen, en om de mensenkinderen tot zegen te zijn. Zij laten u en uw kinderen delen in die eer.⁶

Ik ben dankbaar dat de Heer het evangelie in dit tijdperk nogmaals heeft geopenbaard. De Vader en de Zoon zijn verschenen; er zijn mannen die voorheen het priesterschap droegen, gekomen om dat priesterschap aan nederige mannen te verlenen, en die kregen

op hun beurt de opdracht om het aan anderen te verlenen. Aldus zijn het evangelie en het priesterschap beschikbaar gekomen voor ieder die zich ervoor kwalificeert, en dat is de wijze van de Heer.⁷

Mannen die het priesterschap dragen: uw zending is heel bijzonder. Aan u is goddelijk gezag verleend. Het recht om het evangelie te prediken en te verkondigen, en in de bijbehorende verordeningen te officiëren, heeft u niet gekregen na een universitaire opleiding te hebben afgerond. U heeft uw gezag ontvangen van mannen die van Godswege benoemd zijn om als dienstknecht van de Heer op te treden, en het is aan u verleend door hen die het rechtstreeks van Jezus Christus hebben ontvangen.⁸ [Zie suggestie 3 op p. 54.]

De macht en het gezag van God zijn alleen in zijn ware kerk te vinden.

Mij is de vraag gesteld: 'In welk opzicht zou uw kerk mij meer goeddoen dan enig andere kerk?' Ik heb op tactvolle wijze geprobeerd het verschil uit te leggen. Elke organisatie kan een bijeenkomst beleggen om God te vereren, maar dat geeft haar nog geen goddelijk gezag. Kerken kunnen samengaan en buurtkerken in het leven roepen. Maar dat geeft hun nog geen goddelijk gezag. Mensen kunnen om goede redenen samenkomen, maar het gezag van onze hemelse Vader wordt alleen op zijn manier verkregen, en zijn manier in voorbije tijden was dat Hij mannen riep en ordende, en voor het werk aanstelde. Datzelfde geldt voor onze tijd. (...)

Men dient te begrijpen dat iemand geen goddelijk gezag krijgt door zich in gebed voor God neer te buigen. Een eerlijk, deugdzaam en waarheidsgetrouw leven geeft iemand nog geen goddelijk gezag. (...) Het is niet genoeg om te bidden en naar de kerk te gaan. We moeten in het bezit zijn van goddelijk gezag, en het is juist de bewering dat wij dat gezag bezitten, die van meet af aan veel vervolging over deze kerk heen heeft gebracht. Maar het is de waarheid, en het is veel kinderen van de Vader duidelijk aan het worden wat voor invloed het goddelijk gezag in deze kerk heeft. Zij zien de ontwikkeling die mannen en vrouwen doormaken.⁹ [Zie suggestie 4 op p. 54.]

Ik wil niet dat mensen die naar een andere kerk gaan, denken dat ik daar kritiek op heb. Ik ben dankbaar dat er in zoveel kerken goede mannen en vrouwen zijn die in God geloven en Hem dienen

met het licht dat zij hebben; maar het feit blijft bestaan dat onze Vader in deze wereld zijn kerk heeft gevestigd. Hij heeft in deze tijd aan mannen zijn gezag verleend; en Hij zal geen ander gezag op aarde erkennen dan het gezag dat Hijzelf heeft ingesteld.¹⁰ [Zie suggestie 5 op p. 54.]

De priesterschapsverordeningen zijn van wezenlijk belang om toegang tot het celestiale koninkrijk te krijgen.

Als we zoals andere kerken waren, zouden we tot de Heer kunnen bidden en zijn zegeningen kunnen ontvangen, omdat ieder mens die goedgevoelt daar nu eenmaal voor wordt gezegend; we zouden ons alle goede deugden eigen kunnen maken, maar zonder de macht Gods en het gezag van het heilige priesterschap is het voor de mens niet mogelijk om het celestiale koninkrijk binnen te gaan.¹¹

Het enige plan dat de mens op het celestiale koninkrijk voorbereidt, is het plan dat ons gegeven is door onze Heer, Jezus Christus; en het enige gezag dat de mens het recht geeft om te onderwijzen en correct te officiëren in de verordeningen van het evangelie is het gezag van onze Here Jezus Christus.¹²

Joseph Smith jr. is door God tot profeet geroepen en door middel van hem is het heilig Melchizedeks priesterschap op aarde hersteld, wat het gezag is dat God aan de mens heeft gedelegeerd om in zijn naam te handelen. Door middel van dit priesterschap wordt elke verordening van het evangelie van onze Here Jezus Christus, noodzakelijk voor het eeuwig heil van de mensenkinderen, gezaghebbend bediend.¹³

Welk effect zou het op ons hebben als we afstand moesten doen van het gezag dat God ons heeft verleend? Het zou betekenen dat de deuren van het celestiale koninkrijk voor ons werden gesloten. Het zou betekenen dat de opperste zegen waarnaar ik van jongs af aan heb leren uitkijken, niet zou worden gerealiseerd. (...) De omgang met mijn dierbaren in het celestiale koninkrijk, (...) die mij haast net zo dierbaar zijn als het leven zelf, zou niet verwezenlijkt worden.¹⁴

Het priesterschap (...) is een zegen die, als we getrouw zijn, de deuren van het celestiale koninkrijk opent en ons daar een plek verschaft waar we in de eeuwigheid verblijven. Ga niet lichtvaardig om met deze kostbare zegen.¹⁵ [Zie suggestie 6 op p. 54.]

Priesterschapsdragers dienen een voorbeeldig leven te leiden en het priesterschap te gebruiken om anderen tot zegen te zijn.

Wat is het een prachtige gedachte dat waardige mannen [het] priesterschap kunnen ontvangen, en dat zij met dat aan hen verleende gezag veel kunnen doen om de andere kinderen van onze Vader tot zegen te zijn.¹⁶

U kunt naar nog zoveel kerken in de wereld gaan, maar in al die kerken zult u niemand (...) tegenkomen die goddelijk gezag bezit. Vergeet dat niet. U behoort tot een uitgelezen groep mannen, (...) op wie de handen zijn gelegd en aan wie gezag is verleend, en dat maakt van u een bondgenoot van de Meester van hemel en aarde. Ik bedoel niet dat u niet kunt lachen of glimlachen, en niet van het leven kunt genieten, maar ik bedoel dat iedereen diep in zijn ziel moet beseffen: 'Ik ben mijns broeders hoeder. Ik draag gezag dat mij door de Heer Jezus Christus is verleend — ik draag het heilige priesterschap.' Als we dat doen, zullen we niet lichtvaardig omgaan met heilige zaken, zoals sommigen in het verleden hebben gedaan.¹⁷

Het feit dat ze het priesterschap dragen zal voor veel mannen een veroordeling inhouden, omdat zij ermee omgegaan en het beschouwden als iets heel gewoons.¹⁸

Sommige mannen denken dat het priesterschap dat zij dragen hun thuis een bevoorrechte positie geeft. Ik wil u zeggen dat u, priesterschapsdragers, het celestiale koninkrijk nooit zult ingaan, tenzij u uw vrouw en kinderen eert, onderwijst, en ze de zegeningen geeft die u voor uzelf graag wilt hebben.¹⁹

Het gezag van onze hemelse Vader is op aarde om het mensdom tot zegen te zijn, niet om gezagsdragers arrogant te maken, maar om hen te verootmoedigen; niet om hen die bepaalde privileges hebben gekregen het gevoel te geven dat ze beter zijn dan anderen, maar om hen nederig te stemmen, tot gebed aan te zetten, en voorkomendheid jegens alle mensen bij te brengen, zodat ze met hun voorbeeldige levenswijze uitdragen wat onze hemelse Vader hen vraagt uit te dragen.²⁰

Het lidmaatschap van de kerk en het priesterschap zullen ons nergens brengen, tenzij we ons aan de kerkelijke normen houden.

De Heer heeft gezegd dat elke zegen die we verlangen, is gegrond op gehoorzaamheid aan zijn geboden. We kunnen onze naasten en onszelf misleiden met het idee dat alles naar wens verloopt, maar tenzij wij de geboden van onze hemelse Vader onderhouden, tenzij wij het zo waardevolle en heilige priesterschap waardig zijn, zullen we geen erfdeel krijgen in het celestiale koninkrijk.²¹

Aan u, broeders, (...) is een heilige verantwoordelijkheid verleend, een heilige plicht. U hebt de zegeningen van het heilige priesterschap ontvangen. Aan u is goddelijk gezag verleend, en dat gezag gaat gepaard met de plicht om uw stem te verheffen en zo te leven dat de mensen van de wereld het verschil zullen weten tussen het evangelie van Jezus Christus en de andere organisaties van de wereld.²²

Houd in gedachten dat u, waar u zich ook bevindt, de grondlegger van ons bestaan vertegenwoordigt. Het priesterschap dat u draagt is niet het priesterschap van Joseph Smith of Brigham Young, of van enige andere man die hier of in het buitenland leiding geeft aan de kerk. Het priesterschap dat u draagt is het gezag Gods en is vanuit de hemel aan u verleend. Er zijn heilige wezens naar de aarde gestuurd (...) om die glorierijke zegen te herstellen, die honderden jaren niet op aarde was. We behoren voorzeker dankbaar voor onze zegeningen te zijn.²³

Ik bid dat de Heer ons allen zal zegenen, dat we het priesterschap waardig zullen zijn dat Hij ons heeft aangeboden en aan ons heeft verleend, zodat de mensen, waar we ook zijn, zullen zeggen: 'Die man is een dienstknecht van de Heer.'²⁴ [Zie suggestie 7 op p. 54.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk na over de ervaringen die president Smith op pp. 45–47 beschrijft. Wat kunnen we doen om jongemannen voor te bereiden op ordening tot een ambt in het priesterschap? Hoe kunnen we ertoe bijdragen dat jongevrouwen begrijpen hoe belangrijk de priesterschapsmacht voor hen is? Waarom is het belangrijk dat mannen en vrouwen over het priesterschap leren?

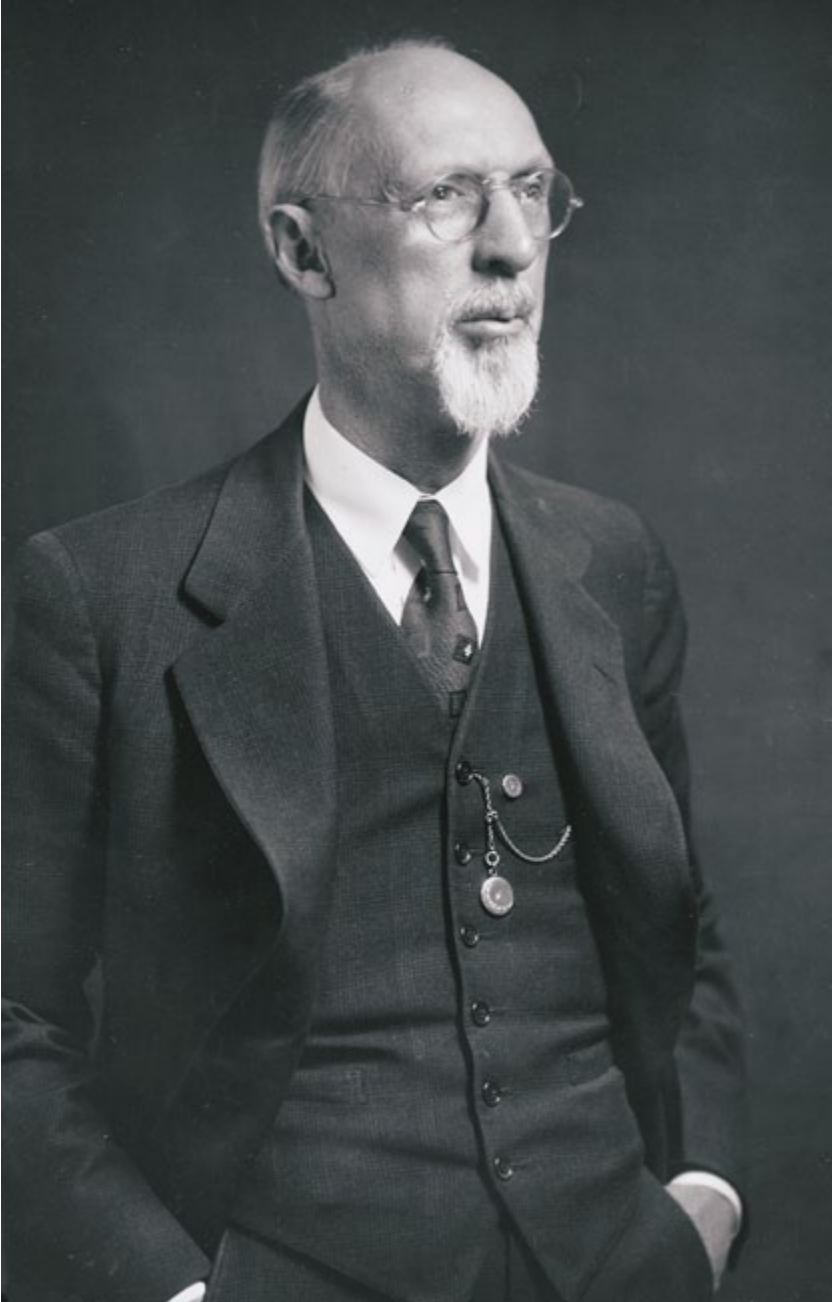
2. Waarom was het ‘noodzakelijk dat de Heiland [...] goddelijk gezag [herstelde]’ (p. 47) en niet alleen het evangelie predikte tijdens zijn aardse bediening?
3. Lees p. 49 en de eerste alinea op p. 50. Waarom zou de Heer zijn gezag beschikbaar stellen aan alle waardige mannen in plaats van aan een paar mannen die ervoor hebben gestudeerd?
4. President Smith sprak over de ‘ontwikkeling die mannen en vrouwen doormaken’ dankzij het priesterschap (p. 50). Wat betekent dat voor u? Wat kunt u doen om de macht en invloed van het priesterschap in uw leven te bevorderen?
5. Overweeg terwijl u de paragraaf die begint op p. 50 doorneemt hoe u zou reageren als iemand u de vraag stelde die aan president Smith werd gesteld: ‘In welk opzicht zou uw kerk mij meer goeddoen dan enig andere kerk?’
6. Bestudeer de paragraaf die op pagina 51 begint. Welke ‘kostbare zegeningen’ hebt u zoal ontvangen dankzij het priesterschap?
7. Bestudeer de laatste paragraaf van de leringen (pp. 52–53) en stel vast welke plichten volgens president Smith met het priesterschap gepaard gaan. Wat kunnen quorumleden doen om elkaar bij deze plichten te helpen? Hoe kunnen vrouwen priesterschapsdragers helpen om deze plichten goed te vervullen? Wat kunnen priesterschapsdragers doen om vrouwen in hun goddelijke rol te steunen?

Relevante teksten: Johannes 15:16; Alma 13:1–3, 6–10; Leer en Verbonden 84:19–22; Geschiedenis van Joseph Smith 1:68–72; Geloofsartikelen 1:5

Onderwijstip: ‘Getuig iedere keer dat de Geest u daartoe aanspoort, niet alleen aan het eind van de les. Stel anderen in de gelegenheid om hun getuigenis te geven’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 45).

Noten

1. Conference Report, oktober 1948, pp. 180–181.
2. Conference Report, oktober 1948, p. 186.
3. Conference Report, oktober 1948, p. 190.
4. 'The Church with Divine Authority', *Deseret News*, 28 september 1946, kerkkatern, p. 6.
5. 'The Church with Divine Authority', p. 6.
6. Conference Report, april 1904, p. 64.
7. Conference Report, april 1934, pp. 28–29.
8. Conference Report, april 1927, p. 83.
9. Conference Report, april 1934, pp. 28–29.
10. Conference Report, april 1917, pp. 37–38.
11. Conference Report, oktober 1926, p. 106.
12. Conference Report, april 1934, p. 30.
13. 'Message to Sunday School Teachers', *Instructor*, november 1946, p. 501.
14. Conference Report, april 1925, p. 65.
15. Conference Report, april 1949, pp. 191–192.
16. Conference Report, oktober 1950, p. 6.
17. Conferentie voor zeventigers en ringzendingen, 4 oktober 1941, p. 7.
18. Conference Report, april 1948, p. 184.
19. Conference Report, april 1948, p. 184.
20. Conference Report, oktober 1928, p. 94.
21. Conference Report, april 1943, pp. 91–92.
22. Conference Report, oktober 1933, p. 25.
23. Conference Report, oktober 1945, p. 118.
24. Conference Report, oktober 1950, p. 182.

'Ik [ben] slechts een mens, een van de geringsten onder u, maar ik ben tot deze taak geroepen (...) door het gezag van onze hemelse Vader.'

De leiders van God steunen

Onze leiders zijn door de Heer gekozen en Hij verwacht van ons dat we hen in woord en daad steunen.

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith is in de algemene conferentie van oktober 1945 als president van de kerk gesteund. Aan het eind van de conferentie sprak president Smith zijn dank uit voor de steunverlening van de heiligen. ‘Ik dank u voor het vertrouwen dat u kenbaar hebt gemaakt, broeders en zusters, en waarmee u heeft aangegeven dat u hoopt dat ik zal slagen. Daarmee heeft u beloofd, zoals sommigen mij hebben laten weten, dat u mij zult helpen slagen, omdat ik slechts een mens ben, een van de geringsten onder u. Maar ik ben tot deze taak geroepen — en ik zou hier niet staan als ik niet wist dat ik geroepen was — door het gezag van onze hemelse Vader.’

Toen voegde hij er dit verzoek aan toe: ‘Ik zal de hulp van iedere man, iedere vrouw en ieder kind nodig hebben, niet tot zegen van mij, maar tot zegen van u, en tot zegen van de mensenkinderen, waar ze zich ook mogen bevinden. Het is niet *mijn* verantwoordelijkheid, het is *onze* verantwoordelijkheid.’¹

Uit de leringen in dit hoofdstuk zal blijken dat George Albert Smith, zelfs voordat hij president van de kerk werd, heel goed begreep hoe zwaar de last is die het Eerste Presidium draagt. Hij leerde de heiligen dat zij deze last konden verlichten door loyaal en getrouw te zijn. En hij was een goed voorbeeld van dit beginsel toen hij in het Quorum der Twaalf Apostelen werkzaam was.

Toen hij in 1946 de leiding had in een bijeenkomst van de algemene conferentie legde hij voorafgaand aan de kerkelijke steunverlening uit dat steun verlenen veel meer is dan een passieve handeling. ‘We zijn nu toegekomen aan een kerkelijke handeling

die we gewoon zijn te doen in onze conferenties, namelijk de steunverlening aan de autoriteiten van deze kerk door het opsteken van de rechterhand. Ik hoop dat u, niemand uitgezonderd, beseft dat dit een heilig voorrecht is. (...) Het is niet slechts symbolisch, maar het is ook een teken dat u, met de hulp van de Heer, uw deel van het werk zult uitvoeren.² [Zie suggestie 1 op p. 65.]

Leringen van George Albert Smith

Wie de kerk presideert is door de Heer voorbereid, gekozen en geïnspireerd.

Deze geweldige kerk wordt gepresideerd door mannen die terdege zijn voorbereid, terdege zijn onderricht en terdege zijn toegelust voor die hoge eer, die op ieder van hen werd bevestigd toen zij hun roeping aanvaardden. Onze hemelse Vader heeft deze leiders in Israël in zijn wijsheid omringd met anderen, die evenals zij geloof hebben, en die de president van de kerk geen bijzondere eer toedichten vanwege zijn persoonlijkheid of individualiteit, maar die hem zien als de woordvoerder van onze hemelse Vader en hem steunen en hooghouden, van hem houden en voor hem bidden, opdat ook zij de zegeningen van onze hemelse Vader zullen ontvangen.

Er is geen vergelijkbare organisatie in deze wereld. Er is geen volk [dat zo] wordt geleid als dit volk. Er wordt terecht gezegd dat wie de kerk presideren rechtvaardige mannen zijn. Het is door middel van hen dat onze hemelse Vader zijn werk zal verrichten. Het is door middel van hen dat het evangelie moet worden verkondigd. (...) De man die ons nu presideert, presideert niet vanwege zijn eigen aangeboren kwaliteiten. Hij presideert niet omdat hij de zoon is van een of andere machthebber, maar hij vervult de door hem beklede positie omdat onze Vader in de hemel op de hoogte is van zijn integriteit. Omdat Hij wist welke vastberadenheid hij zou moeten hebben om de boodschap naar alle naties van de aarde te brengen, bereidde Hij hem voor op de roeping die op hem is bevestigd. Hij presideert als afgezant van onze hemelse Vader.³

Ik denk aan de nederige maar grote mannen die deze kerk vanaf haar begin hebben geleid. (...) Ik heb [veel] presidenten [van de kerk] gekend en geloof dat ze allemaal mannen Gods waren. Het

is ondenkbaar dat onze hemelse Vader een ander soort man zou kiezen om zijn kerk te presideren.⁴

Wat is er gebeurd na de dood van [Joseph Smith]? [De heiligen] gingen niet in conclaaf om onder leiding van een voorzitter een nieuwe leider te kiezen. Die leider was al gekozen door de Heer, namelijk Brigham Young, het senior lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. (...) De kerk als lichaam steunde hem in alle bijeenkomsten als president. Toen hij stierf, zeiden zijn raadgevers niet dat zij de president waren, maar het Quorum der Twaalf presideerde een lange tijd, waarna het senior lid als president van de kerk werd gesteund. Er heerste volmaakte orde. (...)

Ik heb het een en ander uitgezocht, opdat er geen misvattingen zouden ontstaan. Joseph Smith heeft zichzelf niet tot president van de kerk verkozen. En de mannen die hem zijn opgevolgd evenmin. (...) De benoeming kwam middels inspiratie van onze hemelse Vader, en men krijgt dan alle macht die met die benoeming gepaard gaat.⁵

Hoe dankbaar behoren we te zijn dat dit geen werk van mensen is, maar het werk van de Heer; dat deze kerk, die de naam van Jezus Christus draagt, door Hem wordt geleid. En Hij zal niemand toestaan haar te vernietigen. Hij zal niet toestaan dat de mannen die deze kerk presideren de mensen op een dwaalspoor brengen, maar Hij zal ze met zijn almacht steunen. Hij zal ze grootmaken in de ogen van goede en grote mannen en vrouwen. Hij zal hun bediening zegenen en ze overladen met succes. Wie zich verzetten en fouten zoeken, zullen daar geen vreugde in vinden. Wie kritiseren en de invloed van de leiders van de kerk ondermijnen, zullen lijden onder de gevolgen van hun wandaden.⁶

Het past ons om dank in ons hart te voelen dat we worden geleid door heilige mannen, die door onze Vader in de hemel worden geïnspireerd om ons dagelijks te onderwijzen.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 65.]

**Door zijn dienstknechten wijst de Heer ons
het pad naar geluk en veiligheid.**

Vanaf de tijd van vader Adam tot deze tijd heeft God de mensen door zijn dienstknechten aangespoord. En wanneer zij luisterden heeft Hij hen aangespoord tot een beter leven, en van tijd tot tijd

heeft Hij, als zijn kinderen dat nodig hadden, heilige mannen de wereld in gestuurd om onderricht te geven dat tot geluk zou leiden. Hij heeft ze geïnspireerd om in glorierijke waarheden te onderwijzen die het mensdom verheffen en verrijken.⁸

Ik kan niets belangrijks bedenken dat zich in de wereld heeft afgespeeld, wat de Heer zijn volk niet van te voren bij monde van zijn dienstknechten heeft bekendgemaakt, zodat het niet onwetend was over wat er te gebeuren stond. Daarmee konden zij hun voordeel doen en zich, zo zij wilden, dienaangaande voorbereiden. (...)

Noach kan hier tot voorbeeld dienen. De Heer had Hem geboden een ark te bouwen, waarin de rechtschapenen van de komende watervloed konden worden gered. Noach bouwde de ark en predikte honderdtwintig jaar lang bekering aan zijn tijdgenoten om hen te waarschuwen. Het volk was echter zo slecht dat het niet naar zijn waarschuwingen luisterde. Zij volgden hun eigen wil en verkozen het kwaad boven rechtschapenheid. Het begon te regenen en het land overstroomde, en alleen Noach en zijn familie, acht mensen, werden gered. Ze waren terdege gewaarschuwd, maar omdat ze halsstarrig waren en weigerden zich te bekeren, verdronken ze. [Zie Mozes 8:13–30.]⁹

De Heer wil dat wij gelukkig zijn. Daarom heeft Hij ons het evangelie van Jezus Christus gegeven. Daarom heeft Hij ons het priesterschap verleend. Hij wil dat wij vreugde hebben. Daarom heeft Hij deze kerk gesticht en de verschillende ambten ingesteld. Al deze zaken verschaffen orde. (...) Als u het leiderschap van de Heer navolgt, en de mannen die de Heer heeft gekozen, zult u niet in het duister ronddolen, niet het licht verliezen, niet de wetten van God overtreden, en niet de privilegies verspelen waarvan Hij zo graag wil dat u ze geniet.¹⁰

Er is voor mij in deze tijd slechts één veilig pad en dat is de mannen te volgen die de Heer tot leider heeft benoemd. Ik kan mijn eigen ideeën en meningen hebben, ik kan mijn eigen oordeel hebben over bepaalde zaken, maar als mijn oordeel indruist tegen de leringen van de leiders die de Heer heeft aangesteld om ons de weg te wijzen, behoor ik mijn koers te wijzigen. Als ik eeuwig heil verlang, volg ik de leiders die onze hemelse Vader ons heeft gegeven, zo lang Hij ze steunt.¹¹ [Zie suggestie 3 op p. 66.]

Wie nederig en getrouw zijn, steunen en verdedigen de dienstknechten van de Heer.

Ik ken duizenden leden van deze geweldige kerk persoonlijk, mannen en vrouwen uit vele landen die het evangelie ootmoedig en getrouw hebben aanvaard en lid zijn geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. [Zij] bidden voor hun leiders en ze steunen die (...), en onder de leden die de geboden van God onderhouden, ben ik in al mijn jaren in deze kerk nog nooit iemand tegengekomen die zijn of haar stem verhief tegen de mannen die waren geroepen om deze kerk te presideren. Dat vind ik heel opmerkelijk. (...)

Een van de grootste getuigenissen voor mij van de goddelijkheid van dit werk is dat een groep mensen (...) in een ringconferentie de gelegenheid krijgt (...) om te kennen te geven of zij de mannen die hen presideren wel of niet steunen (die keuze staat ieder vrij). De Geest van de Heer zal de getrouwen en nederigen voorzeker inspireren om de door Hem gekozen leiders hun steun te geven.¹²

Toen Mozes Israël uit Egypte door de woestijn naar het beloofde land leidde, viel Amalek Israël bij Refidim aan. Mozes gaf Jozua de opdracht om uit de mannen krijgers te kiezen om Israël te verdedigen. Mozes, Aäron en Chur bestegen een heuveltop vanwaar zij het slagveld overzagen. Als Mozes de staf van God omhoog hield, was Israël aan de winnende hand, maar als hij zijn handen uit vermoeidheid liet zakken, had Amalek de overhand. Er werd voor een steen gezorgd en Aäron en Chur hielden zijn handen omhoog, zodat de zegen Gods aan Israël toevloede en zijn krijgers de veldslag wonnen. De macht Gods rustte op Mozes en bleef op hem rusten totdat hij zijn werk had voltooid. [Zie Exodus 17:8–13.] Als het volk hem steunde, werd het ook gezegend; en zo is het geweest bij iedere dienstknecht van de Heer die Israël heeft gepresideerd. (...)

(...) Zo lang [de president] de kerk presideert, ongeacht hoeveel jaar dat is, zal de Heer hem kracht, macht, wijsheid, inzicht en inspiratie geven om Israël toe te spreken zoals Israël toegesproken dient te worden. Wij moeten zoals Aäron en Chur vanouds zijn en zijn leiderschap volgen; we moeten zijn handen omhooghouden, dat de Heer via hem hemelse zegeningen op ons en dit volk zal laten neerdalen.¹³

‘Wij moeten zoals Aäron en Chur vanouds zijn (...); we moeten [de handen van de profeet] omhooghouden.’

Ik weet dat deze mannen [de algemene autoriteiten] dienstknechten van de Heer zijn en dat ze ernaar streven het mensdom tot zegen te zijn. Ik hoop dat niemand van u (...) hun uw steun zal onthouden, niet alleen door uw geloof en gebeden, maar ook dat u, als zij in een verkeerd daglicht worden gesteld, meer dan bereid zult zijn om hen, zo nodig, te verdedigen, omdat er een tijd zal komen dat zij uw verdediging nodig hebben. De duivel zal ze niet ongemoeid laten, en een van de bewijzen van de goddelijke roeping van deze mannen is dat slechte mensen slecht over hen spreken, en dat goede mensen goed over hen spreken.¹⁴ [Zie suggestie 4 op p. 66.]

Als we onze leiders bekritisieren en hun raad naast ons neerleggen, staan we de duivel toe om ons op een dwaalspoor te brengen.

Er zijn mensen onder ons (...) die zich hebben laten verblinden door de filosofieën en dwaasheden van mensen. Er zijn mensen

die de raad en het advies verwerpen van de man die God aan het hoofd van deze kerk heeft geplaatst. (...)

Mensen die niet veel informatie hebben, komen plotseling aanzetten met een slim idee en opperen dat 'dit de weg is' of 'dat de weg is', en hoewel het in strijd is met het advies van de Heer worden sommigen overgehaald om het te proberen. De Heer heeft veilig advies gegeven en de president van de kerk aangesteld om dat advies te interpreteren. Als we negeren wat hij als president van de kerk adviseert, zullen we erachter komen dat we een ernstige fout hebben gemaakt.¹⁵

Het presidium van de kerk (...) vertegenwoordigt onze hemelse Vader, niet alleen bij dit volk, maar bij alle mensen op aarde. We doen er goed aan om de mannen die Hij boven ons heeft geplaatst groot te maken en te eren. Deze mannen hebben hun zwakheden, ze begaan vergissingen, maar als we zo vergevensgezind zijn over de vergissingen die zij begaan als wij over onze eigen mislukkingen en vergissingen zijn, zullen we hun deugden zien, zoals we onze eigen deugden zien.

Ik sta hier om er bij u op aan te dringen, broeders en zusters, geen woorden van kritiek of onvriendelijkheid van uw lippen te laten rollen over de mannen die de Heer als onze leiders heeft geroepen. Zoek niet het gezelschap van mensen die hen kleineren of hun invloed onder de mensenkinderen afzwakken. Als u dat doet, kan ik u zeggen dat u zich in de macht van de duivel bevindt. U zult door hem beïnvloed worden om zo ver mogelijk van het pad der waarheid af te dwalen en als u zich niet bekeert, zult u zien dat u er te laat achter komt dat u de 'parel van grote waarde' verloren hebt. Door uw zelfzucht en uw blindheid zult u worden weggeleid, en uw dierbaren (...) zullen aan de andere zijde van de sluier verdriet hebben over uw zwakheid en uw dwaasheid.¹⁶ [Zie suggestie 5 op p. 66.]

De duivel slaapt niet. Hij misleidt velen en leidt ze tot zonde. (...) Er zijn mensen die valse leer verkondigen; en anderen proberen mannen en vrouwen over te halen om de geboden van onze hemelse Vader te overtreden. (...) Als de leden van deze kerk die fouten bij de kerkleiders zoeken en kritiek hebben op de mannen die al het mogelijke doen om ons tot zegen en voordeel te zijn, zichzelf met een gebed in hun hart de vraag stelden: 'Wie van deze

leiders kan ik veilig volgen?', zouden zij geen moeite hebben om de juiste koers te kiezen en hun steun te geven aan de mannen die de Heer heeft gekozen.¹⁷

Als we onze leiders steunen, verbinden we ons ertoe om hun raad op te volgen en onze eigen roeping groot te maken.

Het moet een bron van kracht voor de president van deze kerk zijn om in het gezicht van duizenden eerlijke mannen en vrouwen te kijken en te zien dat zij hun rechterhand opsteken als verbond met onze Vader in de hemel om hem in zijn ambt te steunen, waartoe hij is geroepen als president van deze grote kerk. Het is een zeer heilige verplichting die we aangaan als we onze hand onder die omstandigheden opsteken. Het betekent niet dat we rustig onze weg gaan en de profeet van de Heer zijn werk laten doen, maar het betekent — als ik de verplichting begrijp die ik op mij neem als ik mijn hand opsteek — dat we hem steunen, voor hem bidden, zijn goede naam verdedigen en ernaar streven zijn aanwijzingen uit te voeren die de Heer ons via hem geeft zo lang hij in zijn ambt werkzaam is.¹⁸

Als ik denk aan de last die de president van deze kerk en zijn raadgevers dragen en aan de verantwoordelijkheid die op hun schouders rust, verlang ik hen met heel mijn hart te helpen, zodat ik geen belemmering zal zijn. Dan hoop ik dat ik in de functie waartoe ik ben geroepen, en u in de uwe, broeders en zusters, we ieder onze plaats zullen innemen om ons deel van de last te dragen en onze roeping groot te maken tot eer en glorie van God.¹⁹ [Zie suggestie 4 op p. 66.]

God geve dat wij die zo overvloedig zijn gezegend de handen mogen ondersteunen van de dienstknecht van de Heer die ons presideert; dat we hem niet alleen door ons geloof en onze gebeden helpen, maar ook door onze liefdevolle genegenheid als we daartoe in de gelegenheid zijn; dat we onder het vaandel mogen marcheren dat hij, immer gesteund door God, omhoog zal houden als president van de kerk, als de profeet des Heren in deze laatste dagen.²⁰

Laten we onze steun verlenen aan deze mannen, die God heeft voorbereid om ons te presideren. Laten we ze steunen, niet alleen in woord, maar ook door op alle mogelijke manieren de last te

We steunen onze leiders als we 'ons deel van de last dragen en onze roeping grootmaken tot eer en glorie van God.'

verlichten die zo zwaar op hun schouders rust. (...) Bid voor ze, steun ze en help ze.²¹

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees de laatste alinea van 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 57–58). Wat is 'uw deel van het werk'? Overweeg terwijl u dit hoofdstuk bestudeert hoe u in woord en daad kunt laten zien dat u de leiders van de kerk steunt.
2. Neem de eerste paragraaf van de leringen (pp. 58–59) door, in het bijzonder de tweede en vierde alinea. In welke opzichten is de wijze waarop de Heer leiders kiest anders dan die van de wereld? Wat voor ervaringen hebt u gehad die uw geloof hebben versterkt dat onze kerkleiders door de Heer gekozen zijn?

3. Bestudeer de paragraaf die op p. 59 begint en lees Leer en Verbonden 21:4–7. Welke specifieke raad heeft de Heer door middel van de huidige president van de kerk gegeven? Door middel van uw ring- of districts-president? Door uw bisschop of gemeentepresident? Welke zegeningen hebt u ontvangen doordat u die raad hebt opgevolgd?
4. Neem de paragraaf door die op p. 61 begint en lees de eerste twee volledige alinea's op p. 64. Wat houdt het voor u in om de kerleiders te steunen? Hoe wordt uw gezin gesterkt als u de kerleiders steunt?
5. Lees de laatste volledige alinea op pagina 63. Waarom is het gevaarlijk om kritiek te hebben op de leiders van de kerk? Hoe zou u het beste kunnen reageren als iemand u wijst op een tekortkoming in een van uw plaatselijke leiders?

Relevante teksten: Amos 3:7; Efeziërs 4:11–14; Hebreeëen 5:4; Leer en Verbonden 84:109–10; 107:22; 112:20

Onderwijstip: Een manier om ijverig leren aan te moedigen is aandachtig te luisteren als iemand een vraag stelt of een opmerking maakt. 'Luisteren is een uitdrukking van liefde. Er is vaak opoffering voor nodig. Als we oprecht naar anderen luisteren, houden wij onze mond, zodat zij zich kunnen uiten' (zie *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 66).

Noten

1. Conference Report, oktober 1945, pp. 174–175.
2. Conference Report, oktober 1946, pp. 153–154.
3. Conference Report, april 1927, pp. 86–87.
4. Conference Report, april 1931, p. 31.
5. 'The Church with Divine Authority', *Deseret News*, 28 september 1946, kerkkatern, pp. 6, 9.
6. Conference Report, april 1934, p. 29.
7. Conference Report, oktober 1917, p. 45.
8. Conference Report, oktober 1917, p. 40.
9. Conference Report, april 1945, p. 136.
10. Conference Report, april 1949, p. 192.
11. Conference Report, april 1937, p. 33.
12. Conference Report, april 1931, p. 32.
13. Conference Report, april 1942, p. 14.
14. Conference Report, oktober 1933, p. 29.
15. Conference Report, oktober 1936, p. 75.
16. Conference Report, april 1937, p. 34.
17. Conference Report, april 1937, p. 33.
18. Conference Report, juni 1919, p. 40.
19. Conference Report, oktober 1929, p. 24.
20. Conference Report, april 1930, pp. 68–69.
21. Conference Report, oktober 1930, p. 69.

De onsterfelijkheid van de ziel

Ons leven is eeuwig en die kennis zet ons aan tot goede keuzes en troost ons in tijden van rouw.

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith was gezegend met een goed begrip van het doel van het leven en daardoor kon hij mensen die door tegenspoed waren getroffen moed inspreken. Hij herinnerde de heiligen er vaak aan dat ‘we een eeuwig leven leiden’ — dat de eeuwigheid niet na dit leven begint, maar dat dit sterfelijke leven een belangrijk deel van de eeuwigheid is. ‘Ik heb weleens tegen mijn vrienden gezegd als ze voor een belangrijke beslissing stonden, en er niet zeker van waren wat ze moesten doen: “Vandaag is het begin van eeuwig geluk of eeuwige teleurstelling voor jou.”¹

President Smith heeft van deze waarheden getuigd in de uitvaartdienst van Hyrum G. Smith, patriarch van de kerk, die op relatief jonge leeftijd overleed en een vrouw en acht kinderen achterliet:

‘Toen ik gevraagd werd om op deze begrafenis te spreken, vroeg ik mij af of mij dat wel zou lukken. Ik had het te kwaad met mijn emoties en ik wist er geen raad mee, maar nu ik in dit gebouw ben is er een prachtige, aangename, vredige invloed over mij gekomen. (...)

‘In plaats van verdriet voel ik nu dank jegens onze Vader in de hemel voor het evangelie van zijn geliefde Zoon dat in onze tijd opnieuw is geopenbaard. (...) Het is een grote zegen om te weten dat het leven eeuwig is — en dat deze goede man in de eeuwigheid de zegeningen zal genieten waarvoor hij hier zijn best heeft gedaan. Zijn sterfelijke leven is voorbij, maar dat is slechts een deel van het eeuwige leven. Hij heeft een stevig en vast fundament gelegd waarop hij heeft gebouwd en in de eeuwigheid zal blijven bouwen. De vreugde die hij hier op aarde heeft ervaren zal daar vermeerderd worden. (...)

'Ik ben dankbaar dat er aan ons is geopenbaard, en dat ons in deze laatste dagen duidelijk is gemaakt, dat dit leven niet het einde is. Het maakt slechts deel uit van de eeuwigheid.'

‘Wanneer ik bij soortgelijke gelegenheden denk aan de ervaringen van mensen in de wereld verbaas ik mij hoezeer wij zijn gezegend. Ik ben net zo zeker van het eeuwige leven en de onsterfelijkheid van de ziel als ik er zeker van ben dat de zon ’s middags schijnt. (...) Het is bedroevend om afscheid te nemen van onze dierbaren, ook al is het maar tijdelijk. We sturen ze op zending, of ze verhuizen naar de andere kant van de wereld, en we missen ze. En bij zo’n gelegenheid lijkt het wel of ze heel ver weg zijn, maar dat zijn ze in feite niet, en dat moeten we begrijpen. (...) In plaats van de nabestaanden onze deelneming te betuigen, zoals we vaak doen, ben ik meer geneigd om mij te verheugen dat ik weet dat dit niet het einde is. (...)

‘(...) Vandaar dat mijn ziel, nu ik hier voor u sta, en er misschien tranen zouden moeten vloeien, vervuld is van troost en vreugde. Ik bid dat die troost op ieder van de nabestaanden zal neerdalen’² [Zie suggestie 1 op p. 77.]

Leringen van George Albert Smith

Voordat we op aarde kwamen, leefden we als geest, en onze geest leeft verder na de dood.

Ons begrip van dit leven is dat het leven eeuwig is — dat we nu net zozeer in de eeuwigheid leven als dat we ooit in de eeuwigheid zullen leven. Ons geloof is dat we leefden voordat we hier kwamen; dat wat intelligentie is, dat wat geest is, niet in dit leven is begonnen. We geloven dat we een geestelijke tabernakel hebben gekregen voordat we op deze wereld kwamen. Dat lichaam van geest is naar deze wereld gestuurd, en hier ontving het een stoffelijke tabernakel, het lichaam dat we zien. Het stoffelijke deel dat we zien komt uit de aarde, en is aards [zie 1 Korintiërs 15:47], maar het deel dat het lichaam verlaat als ons leven voorbij is, is wat geestelijk is, en sterft nooit. Het stoffelijke lichaam ligt in het graf — het komt uit de aarde en gaat terug naar moeder aarde. Maar de intelligentie die God erin heeft geplaatst, datgene wat kan redeneren en denken, datgene wat kan zingen en spreken, kent geen dood. Het verlaat slechts deze fase van het eeuwige leven en wacht op de zuivering van de stoffelijke tabernakel, totdat de tijd aanbreekt dat het wordt

herenigd met deze tabernakel, die zal worden verheerlijkt, zoals het lichaam van onze herrezen Heer is verheerlijkt, op voorwaarde dat we dat waardig zijn.³

In de taal van de dichter: 'Het leven is echt, het leven is menens' en 'het graf is niet ons doel.' [Henry Wadsworth Longfellow, 'A Psalm of Life'.] De geest die de tabernakel bewoont, is onsterfelijk. Hij leeft voort na het graf. Het lichaam vergaat en keert terug naar de aarde, maar de geest leeft verder.⁴

Ik ben dankbaar dat er aan ons is geopenbaard en dat ons in deze laatste dagen duidelijk is gemaakt dat dit leven niet het einde is. Het maakt slechts deel uit van de eeuwigheid, en als we ons voordeel doen met onze voorrechten hier, is het een springplank naar mooiere en begerenswaardiger omstandigheden.⁵ [Zie suggestie 2 op p. 78.]

Ons doel op aarde is ons zo voor te bereiden dat we straks bij onze hemelse Vader kunnen wonen.

Sommige mensen geloven dat hun leven bij de dood eindigt. Als we ons verdiepen in de functies van de natuur, als we onderzoek doen naar het organisme van de mens, de perfectie van zijn lichaam, het kloppen van zijn hart, de opbouw en levenskracht vanaf de kinderjaren tot volwassenheid, en dan de geleidelijke neergang tot dit leven eindigt, kan ik me niet voorstellen dat er kinderen van onze Vader zijn die geloven dat de mens zonder enig doel geboren wordt, opgroeit, oud wordt en sterft.⁶

Dit leven is ons niet gegeven als tijdverdrijf. Er is een plechtig doel voor onze schepping, voor het leven dat God ons gegeven heeft. Laten we uitzoeken wat dat doel is, zodat we vooruitgang kunnen maken en het eeuwige leven beërven.⁷

Heiligen der laatste dagen twijfelen niet aan het doel van het aardse leven. We zijn hier om onszelf voor te bereiden, onszelf te ontplooiën en onszelf te bekwamen, zodat we in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader kunnen worden toegelaten.⁸

We geloven dat we hier zijn omdat we onze eerste staat hebben behouden en we het verdiend hebben om naar deze aarde te komen. We geloven dat ons bestaan hier een beloning is voor onze

getrouwheid in ons vorige leven, en dat we op aarde de vruchten van onze inspanningen in de geestenwereld genieten. We geloven ook dat we nu het zaad zaaien voor de oogst die we na dit leven zullen binnenhalen. Het eeuwige leven is voor ons de som van het voorsterfelijk bestaan, het sterfelijk bestaan, en de voortzetting van het leven in een onsterfelijk bestaan, leidend tot de macht van oneindige vooruitgang en eeuwig nakomelingschap. Met dat gevoel en die zekerheid geloven we dat ‘zoals de mens nu is, God eens is geweest; en zoals God nu is, de mens eens kan worden.’ [Zie Lorenzo Snow, ‘The Grand Destiny of Man’, *Deseret Evening News*, 20 juli 1901, p. 22.] Daar we zijn geschapen naar het beeld Gods, geloven we dat het niet misplaatst is, dat het niet onrechtvaardig is, om te hopen dat ons zal worden toegestaan om deel te hebben aan de eigenschappen van God en dat we, bij getrouwheid, zoals God kunnen worden; want als we de natuurlijke wetten van onze Vader, die in dit leven van kracht zijn, aanvaarden en gehoorzamen, worden we zoals Hij; en als we ons voordeel doen met de mogelijkheden die binnen ons bereik liggen, zullen we in dit leven en in het volgende leven grotere mogelijkheden ontvangen. (...)

We behoren een gelukkig volk te zijn omdat we weten dat deze proeftijd ons niet voorbereidt op de dood, maar op het leven; dat de Vader verlangt dat we elke fout mijden en elke waarheid aanvaarden en toepassen, zodat wij zoals Hem worden en zijn tegenwoordigheid waardig zijn.⁹

Broeders en zusters, dit is een ernstige aangelegenheid. We behoren er ernstig over na te denken. We behoren naar ons eigen leven te kijken en te bepalen of wij wel klaar zijn voor dat grote toekomstige leven, en of we, als we morgen naar huis worden geroepen, wel zijn voorbereid om verslag te doen van onze aardse daden; en of we het gevoel hebben dat onze hemelse Vader ons zou ontvangen met die welkome begroeting: ‘Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.’¹⁰ [Zie suggestie 3 op p. 78.]

**In dit leven behoren we te streven naar
zaken die van eeuwige waarde zijn.**

Misschien hebben we in dit leven een paar zaken gekregen die ons tijdelijk voldoening geven; maar de zaken die eeuwig zijn, de

zaken die ‘de moeite waard zijn’, zijn die eeuwige zaken waarnaar we streven, en waarop we onszelf voorbereiden, en waarop we de hand leggen door onze individuele werken.¹¹

Is het niet opmerkelijk dat de zaken waarvoor de wereld vanaf het begin geploeterd heeft, zoals rijkdom, status en al die zaken die het leven aangenaam maken, vandaag de dag ruimschoots aanwezig zijn — er is meer en mooiere kleding dan ooit tevoren, er is meer voedsel dan kan worden geconsumeerd, er is meer rijkdom van elke soort dan de wereld ooit heeft gehad. Onze woningen zijn comfortabeler. De gerieflijkheden van het leven zijn sinds het evangelie op aarde is hersteld in ruime mate toegenomen, en tegenwoordig hebben we alles waar we hard voor hebben gewerkt. Het onderwijs is op zijn hoogtepunt. Nog nooit heeft de mens zoveel kennis van de dingen van deze aarde gehad. Alles waarvoor het mensdom zich vanaf het begin des tijds heeft ingespannen dat als begerenswaardig wordt beschouwd is tegenwoordig verkrijgbaar; en desondanks is er twijfel en vrees over wat de toekomst in petto heeft.

Wat is ons probleem? We hebben ons toegelegd op zaken die het leven veraangenaamen, we hebben ons blind gestaard op de eer van mensen, en we hebben ons gericht op die zaken die onze zelfzucht ons ingeeft. We hebben ons op de voorgrond gezet en onszelf hoger geacht dan de andere kinderen van onze Vader.¹²

We mogen ons niet in slaap laten wiegen, we mogen ons niet laten misleiden door de overvloed van aangename zaken in deze wereld; want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden? [Zie Marcus 8:36.] Zie het doel van onze schepping niet over het hoofd; laten we werken aan het heil van onze ziel.¹³

Een van de droefheden van dit leven is te zien dat iemand in moeder aarde wordt gelegd en te weten dat hij de grotere zegen geweigerd heeft die onze Vader hem had aangeboden, en dat hij zich is blijven vasthouden aan de zeepbel die uit zichzelf uit elkaar spat. Als ik denk aan de miljoenen kinderen van God in de wereld en het tot mij doordringt hoe weinig zij zich inzetten voor de zaken die echt de moeite waard zijn, ben ik bedroefd.¹⁴

Denk eraan dat het de kennis die u opdoet is die eeuwig is, de waarheid die u hier leert en in uw leven toepast, het begrip en de

'Datgene (...) wat meer waard is dan al het andere, is de mogelijkheid om het eeuwige leven (...) te beërven [met uw] zoons en dochters, echtgenoot of echtgenote.'

ervaring die u verwerft en waar u uw voordeel mee doet — die zaken zult u meenemen als u naar huis gaat.¹⁵

De schatten die we zullen vinden als we aan de andere zijde komen, zijn die welke we hebben verzameld door de andere zoons en dochters van onze Vader, met wie we zijn omgegaan, te dienen. Hij heeft dit voor ons allen mogelijk gemaakt, en gedurende ons verblijf hier zullen we gelukkiger zijn door onze medemens te dienen dan we op enig andere manier zouden zijn.¹⁶

Het is niet zo belangrijk hoeveel kostbaarheden en bezittingen u hebt, hoeveel eer van mensen u hebt ontvangen, en welke andere begerenswaardige zaken u ten deel vallen. Datgene wat God u heeft gegeven, wat meer waard is dan al het andere, is de mogelijkheid om het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk te beërven en uw dierbaren in alle eeuwigheid aan uw zijde te hebben, uw

zoons en dochters, echtgenoot of echtgenote, met wie u hier op aarde samen bent geweest.¹⁷ [Zie suggestie 4 op p. 78.]

Dankzij Jezus Christus zullen we uit het graf opstaan.

Het rechtschapen leven van de Heiland is een volmaakt voorbeeld voor ons allen, en zijn opstanding was de eerste zekerheid voor het mensdom dat ook wij uit het graf zullen opstaan.¹⁸

Toen Jezus uit de dood was opgewekt, werd Hij de eersteling van de opstanding. De geest die door de Vader was gevormd (het intelligente deel van zijn ziel) nam zijn stoffelijke, gezuiverde tabernakel weer in bezit, en Hij werd een verheerlijkt celestiaal wezen, en nam zijn plaats in aan de rechterhand van de Vader, als een van de Godheid. Hij bezat de macht om de dood te overwinnen omdat Hij had voldaan aan alle noodzakelijke wetten van zijn Vader; en door de dood te bedwingen, maakte Hij het voor alle mensen mogelijk om uit de dood op te staan. Eveneens kunnen alle mensen worden verheerlijkt door zijn leringen te gehoorzamen, die zo eenvoudig zijn dat iedereen die dat wil eraan kan voldoen.¹⁹

Jezus Christus was een man zonder zonde. Op basis van zijn zuiverheid, zijn rechtschapenheid en zijn deugdzaamheid was hij bij machte de deuren van de gevangenis te ontsluiten, de dood en het graf te overwinnen, en de weg te bereiden (...) naar die hemel waar we naar verwachting heen zullen gaan.²⁰

We kunnen afdeling 88 van de Leer en Verbonden opslaan en lezen wat de Heer over onze opstanding zegt, niet alleen over de opstanding van de Heiland, maar over wat ons ten deel kan vallen. (...) In die afdeling lezen we dat ons lichaam uit het graf zal opstaan, niet een ander lichaam, en dat de geest die dat lichaam eerder heeft behuisd datzelfde lichaam in bezit zal nemen, nadat het is gereinigd, gezuiverd en onsterfelijk gemaakt. [Zie LV 88:14–17, 28–33.]²¹

Nu zijn er veel mensen in de wereld die niet weten wat de opstanding is. Leert u uw kinderen en uw vrienden wat zij inhoudt? (...) [Jezus'] opstanding is duidelijk voor de heiligen der laatste dagen die het evangelie begrijpen, maar er zijn zoveel mensen die niet begrijpen wat de opstanding inhoudt. (...) Het doel van het evangelie van Jezus Christus is iedere man, vrouw en kind voor te

'[Jezus]' opstanding was de eerste zekerheid voor het mensdom dat ook wij uit het graf zullen opstaan.'

bereiden op de tijd dat allen die zijn gestorven uit hun graf zullen komen, wanneer onze hemelse Vader zijn koninkrijk op aarde zal vestigen, en de rechtvaardigen er zullen wonen, en Jezus Christus onze Koning en onze Wetgever zal zijn.²² [Zie suggestie 5 op p. 78.]

Onze kennis van de onsterfelijkheid van de ziel inspireert, bemoedigt en troost ons.

We lezen in Job: 'Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.' [Job 32:8.] Wie die inspiratie niet hebben ontvangen, zullen de betekenis van de opstanding uit de dood niet begrijpen, en het lijkt mij dat er zonder dat begrip weinig geluk overblijft voor wie ouder worden en afwachten tot de geest het lichaam verlaat, ongewis over wat zal volgen.²³

O, wat treurig als we zouden denken dat de dood een eind maakt aan ons bestaan. Als wij, na onze arbeid op aarde te hebben voltooid, geen kans meer hadden om ons te ontplooien, zou er weinig zijn om ons hier te inspireren om goed te leven. De kennis

dat al het goede wat we hier bereiken en alle vooruitgang die we hier maken ons eeuwig geluk ten goede zullen komen, moedigt ons aan om ons best te doen.²⁴

De tijd dat we naar huis worden geroepen, nadert voor ons allen met rasse schreden. Als we niet wisten dat er een volgend leven was, als we niet beseften dat er meer was dan de invloed die we hier tot nu toe ervaren, als er niet meer was dan de leegheid en ergernis van het leven, zouden er, zo lijkt mij, velen zijn die het leven hier al heel snel moe zouden zijn. Maar in zijn genade heeft onze hemelse Vader ons begiftigd met de prachtigste gaven die de mens kan ontvangen.²⁵

De Heer heeft ons gezegend met de kennis dat Hij leeft, dat Hij een lichaam heeft, en dat wij naar zijn beeld zijn geschapen. We geloven niet dat Hij een onstoffelijke macht is of dat Hij ondoorgrondelijk is. Als u net als ik het getuigenis hebt ontvangen en weet dat onze hemelse Vader Zich aan de mensenkinderen heeft geopenbaard, dat Hij een persoonlijke God is, dat we naar zijn beeld zijn geschapen, dat onze geest door Hem gevormd is, dat Hij ons de kans geboden heeft om op de aarde te wonen en een stoffelijk lichaam te ontvangen om ons aldus voor te bereiden om in zijn tegenwoordigheid terug te keren en voor eeuwig bij Hem te wonen, dan zeg ik, als u die zekerheid hebt ontvangen dan hebt u een fundament waarop u uw geloof kunt bouwen. Neem de kennis dat er een God is bij u weg, alsmede de zekerheid dat Jezus Christus de manifestatie van God in het vlees was; neem de zekerheid dat er een letterlijke opstanding uit de dood volgt bij u weg, en dan verkeert u in de positie waar de kinderen van de Vader in de wereld zich in bevinden. En dan vraag ik u: welke troost blijft er dan nog voor u over? Dat zijn de waarheden die van fundamenteel belang zijn.²⁶

Er zijn meer van mijn dierbaren aan de andere zijde dan hier, en het zal niet lang meer duren voordat het leven zijn natuurlijke loop neemt en ook ik naar huis word geroepen. Ik kijk niet in angst of wanhoop naar die tijd uit, maar met de hoop en de zekerheid dat de verandering, wanneer die komt, tot meer geluk en gunsten zal leiden dan we in de sterfelijkheid kunnen hebben.²⁷

Als we beseffen dat de dood slechts een van de stappen is die de kinderen van God in de eeuwigheid zullen nemen, en dat dat

volgens zijn plan is, berooft dat de dood van zijn prikkel en confronteert dat ons met de werkelijkheid van het eeuwige leven. Veel families hebben tijdelijk afscheid moeten nemen van een of meer van hun dierbaren. Een sterfgeval schokt ons en leidt tot veel verdriet, als we het toelaten. Maar als onze geestelijke ogen konden worden geopend en we konden zien, zouden we vertroost worden door wat we zouden zien, daar ben ik zeker van. De Heer heeft ons niet zonder hoop gelaten. Integendeel, Hij heeft ons de zekerheid van eeuwig geluk gegeven, als we in dit leven zijn raad en advies opvolgen.

Dat is geen loze droom. Dat zijn de feiten. Voor u die lid zijn van de Kerk van Jezus Christus is dit een eenvoudig verhaal, maar het is wel waar. Onze hemelse Vader heeft ons boeken met Schriftuur gegeven, waarin staat dat we eeuwig zullen leven. (...) De Heer heeft ons deze informatie in alle duidelijkheid gegeven, en uit het diepst van mijn hart dank ik Hem voor de kennis die Hij mij heeft gegeven, dat de treurende vertroost mogen worden en dat wijzelf het doel van ons bestaan mogen begrijpen. Als degenen die ons zijn voorgegaan ons konden toespreken, zouden ze zeggen: 'Ga door, ga door, blijf u richten op het doel dat ons samen eeuwig geluk zal brengen.' Doe datgene wat de Heer van u verwacht, en u zult alles krijgen wat de moeite waard is; dan zult u zich voortdurend schatten in de hemel verzamelen, waar mot noch roest ze ontoonbaar maken en waar geen dieven inbreken of stelen. (Zie Matteüs 6:19–20.)

Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat we een eeuwig leven leiden en dat de tijdelijke scheiding die de dood tot gevolg heeft (...) slechts een van de stappen op het pad van eeuwige vooruitgang is die uiteindelijk, als we getrouw zijn, zullen resulteren in geluk.²⁸ [Zie suggestie 6 op p. 78.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 67–69) en bedenk hoe u iemand zou troosten die met een sterfgeval in de familie wordt geconfronteerd. Wat was het dat president Smith troost schonk?

2. President Smith predikte dat ‘dit leven slechts een deel is van de eeuwigheid’ (p. 70). Wat betekent dat voor u? Hoe wordt ons begrip van dit beginsel beïnvloed door de keuzes die we maken?
3. Bestudeer de paragraaf die op pagina 70 begint. Hoe verschillen de leringen in deze paragraaf van hoe er in de wereld wordt gedacht over het doel van het leven? Wat voor ervaringen hebben we in ons leven die ons kunnen helpen ‘om deel te hebben aan de eigenschappen van God’?
4. Neem de paragraaf die op p. 71 onderaan begint door, in het bijzonder de laatste vier alinea’s van de paragraaf. Waarom lijkt het streven naar wereldse zaken op ‘zich blijven vasthouden aan [een] zeepbel die uit zichzelf uit elkaar spat’?
5. Op p. 74 verwijst president Smith naar informatie over de opstanding in Leer en Verbonden 88. Wat leren wij uit de verzen 14–17 en 28–33 in die afdeling over de opstanding? Wat zijn enkele goede manieren om onze kinderen de opstanding uit te leggen?
6. Lees de paragraaf die op p. 75 begint. Welke beproevingen waarmee het leven u confronteert, worden dragelijker omdat u een getuigenis hebt van de beginselen die in deze afdeling staan?

Relevante teksten: 1 Korintiërs 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Nephi 9:6–13; Alma 12:24; 28:12; Leer en Verbonden 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Abraham 3:24–26

Onderwijstip: ‘Vraag de deelnemers aan de les een paragraaf uit te kiezen die zij interessant vinden en laat ze die voor zich lezen. Laat de mensen die dezelfde paragraaf uitkozen in groepjes van twee of drie bij elkaar gaan zitten en bespreken wat ze ervan hebben geleerd’ (zie p. VII van dit boek).

Noten

1. Conference Report, oktober 1944, p. 94.
2. *Deseret News*, 13 februari 1932, kerkkatern, pp. 5, 7.
3. 'Mormon View of Life's Mission', *Deseret Evening News*, 27 juni 1908, kerkkatern, p. 2.
4. Conference Report, april 1905, p. 62.
5. Conference Report, oktober 1923, pp. 70–71.
6. Conference Report, april 1905, p. 59.
7. Conference Report, oktober 1906, p. 48.
8. Conference Report, oktober 1926, p. 102.
9. 'Mormon View of Life's Mission', p. 2.
10. Conference Report, april 1905, p. 63.
11. Conference Report, oktober 1909, p. 78.
12. Conference Report, april 1932, p. 44.
13. Conference Report, oktober 1906, p. 50.
14. Conference Report, oktober 1923, p. 70.
15. 'Mormon View of Life's Mission', p. 2.
16. *Deseret News*, 26 mei 1945, kerkkatern, p. 6.
17. Conference Report, april 1948, p. 163.
18. 'President Smith Sends Greetings', *Deseret News*, 27 december 1950, kerkkatern, p. 3.
19. 'Mormon View of Life's Mission', p. 2.
20. Conference Report, april 1905, p. 60.
21. Conference Report, april 1939, pp. 122–123.
22. Conference Report, april 1950, pp. 187–188.
23. Conference Report, april 1939, p. 121.
24. Conference Report, oktober 1921, p. 41.
25. Conference Report, oktober 1923, p. 71.
26. Conference Report, oktober 1921, p. 39.
27. *Deseret News*, 26 mei 1945, kerkkatern, p. 4.
28. 'Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace', *Improvement Era*, september 1945, p. 501.

Interieur van de Kirtlandtempel, waar de Bijbelse profeet Elia aan Joseph Smith is verschenen en aan hem de verzegelbevoegdheid en de sleutels van het werk voor de doden heeft overgedragen.

Tempelzegeningen voor onzelf en onze voorouders

*Het doel van tempels is een plek te creëren
waar heilige verordeningen voor de levenden
en de doden worden verricht.*

Uit het leven van George Albert Smith

In 1905 reisde George Albert Smith, die toen net tot het ambt van apostel was geroepen, samen met president Joseph F. Smith en andere leden van het Quorum der Twaalf Apostelen naar verschillende belangrijke historische kerklocaties. Een van de plaatsen die zij bezochten was Kirtland (Ohio, VS) waar de eerste heiligen in deze bedeling de eerste tempel hadden gebouwd. ‘Toen de stad in het zicht kwam,’ herinnerde ouderling Smith zich, ‘was het eerste dat wij zagen de prachtige tempel in Kirtland. (...) Het was daar dat de profeet Joseph Smith en [Oliver Cowdery] de Heiland op de balustrade van het spreekgestoelte hadden zien staan. Daar was het dat Mozes de sleutels van de vergadering van Israël overdroeg; en dat Elias en Elia in de macht en majesteit van hun grote roepingen verschenen en de sleutels overdroegen die aan hun zorg waren toevertrouwd in de dagen van hun bediening op aarde.’

Toen de groep door de tempel liep, dacht ouderling Smith aan de toegewijde heiligen die hem hadden gebouwd. ‘Toen we eraan dachten dat het gebouw was opgetrokken door mensen die uitermate arm waren, en dat moedige mannen overdag werkten om het fundament te leggen en de muren van het bouwwerk op te trekken en vervolgens ’s nachts gewapend op wacht stonden om het te verdedigen tegen wie hadden gezworen dat het gebouw nooit af zou komen, begrepen we maar al te goed waarom de Heer hun offers had geaccepteerd en hen had gezegend zoals maar weinig volken op aarde zijn gezegend.’¹

Jaren later, na te zijn aangesteld als president van de kerk, wijdde president Smith de Idaho Fallstempel in. In het inwijdingsgebed dankte hij voor het reddingswerk dat in de tempels voor de levenden en de doden wordt verricht:

‘Wij danken U, o God, dat U Elia hebt gestuurd, de profeet vanouds, aan wie ‘de sleutels [waren] toevertrouwd van de macht om het hart der vaders tot de kinderen te wenden, en het hart der kinderen tot de vaders, opdat de gehele aarde niet met een banvloek zal worden geslagen.’ [LV 27:9.] We danken U dat hij naar uw dienstknecht, Joseph Smith, is gestuurd om de sleutels en het gezag van het werk voor de doden te verlenen en te openbaren dat het heilsplan het hele mensdom omvat; dat het evangelie universeel is in zijn draagwijdte en dat U geen aannemer des persoons bent en ervoor gezorgd hebt dat het evangelie van heil aan zowel de levenden als de doden wordt gepredikt. We zijn U uitermate dankbaar dat het eeuwig heil bestemd is voor ieder die verlangt in uw koninkrijk te worden gered.

‘Moge het uw volk aangenaam zijn om de geslachtsregisters van hun voorouders uit te zoeken, opdat zij verlossers op de berg Sion mogen worden door in uw tempels voor hun overleden voorouders te werken. We bidden ook dat de geest van Elia in grote mate mag rusten op alle mensen waar ze zich ook bevinden opdat ze ertoe zullen worden gebracht om het geslachtsregister van hun voorouders te verzamelen en beschikbaar te stellen; en dat uw getrouwe kinderen van uw heilige tempels gebruik zullen maken om voor de doden alle verordeningen te verrichten die betrekking hebben op hun eeuwige verhoging.’

In zijn gebed erkende president Smith ook dat de tempel zeer zeker het huis des Heren is en een plek waar de tegenwoordigheid van God kan worden gevoeld:

‘Hier en nu wijden we de tempel te uwer ere in, met alles wat daar eigen aan is, dat hij heilig in uw ogen zal zijn; dat dit heiligdom een huis van gebed, een huis van lof en aanbidding mag zijn, dat uw glorie erop zal rusten en dat uw heilige tegenwoordigheid voortdurend aanwezig zal zijn; en dat het een acceptabele verblijfplaats mag zijn voor uw geliefde Zoon, Jezus Christus, onze

Verlosser; dat het in alle vertrekken mag worden gewijd en geheiligd. En we bidden dat ieder die hier in uw huis binnentreedt, doordrongen zal zijn van de heiligheid ervan. (...)

‘Geve, o hemelse Vader, dat uw tegenwoordigheid hier altijd wordt gevoeld, dat allen die hier binnentreden beseffen dat zij uw gasten zijn en dat dit uw huis is.’² [Zie suggestie 1 op p. 90.]

Leringen van George Albert Smith

In de tempel ontvangen wij heilige verordeningen, inclusief verordeningen die de familie voor eeuwig verzegelt.

Om ons voor te bereiden op [het celestiale] koninkrijk heeft de Heer in zijn genade in deze laatste dagen het evangelie van Jezus Christus hersteld en er goddelijk gezag aan verbonden, waarna Hij zijn kinderen kennis heeft gegeven aangaande bepaalde verordeningen die kunnen worden ontvangen en verricht. Om die reden liet Hij tempels bouwen, waarin zij, die een plaats in het celestiale koninkrijk willen, de gelegenheid hebben om hun zegeningen te ontvangen, om hun leven te verrijken en zich voor te bereiden op dat koninkrijk.³

Wij zijn het enige volk op aarde dat weet waar tempels toe dienen.⁴

Elke [tempel] is voor één groot eeuwig doel gebouwd: om dienst te doen als huis des Heren; een gewijde en geschikte ruimte om heilige verordeningen te verrichten die zowel op aarde als in de hemel binden — verordeningen voor de doden en voor de levenden die de verbondstrouwe ontvangers verzekeren van het gezelschap van hun familie, werelden zonder einde, en verhoging met hun familie in het celestiale koninkrijk.⁵

We behoren dankbaar te zijn dat we weten dat het huwelijksverbond eeuwig duurt. Als we slechts hoop voor dit leven hadden, zouden we voorzeker de beklagenswaardigsten van alle mensen zijn [zie 1 Korintiërs 15:19]. De zekerheid dat onze band hier als ouders en kinderen, als man en vrouw, voortduurt in de hemel, en dat dit slechts het begin is van het grote en glorieus koninkrijk dat onze Vader heeft voorbestemd, en dat wij aan de andere zijde zullen beërven, vervult ons met hoop en vreugde.⁶

Als ik zou denken, zoals zovelen doen, dat nu mijn geliefde vrouw en mijn dierbare ouders zijn heengegaan, ze voorgoed uit mijn leven zijn verdwenen en ik ze nooit meer zal zien, zou dat mij een van de grootste vreugden ontzeggen die ik in mijn leven heb: de verwachting ze weer te zien en te verwelkomen en ze mijn genegenheid te tonen, en ze uit het diepst van mijn dankbare hart te bedanken voor alles wat ze voor mij hebben gedaan.

Maar er zijn vele, vele miljoenen kinderen van onze Vader die niet weten dat onze hemelse Vader bepaalde verordeningen heeft ingesteld, waarmee man en vrouw voor tijd en eeuwigheid verenigd kunnen worden en voor eeuwig de omgang met hun kinderen kunnen genieten. Hoe dankbaar behoren wij voor deze kennis te zijn.⁷

Er zijn slechts enkele gebouwen op aarde waar we voor de eeuwigheid kunnen trouwen, en dat zijn de tempels van God. (...) Er zijn ook velen van onze broeders en zusters, allemaal kinderen van onze hemelse Vader, die dit voorrecht niet hebben vanwege (...) redenen buiten hun macht. Maar als zij waardig leven en als zij van dit voorrecht gebruik zouden hebben gemaakt als hun de kans was vergund, zullen zij niets verliezen door deze tijdelijke ongunstige omstandigheden. Maar denk u dan eens in hoeveel groter de verantwoordelijkheid is van hen die ergens wonen waar man en vrouw wel voor eeuwig verzegeld kunnen worden, en waar ze naar de tempel kunnen gaan en het werk voor hun doden kunnen doen! De mensen van de wereld hebben die zegen niet. Ik vraag mij af of wij die zegen wel genoeg waarderen. (...)

Laten we onze jongeren van jongs af aan in deze zaken onderrichten, zodat er bij hen, als de huwbare jaren aanbreken, geen twijfel zal bestaan over waar of hoe of door wie die heilige verordening wordt voltrokken — en het enige gebouw waarin zij voor de eeuwigheid kan worden voltrokken is de tempel.⁸

Ik dank [de Heer] voor alle verordeningen die ik in het huis des Heren heb ontvangen, en elk daarvan is niet alleen voor mij bedoeld, mij is vergund deel te hebben aan datgene wat Hij voor al zijn kinderen bestemd heeft, waar ze zich ook bevinden, als zij bereid zijn te aanvaarden wat Hij hen zonder geld en zonder prijs aanbiedt.⁹

Alle (...) tempels die zijn gebouwd of die nog ingewijd zullen worden, zullen een zegen zonder weerga blijken te zijn voor allen

'Er zijn slechts een paar gebouwen in de wereld waar we voor de eeuwigheid kunnen trouwen, en dat zijn de tempels van God.'

die waardig van dit voorrecht gebruik maken, zowel voor henzelf als voor hun overleden voorouders.¹⁰ [Zie suggestie 2 op p. 91.]

Met ons tempelwerk stellen we eeuwige zegeningen beschikbaar aan onze overleden voorouders.

De genealogische vereniging verzamelt al heel wat jaren [familiehistorische] gegevens, en anderen gaan al jaren naar het huis des Heren om zich voor de doden te laten dopen, om echtgenoten en echtgenotes en kinderen aan elkaar te verzegelen, om het gezin te verenigen, zoals onze hemelse Vader dat ons gevraagd heeft te doen. U zou er goed aan doen om uzelf deze vraag te stellen: Wat doe ik eraan? Doe ik mijn deel? Onze hemelse Vader heeft het volk bij monde van Joseph Smith gezegd dat wij, tenzij wij het werk voor de doden verrichten, onze eigen zegeningen zouden verliezen en afgesneden zouden worden. En een van de laatste dingen die de profeet probeerde te doen was een tempel te voltooien, die het

volk kon binnengaan om het werk voor de doden te verrichten. Zo belangrijk is dat werk. Het moet door iemand gedaan worden.¹¹

Ik herinner mij een verhaal over twee broers die in een stadje in het noorden van Utah woonden: de oudste broer, Henry, was bankier en zakenman, en zat er warmpjes bij. De andere broer, George, was boer en had het niet breed, maar hij wilde wel heel graag tempelwerk voor de doden doen. Hij zocht hun genealogie uit, ging naar de tempel en werkte daar voor wie waren overleden.

Op zekere dag zei George tegen Henry: 'Ik denk dat het goed zou zijn als je meeking naar de tempel en meehielp.'

Maar Henry zei: 'Daar heb ik echt geen tijd voor. Ik heb het veel te druk met het regelen van mijn zaken.' (...)

Ongeveer een jaar later ging Henry bij George langs om met hem te spreken: 'George, ik heb een droom gehad en die laat mij niet los. Kun jij mij misschien vertellen wat die droom te betekenen heeft?'

George vroeg: 'Wat heb je gedroomd, Henry?'

Henry zei: 'Ik droomde dat jij en ik waren gestorven en aan de andere zijde van de sluier waren beland. Toen we verder gingen, kwamen we bij een mooie stad. Op veel plaatsen waren mensen in groepjes bijeengekomen, en waar we ook kwamen, schudden de mensen jouw hand en sloegen hun arm om je heen, en zegenden je en zeiden hoe blij ze waren om je te zien, maar,' zei hij, 'ze sloegen niet in het minst acht op mij; ze waren nauwelijks vriendelijk te noemen. Wat heeft dat te betekenen?'

George vroeg: 'Weet je zeker dat we aan de andere zijde van de sluier waren?'

'Ja.'

'Kijk, daar heb ik nou met je over willen praten. Ik heb je geprobeerd te betrekken bij het werk voor de mensen die zich daar bevinden. Ik heb voor velen van hen al gewerkt, maar voor nog veel meer van hen moet het werk nog gedaan worden. (...) Ik zou maar snel aan de slag gaan, want je weet nu wat je te wachten staat als je daar straks aankomt en je geen werk voor hen hebt gedaan.' [Zie suggestie 3 op p. 91.]

Ik heb vaak aan dit verhaal over die twee broers moeten denken. Veel mensen begrijpen de ernst en de heiligheid van het leven

‘Denk aan de toewijding en de getrouwheid van wie dagelijks naar de tempel gaan om te werken voor wie de geestenwereld zijn binnengegaan.’

niet; ze begrijpen de heiligheid van het eeuwig huwelijk niet. Er zijn mensen die geen interesse hebben in hun genealogie. Ze laten zich niets gelegen liggen aan hun voorouders; dat zou je ten minste denken zoals ze zich gedragen. Ze gaan niet naar de tempel om voor hun overleden voorouders te werken. (...)

(...) Als we naar het huis des Heren zijn geweest voor onze eigen zegeningen, laten we daarna dan niet onze voorouders vergeten. Hoe zult u ontvangen worden als u naar de andere zijde gaat? Zult u daar hartelijk verwelkomd worden en u in alle eeuwigheid gezegend noemen, of zal het u vergaan zoals de broer die zich alleen met zijn eigen zaakjes bezighield en zich niets aantrok van hen die zonder zijn hulp niet verder konden?¹²

U weet dat we allemaal zijn verbonden in dit grote werk van onze Vader dat in de tempels wordt verricht, waar gezinnen die nog niet zijn verenigd samen worden gebracht door de macht van het priesterschap. De Heer wil dat ieder van zijn zoons en dochters de

kans krijgt om zegeningen te ontvangen, niet alleen hier op aarde, maar ook in de eeuwigheid.

Denk aan de toewijding en de getrouwheid van wie dagelijks naar de tempel gaan om te werken voor wie de geestenwereld zijn binnengegaan, en weet dat zij die zich aan de andere zijde bevinden net zo bezorgd over ons zijn. Ze bidden dat we zullen slagen. Zij pleiten op hun eigen manier voor hun afstammelingen, voor hun nakomelingen die op aarde leven.¹³

**De Heer zal ons hulp bieden bij ons onderzoek
naar onze overleden voorouders.**

Een paar jaar geleden was ik ten tijde van de Century of Progress Exposition in Chicago en ging naar de stand van de kerk om de zendelingen daar te vragen wie de leiding had over die grote culturele en wetenschappelijke tentoonstelling.

Ze zeiden dat die man Dawes heette. Ik vroeg: ‘Is hij de broer van Charles G. Dawes, de voormalige vice-president van de Verenigde Staten en ook ambassadeur in Groot-Brittannië?’

Zij antwoordden bevestigend.

‘Nou,’ zei ik, ‘ik ben blij dat ik dat weet. Ik ken hem namelijk.’

Ik dacht: weet je wat, ik ga hem bellen. Want het is Henry Dawes. Ik kende Henry Dawes, dus ging ik naar de telefoon en belde zijn kantoor. Zijn secretaresse (...) zei tegen de heer Dawes dat ze George Albert Smith uit Salt Lake City aan de lijn had, die hem wilde spreken. Hij zei tegen haar dat ik kon langskomen. Dus in plaats van mij achterin de rij aan te sluiten en op mijn beurt te wachten, kwam ze mij halen en loodste mij naar een zijdeur, en daar stond een rijzige man te wachten die ik nog nooit van mijn leven had gezien.

Hij zei: ‘Ik ben meneer Dawes.’

Hij was heel vriendelijk, maar u kunt zich voorstellen hoe opgelaten ik was. Hij *was* meneer Dawes, en hij was de broer van ambassadeur Dawes, maar hij was Rufus Dawes. Ik had nooit geweten dat er een Rufus Dawes op aarde rondwandelde.

‘Tja,’ zei ik, ‘ik wilde u laten weten dat dit een geweldige tentoonstelling is en mijn waardering uitspreken dat u zoveel moeite

hebt gedaan om haar te organiseren en in goede banen te leiden. Er is heel wat tot stand gebracht en ik ben er zeker van dat veel mensen er hun voordeel mee doen. Ik besef dat u het druk heeft, en dit is eigenlijk wat ik u wilde laten weten en waarmee ik u wilde feliciteren en waarvoor ik u wilde bedanken.'

'Dat is heel vriendelijk van u', zei hij. 'Kom binnen.'

'Nee, dat is alles wat ik te zeggen heb', antwoordde ik.

'Kom toch maar binnen', hield hij aan.

Ik zei: 'Nee, er staan honderd mensen in de rij voor u.'

'Geen van hen zal iets aardigers zeggen dan wat u hebt gezegd.'

Dus ging ik naar binnen, enigszins van mijn stuk gebracht mag ik wel zeggen. Hij stond erop dat ik plaatsnam en voor ik het wist nam ik het woord en vroeg: 'Tussen twee haakjes, meneer Dawes, waar komt uw familie vandaan?'

'U bedoelt in Amerika?', vroeg hij.

'Ik bedoel overal.'

Hij zei: 'Bent u geïnteresseerd in genealogie?'

'Nou en of', antwoordde ik. 'We hebben een van de mooiste genealogische bibliotheken in Salt Lake City.'

Hij zei: 'Een ogenblikje', liep zijn kantoor uit en kwam terug met een doos ter grootte van een oude familiebijbel. Hij pakte zijn mes, maakte de doos open en haalde er een pakketje uit dat in wit vloeiend papier was gewikkeld. Hij verwijderde het papier en legde een fraai ingebonden boek op tafel, een van de mooiste die ik ooit had gezien. Het had een mooi lettertype en was rijk geïllustreerd, en de omslag was met bladgoud bedrukt.

Toen ik het doorbladerde, zei ik: 'Meneer Dawes, dit is een uitzonderlijk mooi boek.'

'Dat mag ook wel, want het heeft mij vijftienduizend dollar gekost.'

'Nou,' zei ik, 'dat is het zeker waard.'

Hij zei: 'Zou het voor u van waarde zijn?'

Ik zei: 'Als ik het in mijn bezit had wel.'

Hij zei: ‘Nou goed, u mag het hebben!’ — Ik kreeg maar liefst vijftigduizend dollar aan genealogie aangeboden door een man die ik vijf minuten daarvoor voor het eerst van mijn leven had gezien! Ik was uitermate verbaasd. Niet veel later eindigde ons gesprek. Ik zei hem hoe ingenomen ik was met het boek en dat ik het naar de genealogische bibliotheek in Salt Lake City zou brengen.

Voordat ik de kamer verliet, zei hij: ‘Meneer Smith, dit is de genealogie van mijn moeder, de stamboom van Gates. We werken nu aan de genealogie van mijn vader — de familie Dawes. Die gaat er net zo uitzien. Als we ermee klaar zijn, zal ik u daar ook een exemplaar van opsturen.’

Vijftigduizend dollar aan genealogie! En alleen omdat ik beleefd tegen iemand was. Ik geloof niet dat dat toeval was. (...)

De Heer helpt ons; het is wonderbaarlijk hoe de wegen worden gebaad en hoe mensen er vaak toe worden gebracht om hun stamboom uit te zoeken. Maar soms blijven we in gebreke en grijpen we niet de kansen aan om onze genealogieën samen te stellen, ofschoon de Heer zeer duidelijk heeft gesteld dat tenzij we ons tempelwerk doen we met onze doden zullen worden verworpen [zie LV 124:32]. Dit is een heel ernstige zaak. Als we kansen hebben laten liggen en het te laat is, kunnen we dat niet meer veranderen. (...) We kunnen niet van anderen verwachten dat ze dit werk voor ons doen.

Vandaar dat de Heer ons op de een of andere manier aanmoedigt, adviseert en aanraadt om ons werk te doen. Sommige families die het werk niet zelf kunnen doen, laten iemand anders hun genealogisch en tempelwerk doen.

Als we ons deel doen, zullen onze genealogieën aan ons ontvouwd worden — soms zus, soms zo. Daarom geef ik u dit in overweging, broeders en zusters: laten we ons deel doen.¹⁴ [Zie suggestie 4 op p. 91.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees de fragmenten uit het inwijdingsgebed van de Idaho Fallstempel op pp. 82–83, en lees LV 109:1–5, 10–13 (uit het

inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel). Overdenk de gevoelens die u hebt als u de tempel bezoekt en denk na over de ervaringen die uw getuigenis hebben versterkt dat de tempel het huis des Heren is.

2. Welke redenen geeft president Smith voor de bouw van tempels? (Zie pp. 83–84.) Wat kunnen we doen om jongeren aan te moedigen om zich voor te bereiden op een tempelhuwelijk?
3. Lees het verhaal op p. 86. Hoe kan iemand met een druk bestaan op eenvoudige wijze aan familiehistorisch werk deelnemen? Hoe kunnen priesterschapsquorums en zustershulpverenigingen deelnemen?
4. Neem de paragraaf door die op p. 88 begint. Hoe heeft de Heer u geholpen toen u uw stamboom probeerde uit te zoeken? Welke andere zegeningen hebt u ontvangen toen u familiehistorisch werk deed?

Relevante teksten: Maleachi 4:5–6; Leer en Verbonden 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Onderwijstip: Als iemand iets gaat voorlezen uit de leringen van president Smith vraagt u de andere deelnemers aan de les om te 'luisteren en op specifieke beginselen en ideeën te letten. (...) Als een bepaald gedeelte veel ongebruikelijke of moeilijke woorden bevat, legt u deze voordat de passage wordt voorgelezen uit. Als iemand in de klas moeite met lezen heeft, vraag dan om vrijwilligers in plaats van iedereen om de beurt te laten lezen' (zie *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 56).

Noten

1. Conference Report, april 1906, p. 57.
2. 'Dedicatory Prayer (...) Idaho Falls Temple', *Improvement Era*, oktober 1945, pp. 564–565.
3. *Deseret News*, 13 februari 1932, kerkkatern, p. 7.
4. Conference Report, oktober 1950, p. 159.
5. 'The Tenth Temple', *Improvement Era*, oktober 1945, p. 561.
6. Conference Report, oktober 1905, p. 29.
7. 'Priceless Prospects', *Improvement Era*, juni 1950, p. 469.
8. 'The Tenth Temple', pp. 561, 602.
9. Conference Report, oktober 1929, p. 25.
10. 'The Tenth Temple', p. 602.
11. 'The Tenth Temple', p. 602.
12. 'The Tenth Temple', pp. 561, 602.
13. Conference Report, april 1937, pp. 34–35.
14. 'On Searching for Family Records', *Improvement Era*, augustus 1946, pp. 491, 540.

'Het is een grote zegen om (...) zeker te zijn van goddelijke leiding, om absoluut geloof in een persoonlijke God te hebben, die geïnteresseerd in ons is en die onze gebeden hoort en verhoort.'

Uw ziel in gebed voor God uitstorten

*Door persoonlijk en gezinsgebed kunnen we
thuis en in ons dagelijks leven de invloed
van onze hemelse Vader voelen.*

Uit het leven van George Albert Smith

Gebed maakte een belangrijk deel uit van het gezin waarin George Albert Smith opgroeide. 'Iedereen bij ons thuis had persoonlijk gebed en deed mee aan het gezinsgebed', zei hij. 'Ik kwam er al vroeg in mijn leven achter dat de Heer gebeden verhoort, want Hij verhoorde die van mij en gaf in veel opzichten blijk van zijn oplettende zorg.'¹

Zelfs laat in zijn leven herinnerde president Smith zich met genoegen hoe zijn moeder, Sarah Farr Smith, hem had leren bidden:

'Ik ben bij een mormoonse moeder op schoot opgevoed. Een van de eerste dingen die ik mij herinner is dat ze mij bij de hand nam en met mij naar boven liep. In de kamer waren twee bedden, het bed waarin mijn ouders sliepen en een klein onderschuifbed aan de andere kant. Ik herinner het mij als de dag van gisteren. Boven gekomen ging ze bij mijn kleine onderschuifbed zitten. Ze liet mij voor haar neerknielen. Ze vouwde mijn handjes en nam ze in haar handen, en leerde mij mijn eerste gebed. Ik zal het nooit vergeten. Ik wil het niet vergeten. Het is een van mijn dierbaarste herinneringen: een lieve moeder die bij mijn bedje neerknielt en mij leert bidden.

'Het was zo'n eenvoudig gebedje, maar (...) het opende voor mij de vensters van de hemel. Dat gebed reikte mij de hand van mijn Vader in de hemel, want zij had mij uitgelegd wat het allemaal betekende voor zover een klein kind dat kon begrijpen. Vanaf die dag tot op heden, waarin ik misschien wel anderhalf miljoen kilometer

heb afgelegd onder de andere kinderen van onze Vader, heb ik mij, waar ik mij ook bevond, elke ochtend en elke avond, als ik naar bed ging of weer opstond, dicht bij mijn hemelse Vader gevoeld. Hij is niet ver weg.’²

President Smith verliet zich zijn hele leven op het gebed, niet alleen om tot God te naderen, maar ook om Hem in tijden van nood om hulp te vragen. Op zekere dag, toen hij voor de kust van Californië in de Grote Oceaan zwom, had hij de volgende ervaring:

‘Ik mag wel zeggen dat ik een hele goede zwemmer was en met volle teugen van de zwemsport genoot. Juist op die dag was er hoogtij en stond er een sterke stroming. Ik zwom de zee in en dook door de hoge golven die boven mijn hoofd uit elkaar spatten. Ik wilde voorbij de branding zien te komen om mij dan op mijn rug op de hoge golven naar de kust te laten meevoeren.

‘Terwijl ik deze boeiende sport bedreef, vormde er zich een hele hoge golf die brak voordat ik weer overeind kwam na door de vorige golf te zijn gedoken. Die tweede golf greep mij en sloeg mij tegen de bodem van de oceaan. Ik voelde hoe ik door de onderstroom werd meegesleurd. En juist op dat ogenblik rolden er een heleboel golven over mij heen, zodat het mij niet lukte om overeind te komen en door de golven te duiken. Ik besepte dat ik mijn krachten snel verloor en dat ik mij op de een of andere manier in veiligheid moest brengen. Terwijl ik door een grote golf werd meegesleurd, zag ik dat ik vlak bij de palen van een pier was en wist ik meteen dat als het mij zou lukken om die palen te bereiken ik mijn leven zou kunnen redden.

‘Ik bad in stilte tot mijn hemelse Vader dat Hij mij de kracht zou geven om die palen te bereiken. De golven voerden mij mee en brachten mij dicht bij de pier, waarop ik mijn armen om een van de palen sloeg, die bedekt was met scherpe, donkerblauwe zeepokken, waaraan ik mijn borst, benen en dijen lelijk openhaalde toen ik mij eraan vastgreep. Ik bleef mij er zo lang ik het uithield aan vastklemmen in afwachting van de volgende grote golf waarop ik kon meeliften naar de volgende paal dicht bij de kust. En elke keer lukte het mij om al biddend met de golven van de ene naar de andere paal te drijven.

'Langzaam maar zeker en met heel veel moeite kwam ik dichterbij de kust waar het water ondiep genoeg was om te gaan staan en naar het strand te lopen. Eindelijk kon ik uitgeput in het warme zand neervallen. Ik was zo verzwakt en was zo dicht bij de verdrinkingsdood geweest dat het even duurde voordat ik weer de kracht had om naar huis te gaan. Terwijl ik veilig op het warme zand lag en dacht aan de beangstigende ervaring die ik net had gehad, stroomde mijn hart over van dankbaarheid en nederigheid jegens de Heer (...) dat Hij mijn leven had gespaard.'³ [Zie suggestie 1 op. p. 100.]

Leringen van George Albert Smith

Door het gebed kunnen we met onze hemelse Vader praten alsof Hij aanwezig is.

Het is een grote zegen om in deze spannende en onzekere tijden zeker te zijn van goddelijke leiding, om absoluut geloof in een persoonlijke God te hebben, die geïnteresseerd in ons is en die onze gebeden hoort en verhoort.⁴

Een aantal jaren geleden (...) hoorde ik een verhaal over een negenjarige weesjongen, die in allerijl naar het ziekenhuis was gebracht, waar men na onderzoek meteen tot een operatie wilde overgaan. Hij had een thuis gevonden bij vrienden. Zijn ouders hadden hem (toen ze nog leefden) leren bidden; toen hij dus in het ziekenhuis was, wilde hij hulp van de Heer hebben.

De artsen hadden de operatie eerst doorgesproken. Toen hij de operatiekamer werd binnengereden, keek hij rond en zag de verpleegsters en de artsen die overleg hadden gepleegd. Hij wist dat het ernstig was. Daarom zei hij tegen een van hen, terwijl ze op het punt stonden hem onder narcose te brengen: 'Dokter, wilt u vóór de operatie alstublieft eerst voor mij bidden?'

De arts keek de jongen verbaasd aan en zei: 'Ik kan niet voor je bidden.' De jongen vroeg het vervolgens aan de andere artsen, met hetzelfde resultaat.

Toen gebeurde er iets opmerkelijks; deze kleine jongen zei: 'Als u niet voor me kunt bidden, vindt u het dan goed dat ik voor mezelf bid?'

Ze schoven het laken weg, waarna hij op de operatietafel op zijn knieën ging zitten, zijn hoofd boog en bad: ‘Hemelse Vader, ik ben een weesjongen. Ik ben heel ziek. Wilt u mij alstublieft beter maken? Zegen alstublieft deze mannen die mij gaan opereren dat ze het goed zullen doen. Als U me beter maakt, zal ik als ik groot ben een goed mens zijn. Dank u wel, hemelse Vader, dat U me beter maakt.’

Toen hij klaar was met bidden, ging hij weer liggen. De artsen en verpleegsters hadden tranen in hun ogen. Toen zei hij: ‘Ik ben zover.’

De operatie werd uitgevoerd. Nadien werd de jongen naar zijn kamer teruggedragen en een paar dagen later werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij zou weer helemaal genezen.

Een paar dagen later ging een man die over het incident gehoord had naar de kamer van een van de chirurgen en zei: ‘Kunt u mij iets meer vertellen over de operatie die u onlangs verricht hebt op een jongetje?’

De chirurg zei: ‘Ik heb verschillende jongetjes geopereerd.’

De man voegde eraan toe: ‘Dat jongetje dat wilde dat er iemand voor hem zou bidden.’

De arts zei toen op ernstige toon: ‘Er was zo’n geval, maar dat is te heilig voor mij om erover te praten.’

Daarop zei de man: ‘Dokter, als u het mij vertelt, zal ik er met respect naar luisteren; ik wil het heel graag horen.’

Toen vertelde de arts het verhaal zoals ik dat net gedaan heb en hij voegde eraan toe: ‘Ik heb honderden mensen geopereerd, mannen en vrouwen die dachten dat ze het geloof hadden om genezen te worden; maar pas toen ik over dat jongetje stond gebogen heb ik de tegenwoordigheid van God gevoeld zoals ik die nog nooit heb gevoeld. Dat jongetje opende de vensters van de hemel en sprak met zijn hemelse Vader zoals twee personen met elkaar spreken. Ik zeg u dat ik een beter mens ben geworden doordat ik een jongetje met zijn Vader in de hemel hoorde spreken alsof Hij in de kamer was.’⁵ [Zie suggestie 2 op p. 100.]

Laten we zo leven dat we elke avond als we in gebed neerknielen en elke morgen als we ons hoofd buigen om de Heer te danken, de macht in ons hebben om de hemelen te openen, zodat

We behoren zo dicht bij onze hemelse Vader te leven dat we, wanneer we ons hoofd voor Hem buigen, weten dat wat we vragen Hem behaagt.'

God onze gebeden zal horen en verhoren, en wij weten dat wij zijn goedkeuring hebben.⁶

Als wij dicht bij onze hemelse Vader leven, zullen we door inspiratie weten waar we voor kunnen bidden.

Mijn vader is als jongen [bijna] in de Provo River verdronken. (...) Zijn vader, die in Salt Lake City was, kreeg het gevoel dat hij naar een kamer moest gaan die als gebedsruimte dienstdeed. Hij (...) knielde neer (...) en zei: 'Hemelse Vader, ik heb het gevoel dat er iets ernstig mis is met mijn gezin in Provo. U weet dat ik niet hier en daar tegelijk kan zijn. Hemelse Vader, wilt U ze bewaren en beschermen. (...)'

Op het moment dat hij in gebed was, voor zover we dat hebben kunnen herleiden, was mijn vader in de rivier gevallen. Het was hoog water. Er werden boomstammen en losgeslagen stenen uit

de bergen met het water meegevoerd. Hij was kansloos. Wie in de buurt waren, zagen zijn hachelijke situatie maar konden niets voor hem doen. Er was zo'n sterke stroming dat niemand er levend uit kon komen. Ze stonden aan de grond genageld. Mijn vader deed al het mogelijke om zijn hoofd boven water te houden, maar hij werd aan alle kanten geraakt door de stenen en de stammen. Maar plotseling werd hij door een golf uit het water gelicht en op de oever gegooid. Het was een rechtstreeks antwoord op (...) gebed.⁷

We behoren aandacht te schenken aan onze persoonlijke gebeden. We behoren zo dicht bij onze hemelse Vader te leven dat we, wanneer we ons hoofd voor Hem buigen, weten dat wat we vragen Hem behaagt. En als wat we vragen niet wordt ingewilligd zoals wij dat willen, zullen we weten dat we de zegen zullen krijgen waar we recht op hebben, en dat dat werkelijk een zegen zal zijn.⁸ [Zie suggestie 3 op p. 101.]

Gebed is een krachtige invloed in ons persoonlijke leven, in ons gezin en in onze gemeenschap.

De Heer (...) heeft uitgelegd hoe het gebed ons tot zegen kan zijn. Er zijn veel mensen in deze wereld die niet beseffen hoeveel voordelen bidden brengt. Gebed is macht. Er gaat een invloed van uit die door relatief weinig mensen wordt begrepen. (...)

(...) Hoeveel mensen zijn er niet in deze kerk die niet weten dat zij volkomen in hun recht staan om tot hun Vader in de hemel te bidden en Hem te vragen hun verdriet weg te nemen en hen naar tevredenheid en geluk te leiden?⁹

Het is vreemd dat een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moet worden aangespoord om te bidden. Toch zijn er mensen die niet in het verborgene bidden of gezinsgebed houden. Maar tenzij wij bidden, verliezen wij de bescherming die het gebed biedt.¹⁰ [Zie suggestie 4 op p. 101.]

Ik zou hier nadruk op willen leggen: Ik hoop dat de heiligen der laatste dagen hun gebeden — hun persoonlijke gebeden en hun gezinsgebeden — niet verwaarlozen. Kinderen die in een gezin opgroeien waar geen gezinsgebed en persoonlijk gebed worden gehouden, komen veel te kort, en ik ben bang dat veel gezinnen, te midden van de verwarring, de haast en de drukte in de wereld

*'Bescherm uw gezin op alle mogelijke manieren.
Breng het onder de invloed van het gebed.'*

het zonder gebed stellen en zonder de zegeningen van de Heer; op die gezinnen kan geen geluk blijven rusten. We leven in een tijd dat we onze hemelse Vader nodig hebben, net zozeer als men Hem in andere tijden nodig had.¹¹

Sluit uzelf niet af van de macht van God. Behoud in uw gezin de invloeden van gebed en dankzegging, en laat Hem die onze Schepper is en de Schenker van al het goede immer dank toevloeien.¹²

Laat ons thuis de bestendige plek van gebed en dankzegging zijn. (...) Laten we bidden voor de vooraanstaande mannen en vrouwen in de wereld die de Heer nodig hebben, maar die niet begrijpen hoezeer Hij belang in hen stelt. Bid voor (...) onze bestuurders, onze burgemeesters, de mensen die politiek bedrijven in onze verschillende samenlevingen, opdat zij zullen doen wat ons ten goede komt en gelukkiger maakt, en wat onze hemelse Vader aangenaam is. Dat is ons voorrecht. Ik zeg u dat de kracht van het gebed niet gemeten kan worden.¹³

Gezinsgebed verenigt het gezin.

Als [gezinsleden] zijn we het niet altijd met elkaar eens; een man denkt niet altijd zoals zijn vrouw en vice versa, maar als u samen bidt, met het oprechte verlangen om eensgezind te zijn, kan ik u zeggen dat u het eens zult zijn over alle belangrijke zaken.

Ik zag (...) ergens een aanplakbiljet met de tekst: 'Bidt men daag'lijks als gezin, geen tweedracht sluipt ertussenin.' Ik weet niet wie het heeft opgehangen, maar als je erover nadenkt, besef je dat het waar is. Ik spoor u aan om samen tot de Heer te bidden, en daarmee bedoel ik niet plichtmatig bidden (...) steeds weer hetzelfde te bidden, maar, als echtgenoot en vader, uw ziel voor God uit te storten, en uw echtgenote en kinderen te vragen om mee te doen. Laat ze hun beurt nemen. Dan komt er een invloed in het gezin die je kunt voelen als je op bezoek komt.¹⁴

Als een van hen die door de Heer geroepen zijn om te onder-richten, verzoek ik u dringend om uw huis in orde te brengen. Zie niet te veel zaken als vanzelfsprekend. Laat u niet afleiden door de nukken en grillen van de wereld. Bescherm uw gezin op alle mogelijke manieren. Breng het onder de invloed van het gebed. (...) Wat schuilt er in het gebed een grote kracht om ons op het pad naar het eeuwige leven te houden en ons het celestiale koninkrijk in te leiden!¹⁵ [Zie suggestie 5 op p. 101.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees in 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 93–95) hoe president Smiths eerste ervaringen met gebed hem zijn verdere leven hebben beïnvloed. Hoe kunnen we de kracht van het gebed op doeltreffende wijze aan onze kinderen leren?
2. Lees het verhaal over de negenjarige jongen (pp. 95–96). Hoe komt het dat onze gebeden soms niets weg hebben van een persoonlijk gesprek met onze hemelse Vader? Overweeg wat u kunt doen om zijn nabijheid meer in uw persoonlijke gebeden te voelen.

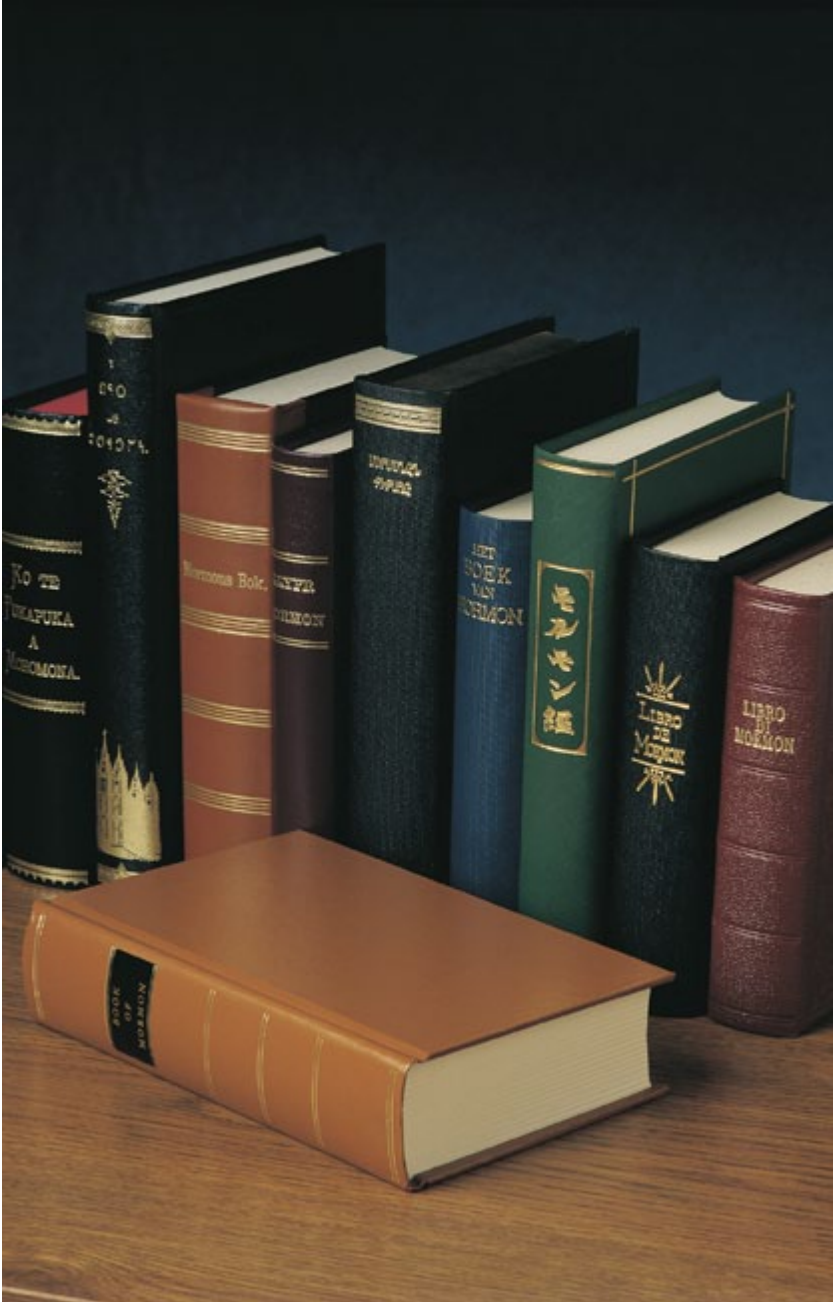
3. Denk terwijl u nadenkt over de leringen van president Smith op pp. 97–98 of u zich er wel eens toe gedrongen hebt gevoeld om voor iets te bidden. Wat zou u tegen iemand zeggen die het gevoel heeft dat zijn of haar gebeden niet worden verhoord?
4. Overweeg president Smiths uitspraak: ‘Tenzij wij bidden, verliezen wij de bescherming die het gebed biedt’ (p. 98). Hoe heeft u zoal de macht en bescherming van het gebed gevoeld? Overweeg in de gezinnen die u bezoekt als huisonderwijzer of huisbezoekster uw getuigenis over de kracht van het gebed te geven.
5. President Smith verklaarde dat gebed ‘ons op het pad naar het eeuwige leven [houdt]’ (p. 100). Waarom denkt u dat dit zo is? Wat kunnen gezinsleden doen om ervoor te zorgen dat ze dagelijks samen bidden? Overweeg wat u kunt doen om van het gebed een betekenisvol deel van uw leven te maken?

Relevante teksten: Matteüs 6:7–13; 7:7–11; 2 Nephi 4:35; Alma 34:18–27; 37:37; 3 Nephi 18:20–21; Leer en Verbonden 88:63–64

Onderwijstip: ‘Het is de cursist die moet leren. (...) Als de leerkracht het voetlicht opzoekt, de show steelt, voortdurend aan het woord is, en anderszins de activiteit overheerst, is het zeker dat hij het leerproces van de cursisten belemmert’ (Asahel D. Woodruff. In: *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 61).

Noten

1. ‘Testimony of Elder George Albert Smith’, *Liahona: The Elders’ Journal*, 2 februari 1915, p. 501.
2. Conference Report, oktober 1946, pp. 150–151.
3. ‘How My Life Was Preserved’, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 121, boek 1, pp. 45–46.
4. Conference Report, april 1931, p. 31.
5. ‘A Story of Two Boys’ *Improvement Era*, juni 1949, p. 365.
6. Conference Report, april 1942, p. 17.
7. ‘Pres. Smith’s Leadership Address’, *Deseret News*, 16 februari 1946, kerkkatern, p. 1.
8. Conference Report, oktober 1934, p. 51.
9. ‘Saints Blessed’, *Deseret News*, 12 november 1932, kerkkatern, p. 5.
10. Conference Report, april 1941, p. 25.
11. Priesterschapsbijeenkomst, 4 oktober 1947, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City.
12. ‘Pres. Smith’s Leadership Address’, p. 6.
13. Conference Report, april 1948, pp. 163–164.
14. Conference Report, april 1949, p. 190.
15. Conference Report, april 1933, p. 72.

'[De Schriften] bevatten datgene wat uw en mijn Vader belangrijk genoeg vond om te bewaren en aan de mensenkinderen te geven en in vele talen beschikbaar te stellen.'

De Schriften zijn de waardevolste bibliotheek ter wereld

*God heeft ons de heilige Schriften gegeven,
zodat wij en onze kinderen ons kunnen
voorbereiden op het eeuwige leven.*

Uit het leven van George Albert Smith

Laat in zijn leven herinnerde president George Albert Smith zich een voorval uit zijn tienerjaren, waarin een schriftpassage een blijvende indruk op hem had gemaakt: “Toen ik een jaar of veertien was, las ik in onze zondagsschoolklas het veertigste hoofdstuk van Alma in het Boek van Mormon. Dat hoofdstuk heeft mij mijn verdere leven enorm veel steun geboden als mij dierbaren ontvielen. (...) We leren uit deze passage waar onze geest naartoe gaat als die ons lichaam verlaat [zie de verzen 11–14], en ik heb sindsdien naar die plaats, het paradijs genaamd, verlangd.”¹ [Zie suggestie 1 op p. 109.]

President Smith hoopte dat anderen eveneens waardevolle ervaringen met de Schriften zouden hebben. In zijn openbare toespraken en gesprekken met anderen moedigde hij iedereen aan om de Schriften te bestuderen en zo hun getuigenis van het evangelie te vergroten. Toen hij eens met de trein reisde, knoopte hij een gesprek aan met een man die uit een mormoons gezin bleek te komen maar die niet meer naar de kerk ging. ‘We raakten,’ zo zei hij later, ‘in gesprek over het evangelie van Jezus Christus. (...) En hij zei terwijl we de beginselen van het evangelie bespraken: “Dat is interessant, zeg.” We spraken uitvoerig met elkaar, en toen we klaar waren zei die goede man tegen mij, en wat mij betreft was het een goede man: “Ik zou alles wat ik heb willen geven om dezelfde zekerheid als u te krijgen. (...)”

‘Ik zei: “Broeder, u hoeft niet alles wat u hebt op te geven om die zekerheid te krijgen. U hoeft slechts de Schriften onder gebed te bestuderen. Ga daar naartoe waar ze die aan u kunnen uitleggen. Ga op zoek naar de waarheid, dan zal de schoonheid ervan u aanspreken, en (...) dan zult u weten zoals ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een profeet van de levende God is.”’²

Leringen van George Albert Smith

De waarheden die in de Schriften staan zijn veel waardevoller dan de filosofieën van de mens.

De Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde bevatten niet slechts de wijsheden van mensen, maar ook die van God. Hoewel we deze boeken niet bij veel mensen thuis zullen aantreffen, bevatten ze wel het woord van de Heer. Wat doet het ertoe dat we Homerus, Shakespeare en Milton hebben gelezen, of welke grote schrijvers dan ook; als we de Schriften niet hebben gelezen, hebben we het beste van de wereldliteratuur aan ons voorbij laten gaan.

Broeders en zusters, alle waarheid die (...) noodzakelijk is voor ons heil, staat in de boeken die ik hier in mijn hand houd. We mogen dan wel geen bibliotheek met twee- of drieduizend boeken hebben, maar we kunnen wel tegen een kleine prijs een bibliotheek van onschatbare waarde bezitten, die het beste bloed dat ooit op aarde was, heeft gekost.³

Het maakt mij niet uit of u wel of niet de boeken uit de grote bibliotheken bij u thuis hebt, zo lang u deze maar hebt. Denk aan de miljoenen boeken die zich in [de] Nationale Bibliotheek in Washington bevinden, of in de Britse Bibliotheek, en in alle overige bibliotheken in andere landen, miljoenen boeken — en toch is datgene wat God heeft geopenbaard en gepubliceerd voor de mensenkinderen, en wat zij nodig hebben om zich te kunnen voorbereiden op het celestiale koninkrijk, vervat in deze heilige boeken. Hoevelen van ons weten wat erin staat? Ik kom geregeld bij mensen thuis en zie dan genoeg populaire tijdschriften liggen. Ik zie de boeken die als bestseller worden beschouwd op de boekenplank staan. Als u die zou weggooien en alleen deze heilige Schriften zou houden, zou u alles hebben wat

de Heer heeft laten opschrijven en aan ons beschikbaar heeft gesteld. Laten we dus niet vergeten, broeders en zusters, dat de Heer ons, afgezien van onze andere zegeningen, de Schriften heeft gegeven, om ons eraan te vergasten en ons begrip te verruimen, en zijn woord te hebben dat door de eeuwen heen geopenbaard is ten gunste van het heil van zijn kinderen.⁴

Terwijl ik in de Schriften lees (...) verwonder ik mij over de goedheid van de Heer tot zegen van hen die zijn leringen accepteren, want we vinden in deze heilige boeken meer troost dan in alle filosofieën van de wereld, die door de wijsheid van mensen worden ingegeven.⁵

We praten over de filosofieën van de mens en bewonderen die als waren ze een mooi schilderij, maar als ze in tegenspraak zijn met de leringen van onze hemelse Vader, zoals die in de Heilige Schrift voorkomen, zijn ze zonder waarde. Ze zullen iemand nooit eeuwig geluk brengen noch iemand hulp bieden om in het koninkrijk van onze hemelse Vader te geraken.⁶

Ik heb soms het gevoel dat we de Bijbel, en wat die bevat, niet naar waarde schatten, noch de andere Schriften — het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, en de Parel van grote waarde — waarnaar wel eens verwezen wordt als zijnde (...) brieven van onze hemelse Vader. En zo kunnen ze worden opgevat, want ze bevatten zijn advies en raad aan alle mensenkinderen, en ze zijn de mensen gegeven opdat ze hun voordeel kunnen doen met de hun geboden mogelijkheden, opdat hun leven niet zinloos wordt doorgebracht.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 109.]

De Heer heeft ons de Schriften gegeven om hulp te bieden bij beproevingen en ons voor te bereiden op de verhoging.

Dit is een tijd om ons te bewijzen, een tijd van beproeving. Dit is een tijd dat de mensen bezwijmen van vrees. De menigten der wereld vragen zich af wanneer het einde zal komen. Een paar geïnspireerde mannen weten hoe het einde zal komen. De Heer heeft ons in [de Schriften] laten weten wat er zal gebeuren, deze geweldige boeken die ik in mijn handen houd. Hij heeft ons laten weten dat we ons leven op orde moeten brengen en ons voor moeten

bereiden, opdat we aan de kant van de Heer zullen staan, wat er ook zal gebeuren.⁸

Laat mij voorlezen wat de Heer in de eerste afdeling van de Leer en Verbonden zegt met betrekking tot deze laatste dagen: (...)

‘Welnu, omdat Ik, de Heer, de rampspoed kende die de bewoners der aarde zou overkomen, heb Ik mij gericht tot mijn dienstknecht Joseph Smith jr. en heb tot hem gesproken vanuit de hemel en hem geboden gegeven. (...)

‘Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften die erin staan, zullen alle worden vervuld.

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigt Mijzelf niet; en al gaan de hemelen en de aarde voorbij, mijn woord zal niet voorbijgaan maar zal geheel worden vervuld, hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde.

‘Want zie, ja, zie, de Heer is God, en de Geest getuigt, en het getuigenis is waar, en de waarheid blijft voor eeuwig en altijd. Amen.’ [LV 1:17, 37–39.]

Dit voorwoord is uw volle aandacht meer dan waard. Het is een waarschuwing van ons aller Vader. Het is het liefdevolle advies van een tedere Ouder die weet wat we nodig hebben, zoals Hij aangeeft in het hoofdstuk waaruit ik zojuist heb voorgelezen. Hij heeft deze geboden gegeven omdat Hij weet wat de inwoners der aarde zal overkomen.⁹

Soms vergeten we dat de Heer heeft gesproken en stellen we ons niet op de hoogte van zijn besluiten. (...)

Er kunnen tientallen schriftteksten als bewijs worden aangehaald dat onze hemelse Vader Zich in zijn barmhartigheid en mildheid door de eeuwen heen tot de mensenkinderen heeft gericht, niet alleen om hun mede te delen wat er stond te gebeuren, maar ook om ze te smeken hun fouten na te laten, zodat ze vernietiging konden ontlopen. (...)

Onze hemelse Vader heeft ons bij monde van zijn getrouwe afgezanten gezegd welke belangrijke zaken er zullen gebeuren en daar kunnen we in de heilige Schriften over lezen. Als we werkelijk

gered en verhoogd willen worden in het celestiale koninkrijk, zullen we moeten doen wat Hij ons heeft opgedragen.¹⁰

[De Schriften zijn] de beste boeken die iemand kan hebben. Wat bevatten ze? Ze bevatten datgene wat uw en mijn Vader belangrijk genoeg vond om te bewaren en aan de mensenkinderen te geven en in vele talen beschikbaar te stellen. Deze boeken met Schriftuur zijn alle belangrijk en dienen door de heiligen der laatste dagen te worden begrepen. Ik zal u niet vragen om uw hand op te steken om te zien hoeveel aanwezigen ooit deze boeken hebben gelezen, maar ik wijs u erop dat er waardevolle waarheden in staan. Ze bevatten het geopenbaarde woord van de Heer, dat is gedrukt en gepubliceerd ten gunste van de wereld, om zijn kinderen voor te bereiden op een plek in het celestiale koninkrijk. Vandaar dat ik zeg dat ze heel waardevol zijn. (...) We behoren heel dankbaar te zijn dat we in een tijdperk leven waarin we zijn raad en advies kunnen lezen en uitleg kunnen krijgen van zaken die anders duister en ongewis zouden blijven.¹¹ [Zie suggestie 3 op p. 109.]

We inspireren onze kinderen tot geloof door samen in de Schriften te lezen.

Ik zou graag willen dat u zich afvraagt hoe vaak u uw kinderen uit deze boeken hebt voorgelezen, ze bij u hebt geroepen om ze in de zaken te onderwijzen die ze behoren te weten. Ik ben bang dat velen van ons zouden zeggen dat ze het daarvoor te druk hebben gehad.¹²

We hebben al veel over de zegeningen gehoord die de Heer ons in deze heilige boeken gegeven heeft, die tot in onze tijd zijn bewaard, en die het advies en de raad van een alwetende Vader bevatten. Het is toch vreemd dat zoveel van onze mensen, hoewel ze daar alle gelegenheid toe hebben, niet vertrouwd zijn met de inhoud van deze heilige boeken.¹³

Zal onze Vader ons na dit leven schuldeloos houden als we verzuimd hebben onze kinderen het belang van deze heilige boeken bij te brengen? Ik denk het niet. (...) Veronderstelt u dat de Heer waardering voor ons zal opbrengen (...) als we de uitstekende leringen in deze heilige boeken, die we dankzij Hem binnen ons bereik hebben, niet aan onze kinderen leren of uitleggen aan wie zich in onze invloedssfeer bevinden?

‘Roep uw kinderen bijeen en inspireer ze om geloof in God te hebben door datgene te lezen wat is geopenbaard.’

Broeders en zusters, ik verlang nogmaals nadruk te leggen op deze lering van de Meester: ‘Onderzoek de Schriften’, lees ze gebedsvol en getrouw, onderwijs eruit bij u thuis; roep uw kinderen bijeen en inspireer ze tot geloof in God door met ze uit de openbaringen te lezen. Van alle boeken in alle bibliotheken van de wereld zijn zij de waardevolste.¹⁴

Leg deze boeken binnen handbereik, en waar uw kinderen erbij kunnen, en heb dan genoeg interesse in het eeuwig heil van uw kinderen dat u manieren zult vinden om ze te interesseren in wat er in de boeken staat, opdat ze zullen weten hoe kostbaar ze zijn in de ogen van hun hemelse Vader.¹⁵

Wat vond ik het fijn als kind dat mijn vader en moeder bij de haard gingen zitten en uit de Bijbel voorlazen terwijl wij kinderen op de vloer zaten. (...)

Welnu, ik zeg u, broeders en zusters, dat het advies van Jezus Christus nog steeds van kracht is, toen Hij zei: ‘Gij onderzoekt de

Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.' [Johannes 5:39.] Laat de oude gezinsbijbel niet links liggen; zet hem niet op de plank, waar hij vergeten wordt. Stel vast, zo u dat al niet gedaan hebt, wat erin staat; en als u hem al een keer gelezen hebt, leest u hem daarna weer aan uw kinderen en uw kleinkinderen voor. Lees ze niet alleen uit de Bijbel voor, maar ook uit de andere Schriftuur die de Heer ons gegeven heeft tot verhoging, tot troost en tot zegen.¹⁶

Ik spoor u aan, o Israël, om de Schriften te onderzoeken; lees ze thuis, leer uw kinderen wat de Heer heeft gezegd, en laten we minder tijd besteden aan onbelangrijke en vaak schadelijke literatuur. Ga naar de bron van waarheid en lees het woord van de Heer.¹⁷ [Zie suggestie 4 hieronder.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Herinnert u zich wellicht, terwijl u de eerste alinea op p. 103 leest, dat u op gelijke wijze door een schrifttekst bent geïnspireerd? Hoe bent u te weten gekomen dat de Schriften waar zijn? Wat voor ervaringen hebt u onlangs met de Schriften gehad die uw getuigenis hebben versterkt?
2. Lees de paragraaf die op p. 104 begint en overweeg welke plaats de Schriften in uw bibliotheek innemen (onder de andere zaken die u leest, bekijkt en beluistert). Wat kunt u doen om de Schriften een prominentere plek in uw gezin en leven te geven?
3. Lees de paragraaf die op p. 105 begint. Hoe hebben de Schriften u geholpen om het onheil van deze tijd onder ogen te zien? Overweeg hoe u de Schriften kunt gebruiken om iemand te helpen die door een zware beproeving gaat.
4. Overweeg president Smiths raad aan gezinnen op pp. 107–109. Wat voor zegeningen krijgt een gezin dat samen in de Schriften leest? Wat zijn doeltreffende manieren om onze kinderen (of kleinkinderen) in de Schriften te interesseren?

Overweeg met een gebed in uw hart wat u kunt doen om de Schriften ijveriger met uw kinderen te bestuderen.

Relevante teksten: Deuteronomium 6:6–7; Jozua 1:8; Romeinen 15:4; 2 Timoteüs 3:15–17; 2 Nephi 4:15; Helaman 3:29–30; Leer en Verbonden 33:16

Onderwijstip: ‘U kunt ervoor zorgen dat de leerlingen meer zelfvertrouwen krijgen om aan de besprekingen deel te nemen door positief op hun oprechte bijdragen te reageren. U kunt bijvoorbeeld zeggen: “Bedankt voor je antwoord. Daar heb je goed over nagedacht.” (...) Of: “Dat is een goed voorbeeld.” Of: “Ik wil jullie graag bedanken voor jullie inbreng vandaag.” (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 64).

Noten

1. Conference Report, april 1949, pp. 83–84.
2. Conference Report, oktober 1948, pp. 165–166.
3. Conference Report, oktober 1917, p. 43.
4. Conference Report, oktober 1948, pp. 164–165.
5. Conference Report, oktober 1931, p. 120.
6. Conference Report, april 1946, p. 125.
7. Conference Report, oktober 1923, p. 70.
8. Conference Report, april 1942, p. 14.
9. Conference Report, oktober 1917, pp. 42–43.
10. Conference Report, oktober 1940, pp. 107–109.
11. Conference Report, oktober 1948, p. 164.
12. Conference Report, oktober 1950, p. 179.
13. Conference Report, april 1929, p. 30.
14. Conference Report, oktober 1917, pp. 43–44.
15. Conference Report, oktober 1948, p. 165.
16. ‘Pres. Smith’s Leadership Address’, *Deseret News*, 16 februari 1946, kerkkatern, p. 6.
17. Conference Report, oktober 1917, p. 41.

Openbaring van God aan zijn kinderen

*Onze hemelse Vader leidt ons individueel
en als kerk door de Heilige Geest.*

Uit het leven van George Albert Smith

Ter illustratie van het belang van openbaring om de kerk te leiden, vertelde George Albert Smith over een ervaring die hij op een vlucht van Los Angeles naar Salt Lake City had gehad:

‘Boven Milford (Utah) vlogen we plotseling in een van de dichtste misten die ik ooit had gezien. Ik probeerde uit het raampje van het vliegtuig naar buiten te kijken, maar ik zag niets door de mist. Waar je ook naar buiten keek, er was niets te zien.

‘Ik wist dat we de bergen naderden met een kruissnelheid van vijf kilometer per minuut en dat we over die bergen heen moesten vliegen om de Salt Lake Valley te bereiken. Ik maakte mij zorgen en vroeg mij af hoe de piloot de weg zou vinden als hij niets kon zien? Hij had zijn kompas, maar het vliegtuig zou uit koers kunnen raken. Er waren instrumenten die de vlieghoogte boven zeeniveau aangaven, maar hij had geen idee hoe hoog we boven de grond vlogen. Volgens mij vloog hij hoog genoeg om over de bergen tussen ons en de Salt Lake Valley te komen en aan de hand van de lichtbakens de landingsbaan te vinden, maar ik rilde bij de gedachte om uit de koers te raken en zo de bakens en het vliegveld te missen.

‘Ongerust liep ik naar voren naar de piloot en de co-piloot om erachter te komen of zij nog wisten waar we waren. Ik kon niet zien of we dertig meter, driehonderd meter of drieduizend meter boven de grond vlogen en ik vroeg hoe zij dat bij benadering konden inschatten. Ik zag dat de piloot een apparaatje tegen zijn oor hield, zoals telefonistes in een telefooncentrale gebruiken om gesprekken

George Albert Smith en zijn vrouw, Lucy. President Smith gebruikte een ervaring in een vliegtuig om het belang van openbaring te onderstrepen.

te ontvangen. Ik informeerde bij de co-piloot hoe ze wisten in welke richting we vlogen of wanneer we uit de koers waren geraakt. Hij antwoordde: “Als ons zicht slecht is, vliegen we op radiosignalen.”

“Hoe werkt dat?” vroeg ik. Hij legde uit dat het signaal vergeleken kan worden met een elektrische snelweg tussen twee punten, en in ons geval waren de punten Milford en Salt Lake City. Hij zei dat het apparaat tegen het oor van de piloot zo werkte dat als het vliegtuig binnen het signaalbereik vliegt er een laag, zoemend geluid te horen is, dat in een klikkend geluid verandert, als van een telegraaf toestel, als waarschuwing voor de piloot dat het vliegtuig naar rechts of links afwijkt. Als hij (...) terugstuurt naar het signaal of de snelweg, ofwel de veilige weg, maakt het klikken weer plaats voor zoemen. Als we het signaal volgen, bereiken we veilig onze bestemming.

‘Ik ging gerustgesteld terug naar mijn zitplaats, omdat ik wist dat we, hoewel we door dikke mist en duisternis vlogen en we niet konden zien of raden waar we waren, de piloot constant informatie ontving dat we op de snelweg waren en wist dat we spoedig op de plaats van bestemming zouden aankomen. Kort daarna voelde ik dat het vliegtuig de daling had ingezet. We vlogen over de bergen en naderden het vliegveld. We bleven dalen en zagen al gauw de lichtbakens die aangaven waar zich de landingsbaan bevond. Kort daarna werd het vliegtuig met zijn kostbare lading als een zee-meeuw die op het water neerstrijkt zachtjes aan de grond gezet, waarna het langzaam tot stilstand kwam en we konden uitstappen, blij dat we weer thuis waren. (...)

‘Ik heb vaak nagedacht over de les die ik toen in het vliegtuig leerde en heb die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in praktijk gebracht. (...)

‘Niet alleen heeft de Heer ons al in de Schriften van advies voorzien, Hij heeft bovendien een leider in zijn kerk geplaatst, een van zijn zoons, die Hij heeft gekozen, geordend en aangesteld om president te zijn. Hij is onze piloot en laat zich leiden door een stem, die hem in staat stelt om ons naar de juiste bestemming te leiden. Als we verstandig zijn laten we onze eigen mening niet prevaleren boven die van hem, maar zullen we hem met genoeg in ere houden, zolang de Heer hem steunt.’

President Smith greep zijn ervaring in het vliegtuig ook aan om de leden van de kerk te leren dat we allemaal openbaring tot leiding kunnen ontvangen als we die waardig zijn:

‘Als we leven zoals het hoort, hebben we recht op de invloedingen van de stille zachte stem, die ons wijst op gevaar en zegt dat dit het veilige pad is dat we moeten bewandelen. (...) Als we zondigen zal de stem ons influisteren: “Keer terug, je hebt een fout gemaakt; je hebt het advies van je hemelse Vader in de wind geslagen.” Maak uw fout goed zo lang het nog kan, want als u te ver van het rechte pad afdwaalt, zult u de stem niet horen en zult u hopeloos verdwalen. (...)

‘Mijn advies is de Geest Gods te ontvangen en die bij u te houden, en de enige manier om die bij u te houden is door de geboden na te leven. (...) Luister naar de stille zachte stem die u, als u dat waardig bent, altijd zal leiden op het pad dat naar eeuwig geluk leidt.’¹ [Zie suggestie 1 op p. 119.]

Leringen van George Albert Smith

Net als in het verleden openbaart God Zichzelf aan zijn kinderen.

Wat is het een voorrecht om in een tijd te leven waarin we weten dat God leeft, waarin we weten dat Jezus Christus de Heiland van de wereld en onze Verlosser is, en waarin we weten dat de Heer Zich blijft openbaren aan zijn kinderen die bereid zijn om zijn zegeningen te ontvangen! Ik kijk deze morgen naar de gezichten van een geweldig publiek [in een bijeenkomst van de algemene conferentie], van wie de meesten de inspiratie van de Almachtige genieten. En als ze bidden, bidden ze tot hun Vader in de hemel met het vertrouwen dat Hij hun gebeden verhoort en zegeningen op hun hoofd zal uitstorten. (...) We weten dat er een God in de hemel is, dat Hij onze Vader is, dat Hij belang stelt in ons doen en laten, en dat doet Hij al sinds het begin van de wereld, toen zijn eerste kinderen op aarde kwamen.²

Het verschil tussen deze geweldige kerk en alle andere kerken is altijd al geweest dat wij in goddelijke openbaring geloven; wij geloven dat onze Vader in deze tijd tot de mens spreekt, zoals Hij

ook in de tijd van Adam heeft gedaan. Wij geloven en weten — wat meer is dan een vaag besef — dat onze Vader zijn hand in deze wereld heeft opgeheven voor het heil van de mensenkinderen.³

Het is niet alleen omdat we in deze boeken geloven [het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde] dat men ons beschouwt als een vreemd volk, maar ook omdat we het volste vertrouwen hebben dat onze hemelse Vader in dit tijdperk heeft gesproken. We weten zonder twijfel dat er contact met de hemelen is. We geloven dat Jehova dezelfde gevoelens voor ons heeft, dezelfde invloed over ons heeft als Hij voor en over zijn kinderen had die eerder op aarde hebben geleefd.

Voor de ongelovigen zijn de leden van de Kerk van Jezus Christus in alle tijden een vreemd volk geweest. Als de Heer sprak bij monde van zijn dienstknechten waren er in de verschillende tijdsperiodes altijd mensen op aarde die zeiden: 'Ik geloof niet in openbaring.' Deze tijd vormt daar geen uitzondering op. De duizenden, ja, miljoenen, kinderen van onze hemelse Vader die in deze tijd loochenen dat God zijn wil weer aan de mensenkinderen openbaart en zeggen dat ze geen behoefte hebben aan verdere openbaring, herhalen slechts wat mensen eerder in de wereldgeschiedenis hebben gezegd.⁴

Wij geloven niet dat de hemelen gesloten zijn, wij geloven dat dezelfde Vader die de kinderen Israëls liefhad en koesterde ons liefheeft en koestert. We geloven dat we de hulp en leiding van onze hemelse Vader net zo hard nodig hebben als zij. We weten dat het zegel is verbroken in het tijdperk waarin wij leven en dat God weer uit de hemelen heeft gesproken.⁵ [Zie suggestie 2 op p. 120.]

De Heer leidt zijn volk door middel van openbaring aan de president van de kerk.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is op rechtstreeks gebod van onze hemelse Vader gesticht. Deze kerk is gegrondvest op de rots van openbaring en wordt door middel van openbaring geleid.⁶

Het is uniek om in deze tijd tot een kerk te behoren waarvan de leden geloven dat de Heer bij monde van zijn leiders spreekt. Als we instructie van de president van de kerk krijgen, geloven wij dat

hij ons vertelt wat de Heer van ons verwacht. Voor ons is het meer dan slechts het advies van een mens. Dat geloven wij, en het brengt ons ertoe om naar binnen te kijken en ons voor te nemen om te worden wat God wil dat we worden.⁷

We hebben misleide zielen in de kerk gehad die, in hun onwetendheid, tegen het advies van de [president van de kerk] ingingen en niet in de gaten hadden dat ze tegen de Heer kanten. Duisternis en verdriet waren het gevolg, en tenzij zij zich bekeren, zullen zij niet in het celestiale koninkrijk worden toegelaten.

Laten we eraan denken dat de president van de kerk officieel is aangewezen als de piloot van de kerk om de Meester van hemel en aarde te vertegenwoordigen.⁸

In het geval dat er iemand op eigen voordeel uit is, zoals soms gebeurt, en naar een of meerdere mensen toegaat en zegt: 'Ik heb een droom gehad en dit is wat de Heer wil dat we doen', dan kunt u er zeker van zijn dat die persoon niet aan de kant van de Heer staat. De dromen, visioenen en openbaringen van God voor de mensenkinderen komen altijd via zijn officieel benoemde dienst-knecht. U kunt dromen hebben en gezichten zien voor uw eigen troost of genoegen, maar die zijn niet voor de hele kerk bestemd. (...) We hoeven niet misleid te worden.⁹

Mijn ziel is vervuld van dank dat we door getrouwheid in de kerk een piloot hebben die de weg weet; en als we zijn aanwijzingen opvolgen (...) zullen ons de geestelijke rampen bespaard blijven waarmee de wereld wordt geconfronteerd; maar wij zullen rondgaan en goeddoen, het mensdom tot zegen zijn en ons verheugen in het gezelschap van onze dierbaren.¹⁰ [Zie suggestie 3 op p. 120.]

Als we de geboden onderhouden, hebben we recht op inspiratie van de Heilige Geest.

Ik geloof in u, broeders en zusters. (...) U hebt recht op dezelfde kennis als de man die deze kerk presideert. U hebt recht op dezelfde inspiratie die de mannen toevloeit die op aanwijzing van God tot leider zijn geordend. U hebt recht op dezelfde inspiratie van de Geest, en de kennis dat Hij uw Vader is. En als ik 'u' zeg, bedoel ik daar iedereen mee die de geboden van de Vader

'Ieder van ons heeft recht op de inspiratie van de Heer al naargelang het rechtschapen leven dat we leiden.'

onderhoudt en deelgenoot is van de aangename invloed van de Geest des Heren in de Kerk van Christus. (...) Ieder van ons heeft recht op de inspiratie van de Heer al naargelang het rechtschapen leven dat we leiden.¹¹

Waar u ook gaat, u zult nergens een groep zoals wij vinden, ieder vervuld van geloof in God; en als we u ieder zouden vragen wie er een getuigenis heeft, niet een vaag idee op basis van wat anderen zeggen, maar wie zeker weet dat dit Gods werk is, dat Jezus de Christus is, dat we een eeuwig leven leiden, dat Joseph Smith een profeet van de levende God was, zou u antwoorden dat u dat getuigenis heeft, dat het u bemoedigt en versterkt, en u voldoening schenkt op uw levenspad. (...)

(...) Ik leerde al vroeg in mijn leven dat dit het werk van de Heer is. Ik wist al jong dat er profeten op aarde waren. Ik leerde dat de inspiratie van de Almachtige rust op wie dat waardig zijn, zodat we niet afhankelijk zijn van een of twee of een half dozijn mensen. Er

zijn duizenden leden van deze kerk die weten — en het is geenszins een kwestie van inbeelding — dat God leeft en dat Jezus de Christus is en dat we kinderen van God zijn.¹²

U bent niet alleen afhankelijk van de geschiedenis of van de leringen van mensen om te weten dat dit werk het werk des Heren is, want die kennis is door de gave van de Heilige Geest in uw ziel gegrift. Als u het in u gestelde vertrouwen niet beschaamt, zal er geen twijfel in uw hart bestaan over uw herkomst of over de plek waar u naartoe gaat als dit leven voorbij is.¹³

Een ander kan ons geen getuigenis geven. Die overtuiging komt van onze hemelse Vader.¹⁴

Door de kennis die ik heb ontvangen, sta ik hier vandaag ontzettend dankbaar voor u. Ik ben dankbaar dat ik voor het getuigenis dat ik bezit van niemand afhankelijk ben. Uiteraard ben ik dankbaar voor de aanmoedigingen die ik heb gekregen van anderen die licht en waarheid bezitten en wier rechtschapen leven een stimulans voor mij is, maar ik ben niet afhankelijk van hen voor de kennis dat God leeft, dat Jezus Christus de Verlosser van het mensdom is en dat Joseph Smith een profeet van de Heer is. Dat weet ik uit mijzelf.

(...) Ik getuig met vreugde dat ik weet dat het evangelie waar is, en met heel mijn ziel dank ik mijn hemelse Vader dat Hij mij dat geopenbaard heeft.¹⁵

Van alle zegeningen die mij ten deel zijn gevallen, is de kostbaarste wel de kennis dat God leeft en dat dit zijn werk is, omdat die ten grondslag ligt aan alle andere zegeningen die ik in dit leven of het volgende leven hoop te krijgen.¹⁶ [Zie suggestie 4 op p. 120.]

De Heilige Geest is een betrouwbare gids op ons levenspad.

Het gezelschap van [Gods] Geest (...) is een betrouwbare gids op ons levenspad en een zekere voorbereiding op een thuis in zijn celestiale koninkrijk.¹⁷

We lezen in Job dat er een geest in de mens is en dat de inspiratie van de Almachtige hem begrip geeft [zie Job 32:8]. Als we de geboden van God onderhouden, hebben we recht op die inspiratie; en als we leven zoals zoons van God behoren te leven, zullen

we die inspiratie ontvangen, en niemand kan dat verhinderen. Het gevolg is dat we ons lichamelijk, mentaal en moreel ontwikkelen, en dat die ontwikkeling zich in de eeuwigheid zal voortzetten.¹⁸

Het gezelschap van de Geest des Heren is een tegengif tegen vermoeidheid, (...) tegen angst en alle andere zaken die ons soms de voet dwars zetten.¹⁹

Toen de discipelen van Jezus bij Hem waren, bewonderden zij Hem, hoewel ze niet echt begrepen hoe groot Hij werkelijk was, maar pas toen de kracht van de Heilige Geest over hen kwam, pas toen zij de doop met vuur hadden ondergaan, konden zij de problemen aan en de vervolgingen verduren die hun het leven bijna ondraaglijk maakten. Toen de inspiratie van de Almachtige hun begrip verschafte, wisten ze dat ze [een] eeuwig leven leidden; en het leed voor hen geen twijfel dat hun lichaam, bij getrouwheid, na hun dood in heerlijkheid en onsterfelijkheid uit het graf zou voortkomen.

Dat was het gevolg van de inspiratie van de Geest Gods die op hen was uitgestort, de inspiratie van de Almachtige die hen van kennis voorzag. (...)

Ik bid dat de Geest die ons op het pad van waarheid en rechtchapenheid houdt bij ons zal blijven, en ik bid ook dat dit verlangen, dat voortvloeit uit de inspiratie van onze hemelse Vader, ons tot leidraad zal zijn op ons levenspad.²⁰

Moge het zo zijn dat na ons leven zal blijken dat we naar de influisteringen van de stille zachte stem hebben geluisterd die ons altijd op het pad der gerechtigheid tot leiding is, en dat de deur van het celestiale koninkrijk voor ons en onze dierbaren is geopend, zodat we in alle eeuwigheid gelukkig kunnen zijn.²¹ [Zie suggestie 5 op p. 120.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 111–114) en overweeg hoe president Smiths analogie van toepassing is op onze levensreis. Waar kunnen de mist, het radiosignaal en het klikkende geluid voor staan? Hoe heeft de Heer u voor

gevaar gewaarschuwd en u geholpen om op het pad naar het eeuwige leven te blijven?

2. Op pp. 114–115, verklaart president Smith dat openbaring nu net zo hard nodig is als in Bijbelse tijden. Wat zou u tegen iemand zeggen die beweert dat de openbaringen in de Schriften toereikend zijn voor onze tijd? Hoe is het u duidelijk geworden dat onze hemelse Vader ‘belang stelt in ons doen en laten’?
3. Neem de paragraaf door die op p. 115 begint. Hoe bent u gaan inzien dat de raad van de profeet van de Heer afkomstig is en ‘meer [is] dan slechts het advies van een mens?’ (p. 116.) Hoe kan persoonlijke openbaring u van pas komen bij het aanvaarden en toepassen van de openbaringen die de profeet ontvangt?
4. Bestudeer de paragraaf die op pagina 116 begint en overweeg hoe u een getuigenis van het evangelie hebt gekregen. Hoe heeft het getuigenis van anderen u geholpen? Wat hebt u gedaan om zelf de waarheid te weten te komen?
5. Kijk in de laatste paragraaf van leringen (pp. 118–119), naar woorden en zinsneden die aangeven hoe de Heilige Geest ons hulp kan bieden. Overweeg wat u kunt doen om het gezelschap van de Heilige Geest vaker waardig te zijn.

Relevante teksten: Johannes 15:26; 1 Nephi 10:17–19; 2 Nephi 32:5; Moroni 10:3–5; Leer en Verbonden 1:38; 42:61; 76:5–10; Geloofsartikelen 1:9

Onderwijstip: ‘Het is niet erg als het een paar seconden stil is nadat u een vraag hebt gesteld. Beantwoord uw eigen vraag niet. Geef de leerlingen voldoende tijd om erover na te denken. Als het echter te lang stil blijft, kan het zijn dat ze de vraag niet begrijpen en dat u de vraag anders moet stellen’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 69).

Noten

1. Conference Report, oktober 1937, pp. 50–53.
2. Conference Report, april 1946, p. 4.
3. Conference Report, april 1917, p. 37.
4. ‘Some Points of “Peculiarity”’, *Improvement Era*, maart 1949, p. 137.
5. *Verloop van de inwijdingsdienst voor het Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
6. ‘Message to Sunday School Teachers’, *Instructor*, november 1946, p. 501.
7. Conference Report, oktober 1930, p. 66.
8. Conference Report, oktober 1937, pp. 52–53.
9. Conference Report, oktober 1945, pp. 118–119.
10. Conference Report, oktober 1937, p. 53.
11. Conference Report, oktober 1911, p. 44.
12. Conference Report, april 1946, pp. 124–125.
13. Conference Report, april 1905, p. 62.
14. ‘Opportunities for Leadership’, *Improvement Era*, september 1949, p. 557.
15. Conference Report, oktober 1921, p. 42.
16. Conference Report, april 1927, p. 82.
17. ‘To the Latter-day Saints Everywhere’, *Improvement Era*, december 1947, p. 797.
18. Conference Report, april 1944, p. 31.
19. Conference Report, oktober 1945, pp. 115–116.
20. Conference Report, april 1939, pp. 124–125.
21. Conference Report, april 1941, p. 28.

'Het is het evangelie van Jezus Christus dat we verkondigen. In ons hart brandt het verlangen om de zielen van de mensenkinderen te redden.'

Een enthousiast verlangen om het evangelie te verbreiden

Onze broeders en zusters over de hele wereld hebben de boodschap van het herstelde evangelie nodig en het is aan ons om die aan hen te brengen.

Uit het leven van George Albert Smith

Een goede vriend van George Albert Smith heeft geschreven: 'President George Albert Smith is een geboren zendeling. Al vanaf zijn jeugd heeft hij het grote verlangen om de leringen van het evangelie aan zijn medemens uit te dragen, om aan "de zoons en dochters van God", die hij allen als zijn broeders en zusters beschouwt, de waarheden kenbaar te maken die aan de profeet Joseph Smith zijn geopenbaard.

'Mij viel verschillende keren het voorrecht te beurt om per trein met president Smith te reizen. En elke keer, zodra de trein het station was uitgereden, zag ik dat hij een paar brochures uit zijn tas haalde, die in zijn jas stak en zich vervolgens onder de passagiers begaf. Op zijn vriendelijke, innemende manier legde hij al gauw contact met een medereiziger, en na korte tijd hoorde ik hem dan het verhaal over de stichting van de kerk door de profeet Joseph Smith vertellen, of over de exodus van de heiligen uit Nauvoo en hun moeilijkheden op weg naar Utah, of hoorde ik hem een evangeliebeginsel uitleggen aan zijn nieuw verworven vriend. Zo lang de reis duurde sprak hij met de ene na de andere treinreiziger. Het is mij in de veertig jaar dat ik president Smith ken duidelijk geworden dat hij, waar hij ook is, eerst en vooral een zendeling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.'¹

Ook is over president Smith geschreven: 'Zelfs met de schoorsteenveger knoopte hij een gesprek aan over het evangelie. Zelden

liet hij de kans voorbijgaan om de “eeuwige waarheden van het herstelde evangelie” aan een vriend of vreemdeling uit te leggen. Dat was wat hem betreft het summum van menslievendheid, want de boodschap van Christus was het belangrijkste geschenk dat hij kon geven.² [Zie suggestie 1 op p. 132.]

Daar president Smith het onderwerp evangelieverbreiding veelvuldig aansneed in zijn leringen, is dit het eerste van drie hoofdstukken over dat onderwerp. Dit hoofdstuk gaat in op de redenen van evangelieverbreiding; hoofdstuk 13 bespreekt verschillende manieren waarop we aan dit belangrijke werk kunnen deelnemen; en in hoofdstuk 14 wordt beschreven hoe we daarin het doeltreffendst kunnen zijn.

Leringen van George Albert Smith

De wereld heeft behoefte aan wat wij hebben — het volledig herstelde evangelie van Jezus Christus.

De wereld bevindt zich over de volle breedte in moeilijkheden. Er zijn mannen en vrouwen die rondkijken en op zoek zijn naar wat hun vrede zal brengen. (...) Het evangelie van Jezus Christus is hersteld. Er is waarheid uit de hemel geopenbaard, en het is die waarheid — het evangelie — die het geneesmiddel voor al hun kwalen zou zijn als de wereld die maar zou kennen. Het evangelie is het enige wat hun in dit leven vrede zal brengen.³

De mensen van deze wereld dienen op rasse schreden terug te keren naar het fundament dat door de Meester van hemel en aarde is gelegd, het fundament van geloof, bekering, doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, en ontvangst van de Heilige Geest door handoplegging van bevoegde gezagsdragers. Dat is wat de wereld van node heeft. Ik ben dankbaar dat velen zich daarop beginnen te richten. Zij volgden blindelings een pad dat tot ellende en verdriet leidde, maar binnen hun bereik bevindt zich een remedie voor alle kwalen — het evangelie van Jezus Christus. Er is voor iedereen een pad uitgezet dat, hoewel het nauw is en moeilijk begaanbaar, terugleidt tot ons aller Vader; en er is geen ander pad dat naar Hem toe leidt.⁴

De kerken van de wereld proberen, op hun eigen wijze, vrede in het mensenhart te brengen. Ze hebben vele verdiensten en vele

waarheden, en brengen veel goeds tot stand, maar ze zijn niet door God ingesteld noch hebben hun priesters goddelijke bevoegdheid.⁵

De heiligen der laatste dagen zijn de enigen die van onze hemelse Vader het gezag hebben gekregen om de verordeningen van het evangelie te bedienen. De wereld heeft ons nodig.⁶

Er is een echte hongersnood in de wereld naar de woorden van de Heer en vele eerlijke zielen willen oprecht weten wat onze hemelse Vader van hen verlangt. Ik heb een aantal leiders van de kerken in de wereld ontmoet, en sommigen waren edelmoedig en deden veel goed werk, maar ik ben onder hen die in de verschillende kerken tot de bediening waren geroepen zelden mannen tegengekomen die begrip hadden van het doel van hun bestaan of die wisten waarom we op aarde zijn. Men kan geen onderricht geven in wat men zelf niet weet. Deze goede mannen, die het evangelie en de noodzaak van de bijbehorende verordeningen niet begrijpen, beperken hun leringen grotendeels tot zedenlessen en tot het lezen van de psalmen aan hun gemeenten. Ze kiezen enkele schriftpassages uit als basistekst voor hun preek over deugd, eerlijkheid enzovoort, wat nuttig en opbouwend is, maar weinig preken gaan over de vereisten waaraan iemand moet voldoen om het koninkrijk des hemels in te gaan. En het is deze informatie die de wereld het hardst nodig heeft. Weinig predikanten brengen hun gemeente een boodschap die haar ertoe brengt te geloven in de goddelijkheid van Jezus Christus en de noodzaak van de door Hem voorgescheven verordeningen van het evangelie.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 132.]

**Veel mensen zouden de waarheid omarmen
als ze daartoe de kans kregen.**

De kinderen van onze Vader willen graag weten wat ze behoren te doen, maar ze laten zich misleiden door algemeen verbreide kwade invloeden; er zijn veel rechtschapen mensen op aarde die blind zijn voor de waarheid. (...) De duivel doet zijn werk en de enige macht die zijn invloed teniet kan doen is het evangelie van Jezus Christus.⁸

De mensen waren achterdochtig. Ze geloofden niet wat ze hoorden en waren niet bereid om te doen wat Filippus, een van

de discipelen van Jezus, aan Natanaël voorstelde, die bij hem op bezoek was. Filippus zei: ‘De Heer is gekomen.’

En hij omschreef Hem, waarop Natanaël vroeg: ‘Waar komt Hij vandaan?’

En Filippus antwoordde: ‘Hij komt uit Nazaret.’ En toen zij deze goede man: ‘Kan uit Nazaret iets goeds komen?’ Filippus zei daarop: ‘Kom en zie.’ (Zie Johannes 1:43–46.)

Natanaël had geleerd dat er niets goeds uit Nazaret kon komen, en toch was hij de man over wie de Heiland later zei dat Hij een Israëliet zonder bedrog was — een goed mens, maar misleid door de verhalen die hij had gehoord.

Maar toen hij zich openstelde, toen hij de uitnodiging van de discipelen, ‘kom en zie’, had geaccepteerd, kwam hij kijken.

We hebben grote vreugde onder invloed van zijn Geest genoten. We willen dat iedereen die zegen geniet. Als men dus vroeg: ‘Wat voor mensen zijn dat’, was ons antwoord: ‘Kom en zie.’⁹

Mijn hemelse Vader (...) heeft mij geroepen om naar verschillende werelddelen te gaan. Ik heb sinds mijn roeping meer dan anderhalf miljoen kilometer gereisd. Ik ben in veel landen en klimaten geweest, en overal heb ik goede mensen ontmoet, zoons en dochters van de levende God die op het evangelie van Jezus Christus wachten. En er zijn duizenden, honderdduizenden, miljoenen mensen die de waarheid zouden aanvaarden als ze wisten wat wij weten.¹⁰

Er zijn vele grote kerken in de wereld, vele toegewijde mannen en vrouwen, die naar de wil van onze hemelse Vader leven, voor zover zij die begrijpen. (...)

Alle mensen die overeenkomstig het licht leven dat de Heer hun heeft geschonken en Hem in vurig gebed zoeken, zullen in hun hart worden geraakt, hun verstand zal worden verlicht, en ze zullen de gelegenheid krijgen om te weten dat God weer gesproken heeft.¹¹ [Zie suggestie 3 op p. 132.]

**We dragen het evangelie enthousiast uit
omdat we onze naasten liefhebben.**

Het zal voor een buitenstaander wellicht niet onopgemerkt blijven dat er veel enthousiasme onder de heiligen der laatste dagen is.

‘Wie geloven, volgen het patroon dat door de Heiland gegeven is toen Hij zei: “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.”’

Een man zei onlangs nog: ‘Het is vreemd voor mij hoe vreugdevol jullie je werk doen. Het maakt niets uit of ik onder jullie met een jongere of een volwassene praat, met een tuinman of een politie-agent, ze zijn allemaal tevreden, gelukkig en vol vertrouwen dat zij het evangelie van Jezus Christus bezitten.’ (...)

(...) Is het een wonder dat we enthousiast onze godsdienst beleven en dat we deze glorieuze waarheden ijverig onder de aandacht van onze naasten willen brengen? Is het een wonder dat we bereidwillig en blijmoedig gehoor geven als de tijd komt dat onze zoons op zending worden geroepen, of als ons gevraagd wordt ons werk opzij te leggen en als dienstknechten van de levende God op pad te gaan, bekleed met kracht uit den hoge en het gezag dat in deze laatste dagen is verleend om deze wonderbare waarheden, die ons leven hebben verrijkt, aan alle mensen te verkondigen?¹²

Het is het evangelie van Jezus Christus dat we verkondigen. In ons hart brandt het verlangen om de zielen van de mensenkinderen

te redden. We doen het niet om op de voorgrond te treden of om een financieel machtig volk te worden; we doen het niet om de hemel in geprezen te worden; we doen het zodat de zoons en dochters van God, waar ze zich ook bevinden, dit evangelie kunnen horen, dat de kracht Gods is tot behoud van iedereen die gelooft en de wetten ervan naleeft. En wie geloven, volgen het patroon dat door de Heiland gegeven is toen Hij zei: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.' [Marcus 16:16.]¹³

Denk aan de verantwoordelijkheid die op ons rust als we achteloos of onverschillig zijn en niet de waarheid uitdragen aan diegenen van wie de Heer net zoveel houdt als van ons en die Hem dierbaar zijn. Ik heb het gevoel dat sommige leden van deze kerk zich hier bewust van moeten worden. Ik denk dat we ons meer inspanningen moeten getroosten om alle waarheid die deze kerk heeft aan de kinderen van onze Vader kenbaar te maken.¹⁴

Als onze buurman ziek is, zorgen we graag voor hem; als er een sterfgeval in zijn familie is, proberen we hem te troosten. Maar jaar in, jaar uit laten we hem een leven leiden dat funest is voor zijn kansen op eeuwig leven, we gaan aan hem voorbij alsof hij niet bestaat.¹⁵

Beseffen wij dat iedere man naar het beeld van God geschapen is en een zoon van God is, en dat iedere vrouw zijn dochter is? Ongeacht waar ze zich bevinden, zij zijn zijn kinderen. Hij houdt van ze en verlangt dat ze zalig worden. Het kan niet zo zijn dat wij als lid van de kerk lijdzaam toekijken. We kunnen niet de goede gunsten die onze hemelse Vader aan ons geschonken heeft, de kennis van het eeuwige leven, zelfzuchtig voor onszelf houden en denken dat die ons tot zegen zullen zijn. Het is niet wat we krijgen dat ons verrijkt, maar wat we geven.¹⁶

Laten we zoveel interesse tonen in het heil van de mens dat we enthousiast aan hun bekering werken: dat we hun eeuwige dankbaarheid en liefde, en de waardering van onze hemelse Vader mogen genieten, vanwege onze onbaatzuchtige belangstelling in zijn kinderen.¹⁷

Onze zending onder de kinderen van onze Vader (...) is een zending van vrede, van welwillendheid jegens alle mensen. Het is een intens en enthousiast verlangen om alle kinderen van onze

Vader de goede zaken te geven die Hij zo milddadig op ons heeft uitgestort; en met de hoop dat ze het zullen begrijpen, knielen we dagelijks neer en bidden we dat hun hart zal worden geraakt, dat de Geest Gods in hun ziel mag neerdalen, dat ze de waarheid die ze te horen krijgen mogen begrijpen.¹⁸

O dat deze geweldige kerk, met de macht die zij van God heeft gekregen, in staat zal zijn om de waarheid sneller te verspreiden en de naties van vernietiging te redden. Als organisatie groeien we snel, maar ik verheug mij niet zozeer in de numerieke toename als wel in de gedachte dat de invloed die we uitoefenen als positief wordt ervaren en dat de kinderen van onze Vader, van noord naar zuid en van oost naar west, de boodschap van leven en eeuwig heil horen, zonder welke boodschap ze niet in de tegenwoordigheid van de Verlosser van het mensdom kunnen komen.¹⁹ [Zie suggestie 4 op. p. 133.]

God zal ons verantwoordelijk houden voor wat wij doen om het evangelie te verbreiden.

We hebben een prachtig geschenk ontvangen, maar dat geschenk brengt ook een enorme verantwoordelijkheid met zich mee. De Heer heeft ons gezegend met kennis waarvan onze naasten niets afweten, en met die kennis komt de vereiste om die aan zijn kinderen te verkondigen, waar ze ook wonen.²⁰

Welnu, ik kan mij niet indenken dat we God met al onze kracht dienen als we zijn kinderen vergeten of als we zoveel tijd aan onszelf besteden, aan het vergaren van goederen, en zijn kinderen in het duister laten ronddolen, hoewel we ze in het licht kunnen brengen. Ik begrijp dat de belangrijkste zending die ik in dit leven heb is: ten eerste, de geboden van God onderhouden, zoals die aan mij zijn uitgelegd; en ten tweede, die aan de kinderen van mijn Vader leren die daar niets vanaf weten.²¹

Er is geen ander evangelie van verlossing, en wij, de broeders die het heilig priesterschap dragen, hebben de plicht die boodschap te verkondigen, niet alleen aan de naties op aarde, maar ook door het evangelie voorbeeldig na te leven en erover te praten met onze burens die niet naar onze kerk gaan. Ik waarschuw u dat de Heer ons verantwoordelijk houdt voor het tot bekering roepen van zijn

kinderen en voor de verbreiding van zijn waarheid. Als we nalaten om dit evangelie van onze Heer onder de aandacht te brengen van de zoons en dochters van God die niet van ons geloof zijn en die onder ons wonen, zal Hij ons aan de andere zijde van de sluier verantwoordelijk houden voor wat we hier hebben nagelaten.²²

Na verloop van tijd zal ons levensboek worden geopend; en ik ben er zeker van dat als we getrouw zijn geweest, ons aller Vader ons zal bedanken en zegenen, omdat we aan zoveel van zijn zoons en dochters het doel van dit leven hebben uitgelegd en hoe ze daar onder invloed van de Geest van kunnen genieten.²³

Als we de geest van het evangelie hebben, willen wij zoveel mogelijk kinderen van onze Vader onderwijzen in de glorieuze waarheden die voor hun verhoging nodig zijn; zodat wij, wanneer de tijd aanbreekt dat we in de tegenwoordigheid van de Verlosser van het mensdom zullen staan, we tegen Hem kunnen zeggen: 'Met de macht die U mij hebt gegeven, en met de wijsheid en kennis die U mij hebt geschonken, heb ik geprobeerd om, met mildheid en ongeveinsde liefde, met vastberadenheid en vriendelijkheid, zoveel mogelijk van uw kinderen, voor zover dat binnen mijn mogelijkheden lag, tot de kennis van het evangelie te brengen.'²⁴ [Zie suggestie 5 op p. 133.]

**Als we het evangelie onder Gods kinderen uitdragen,
zal onze beloning zijn dat wij grote vreugde met
hen in het celestiale koninkrijk zullen genieten.**

Velen van ons besteden een groot deel van onze tijd aan zaken die we toch echt moeten achterlaten als we dit leven verlaten. Er zijn echter onsterfelijke zielen rondom ons aan wie we de waarheid kunnen vertellen, die we kunnen inspireren, en in wier hart we de kennis kunnen griffen dat God leeft. Welke schat zou er kostbaarder voor ons kunnen zijn, want we zouden hier hun dankbaarheid hebben en in de toekomstige wereld hun oneindige en eeuwige waardering. Het is een heel belangrijke zending.²⁵

Denk u in wat het zou betekenen als we, in plaats van egoïstisch te proberen ons eigen gezinnetje te redden, honderden mannen en vrouwen kunnen opnoemen die mede door onze invloed het evangelie van onze Heer hebben geaccepteerd. Dan zullen we ons werkelijk gezegend voelen en voor eeuwig hun liefde en waardering voelen.²⁶

‘Als we de geest van het evangelie hebben, willen wij zoveel mogelijk kinderen van onze Vader onderwijzen.’

Wat zal er aan de andere zijde van de sluier veel blijdschap zijn, waar deze goede mannen en vrouwen naar het licht leven dat zij hebben ontvangen, waar zij proberen hun plicht jegens God te doen en — doordat wij contact legden en enthousiast en bereidwillig met ze spraken — andere kennis over het evangelie van onze Heer ontvangen, de verordeningen van zijn heilige huis aanvaardden en zich voorbereiden op het lidmaatschap in het celestiale koninkrijk. Hoe blij zult u zijn als u, als die tijd aanbreekt, in de tegenwoordigheid van de grote Rechter zult staan om verslag te doen van de weinige jaren die sterfelijk zijn doorgebracht, en als deze kinderen van onze Vader, van wie Hij net zoveel houdt als van ons, naast u staan en zeggen: ‘Hemelse Vader, het was deze man, het was deze vrouw die mij in contact heeft gebracht met uw glorieuze waarheid, die in mij het verlangen wakker maakte om U ijveriger te zoeken dan ik ooit gedaan had. Het was deze man of deze vrouw die dat voor mij heeft gedaan.’ En dat is niet alles.

Als de tijd aanbreekt dat u zich door de eeuwigheid beweegt, en dat is een lange tijd, zult u de liefde en dank hebben van iedere man, vrouw en kind voor wie u het eeuwig geluk binnen bereik hebt gebracht. Is dat niet de moeite waard? We kunnen hier ons leven leiden en enkele honderden of duizenden dollars verdienen, we kunnen schapen en rundvee hebben, landerijen en huizen, maar die kunnen we niet mee naar de andere zijde nemen. We hebben ze daar niet nodig, ze zijn alleen hier van enige waarde voor ons, maar als we de dank en liefde van andere kinderen van God hebben verdiend, zullen die ons eeuwig toevloeien. Denk u eens in wat dat betekent! Als de tijd aanbreekt dat deze wereld door vuur zal worden gereinigd en gezuiverd en het celestiale koninkrijk wordt, en alle onreinheden en alles wat niet wenselijk is, is weggevaagd, hoeveel voldoening het dan zal geven dat we in het gezelschap zijn van hen die we in het sterfelijke leven hebben gediend, en we voor eeuwig medeërfgenaam zijn van en geleid worden door onze Heer Jezus Christus — is dat niet de moeite waard? Is dat geen reden tot vreugde?²⁷ [Zie suggestie 6 op p. 133.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Neem ‘Uit het leven van George Albert Smith’ door (pp. 123–124). Waarom denkt u dat president Smith zo enthousiast over zendingswerk was? Wat houdt het voor u in om ‘eerst en vooral een zending voor de kerk’ te zijn?
2. Wat heeft het herstelde evangelie de wereld te bieden in aanvulling op de ‘zedellessen’ die in de meeste godsdiensten worden geboden? (Zie pp. 124–125 voor enkele voorbeelden.)
3. Lees de paragraaf die op p. 125 begint (zie ook LV 123:12). Wat voor voorbeelden hebt u gezien van mensen die misvattingen over de kerk opzijzetten en ingaan op de uitnodiging: ‘Kom en zie’? Wat zijn een aantal goede manieren om zo’n uitnodiging te geven?
4. Lees de derde volledige alinea op p. 128. Waarom denkt u dat we soms terughoudend zijn om onze burens over het evangelie

te vertellen? Bestudeer pp. 127–129 en bedenk wat we kunnen doen om die terughoudendheid te overwinnen.

5. Lees de paragraaf die op p. 129 begint en overdenk of u doet wat de Heer van u verwacht ten aanzien van het uitdragen van het evangelie. Overweeg met een gebed in uw hart hoe u dit gebod beter kunt naleven.
6. Neem de laatste paragraaf van leringen door (pp. 130–132) en denk aan de persoon door wie u of uw gezin in aanraking met het herstelde evangelie van Jezus Christus bent gekomen. Wat kunt u doen om die persoon uw dank te tonen of te uiten?

Relevante teksten: Amos 8:11–12; Mosiah 28:1–3; Alma 26:28–30; Leer en Verbonden 4:4; 18:10–16

Onderwijstip: ‘Het is beter om er een paar goede ideeën uit te lichten en een goede discussie op gang te brengen — en tot een goede onderwijsleersituatie te komen — dan verbeteren te proberen elk woord in het lesboek te behandelen. (...) Een rustige sfeer is absoluut essentieel als u de Geest des Heren in uw klas wilt hebben’ (Jeffrey R. Holland, ‘Onderwijzen en leren in de kerk’, *Liahona*, juni 2007, p. 60).

Noten

1. Preston Nibley, ‘Sharing the Gospel with Others’, *Improvement Era*, april 1950, p. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 240.
3. Conference Report, juni 1919, p. 43.
4. Conference Report, april 1922, pp. 54–55.
5. Conference Report, april 1922, p. 53.
6. Conference Report, april 1916, p. 47.
7. Conference Report, oktober 1921, p. 38.
8. Conference Report, april 1922, p. 53.
9. Conference Report, oktober 1949, p. 5.
10. Conference Report, oktober 1945, p. 120.
11. Conference Report, april 1935, pp. 43–44.
12. Conference Report, oktober 1927, pp. 46–47.
13. *Verloop van de inwijdingsdienst voor het Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
14. Conference Report, april 1934, p. 28.
15. Conference Report, oktober 1916, p. 50.
16. Conference Report, april 1935, p. 46.
17. ‘Greeting’, *Millennial Star*, 10 juli 1919, p. 441.
18. Conference Report, oktober 1927, p. 49.
19. Conference Report, oktober 1922, p. 98.
20. Conference Report, april 1922, p. 53.
21. Conference Report, oktober 1916, p. 50.
22. Conference Report, april 1916, p. 48.
23. Conference Report, oktober 1948, pp. 7–8.
24. *Deseret News*, 20 augustus 1921, kerkkatern, p. 7.
25. Conference Report, oktober 1916, p. 50.
26. Conference Report, oktober 1941, p. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), pp. 214–216; toespraak op 4 november 1945 gehouden in Washington, D.C.

*George Albert Smith was van 1919–1921 werkzaam
als president van de Europese Zending.*

Ons deel doen in het evangelie verbreiden

Wij kunnen op vele manieren deelnemen aan het belangrijke werk van het verbreiden van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith was niet alleen 48 jaar werkzaam als algemeen autoriteit, hij heeft ook drie zendingen voor de kerk vervuld, waaronder twee jaar als president van de Europese Zending. Hij moedigde de kerkleden aan om zich geestelijk voor te bereiden op een voltijdzending en een dergelijke roeping te accepteren. Maar hij zei ook dat ze geen formele zending hoeven te vervullen om het evangelie te prediken. George Albert Smith was zijn hele leven zendeling en hij herinnerde de kerkleden er vaak aan dat er legio gelegenheden zijn om met hun burens en vrienden over het evangelie te praten, en hij moedigde ze aan om als discipelen van Christus het goede voorbeeld te geven.

President Smith begon zijn werkzaamheden in het zendingsgebied Europa kort na het einde van de Eerste Wereldoorlog. Vanwege de oorlog was het aantal zendelingen in het zendingsgebied drastisch geslonken en het lukte niet om dat aantal te verhogen omdat zendelingen geen visum kregen. Bovendien verspreidden de vijanden van de kerk onjuiste verhalen over de heiligen der laatste dagen, wat leidde tot vooroordelen die moeilijk vielen te ontzenuwen. Ondanks deze beperkingen had president Smith er het volste vertrouwen in dat het werk zou gedijen door het voorbeeld van de getrouwe heiligen der laatste dagen. Hij merkte op dat naarmate de kerk bekender wordt 'haar leden worden gerespecteerd om hun deugdzame levenswijze', en dat criticasters 'snel

hun niet gerechtvaardigde vooroordelen laten varen, doordat ze in contact komen met heiligen der laatste dagen. (...) Zij beoordelen ons daarna op onze vruchten, door wat ze waarnemen, en als ze die informatie vervolgens doorgeven, kan dat maar één gevolg hebben, en dat zal ons ongetwijfeld ten goede komen.¹

Kort nadat hij als president van het zendingsgebied was begonnen, schreef hij de kerkleden in Europa aan om hen te wijzen op hun plicht om het evangelie uit te dragen en het werk vooruit te brengen:

‘Laten wij, in het volste vertrouwen dat de Heer het hart van alle waardige mensen naar het evangelie zal neigen als ze erover horen, de gelegenheid aangrijpen om verenigd te arbeiden zolang daar nog tijd voor is. Laten we de leringen van de Meester verspreiden tot zowel het stoffelijke als geestelijke heil van de goede mensen in Groot-Brittannië en de andere landen in de Europese Zending.’²

Een paar maanden later schreef hij: ‘Ieder lid van de kerk behoort behagen te scheppen in het uitdragen van de waarheid. We behoren allemaal elke dag iets te doen om het licht aan onze medemensen te brengen. Zij zijn allen waardevol in de ogen van onze hemelse Vader, en als wij hen over het evangelie inlichten, zal Hij ons genoegzaam belonen. Onze verantwoordelijkheid kan niet op andermans schouders worden gelegd.’³

Na in 1921 uit Europa te zijn teruggekeerd, rapporteerde George Albert Smith in de algemene conferentie: ‘De vooroordelen die er over ons bestonden zijn grotendeels verdwenen en honderden en duizenden mannen en vrouwen weten nu af van het werk dat wij verrichten.’ Vervolgens spoorde hij de heiligen aan om voortdurend naar nieuwe manieren te zoeken om het evangelie te verbreiden: ‘Ons probleem is een manier te vinden waarop we aan alle mensen het evangelie van onze Heer kunnen presenteren. Het is ons probleem, en met goddelijke hulp zullen we er een oplossing voor vinden. Als we willen voldoen aan de vereisten van onze hemelse Vader zijn we het aan Hem verplicht om te bekijken of er geen middelen zijn waarmee we meer kunnen doen dan we tot nu toe gedaan hebben.’⁴ [Zie suggestie 1 op p. 145.]

Leringen van George Albert Smith

Ieder lid van de kerk heeft de plicht om het evangelie uit te dragen.

Ik ben zeer dankbaar voor mijn lidmaatschap van de Kerk van Jezus Christus, voor mijn omgang met de mannen en vrouwen van deze kerk en van andere kerken. Ik ben dankbaar dat ik veel vrienden heb in andere kerken, overal in de wereld. Ik ben dankbaar voor al die vrienden, maar ik kan niet tevreden zijn voordat ik hen heb verteld over verschillende zaken die zij nog niet hebben ontvangen.⁵

We sturen zendelingen naar de naties op aarde om het evangelie te verkondigen zoals dat in deze laatste dagen is geopenbaard. Maar daarmee houdt onze plicht niet op. Overal om ons heen zijn honderden en duizenden fantastische zoons en dochters van onze hemelse Vader. Ze wonen bij ons in de buurt, we sluiten vriendschap, maar we vertellen hun niet genoeg over het evangelie, waarvan we weten dat het de kracht Gods tot behoud is. Het presidium van de kerk doet alles wat binnen zijn vermogen ligt. Deze mannen besteden overdag, en vaak tot 's avonds laat, veel tijd aan de belangen van de kerk. De autoriteiten die met hen samenwerken stoppen er ook veel tijd in, ze reizen en onderrichten de heiligen der laatste dagen en brengen het evangelie aan de kinderen van onze Vader. De presidenten van ringen, hogeraadsleden, bisschoppen van wijken, en hun assistenten, werken onvermoeid om de mensen tot zegen te zijn, en hun beloning staat vast. Maar doen wij alles wat we behoren te doen, zodat onze hemelse Vader, wanneer we voor zijn rechterstoel verschijnen, zal zeggen dat wij onze volle plicht hebben gedaan ten aanzien van onze medemensen, zijn kinderen?⁶

Een van de eerste openbaringen (...) in de Leer en Verbonden gaat als volgt:

‘Nu, zie, een wonderbaar werk staat op het punt onder de mensenkinderen tevoorschijn te komen. (...)’

‘Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen.’ [LV 4:1, 3.]

Het is niet nodig dat u officieel geroepen wordt om in het zendingsveld de waarheid te verkondigen. Begin bij uw buurman door

hem vertrouwen in te boezemen, door hem door uw rechtschapen levenswandel liefde voor u in te boezemen, en daarmee bent u al met uw zendingswerk begonnen.

‘Want zie, het veld is reeds wit om te oogsten’ [LV 4:4.]⁷

Het verspreiden van de waarheid is niet de verantwoordelijkheid van een ander, maar het is uw en mijn verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid aan alle mensenkinderen wordt gepredikt. Vervult dat u niet met dankbaarheid?⁸

Er liggen prachtige kansen voor ieder van ons. Ik wil nadruk leggen op ons eigen zendingswerk onder onze naasten. Als we ons best doen, zal het ons verbazen hoeveel van onze naasten interesse zullen tonen; en niet alleen zullen ze ons dankbaar zijn, omdat we hen tot de waarheid brengen en hun ogen openen voor de heerlijkheden en zegeningen die onze hemelse Vader heeft bereid, maar ze zullen ons liefhebben en ons voor eeuwig dankbaar zijn.

De Heer heeft ons zoveel geschonken wat andere mensen nog niet hebben ontvangen. We willen uiteraard niet egoïstisch zijn. Wij behoren het verlangen in ons hart te hebben om de vreugdevolle waarheden van het evangelie van Jezus Christus zo mogelijk aan iedere ziel kenbaar te maken.⁹

Laten we ons dus niet al te bescheiden opstellen, nu we, ieder van ons, naar voren treden en onze invloed laten voelen onder onze naasten en vrienden. We hoeven mensen niet lastig te vallen, maar laten we ervoor zorgen dat ze voelen en weten dat we om hen geven, niet om er kerkleden bij te krijgen, maar om hen tot de kerk te brengen zodat zij dezelfde zegeningen ontvangen die wij ontvangen.¹⁰ [Zie suggestie 2 op p. 145.]

Als we een voorbeeldig leven leiden, kan onze invloed anderen ertoe brengen om meer over het evangelie te willen weten.

Denk eraan, we hebben allemaal plichten. We worden misschien niet voor een specifieke taak geroepen, maar in elke woonbuurt is er voor ieder van ons volop gelegenheid om een geest van vrede, liefde en geluk uit te dragen, zodat mensen het evangelie begrijpen en in de kudde komen.¹¹

'In elke woonbuurt is er voor ieder van ons volop gelegenheid om een geest van vrede, liefde en geluk uit te dragen.'

Nog maar enkele dagen geleden zei een onderlegd man in een gesprek met een van onze zusters, die in het oosten van de Verenigde Staten een bezoek aflegde, tegen haar: 'Ik kan niet geloven wat u gelooft, maar ik wou dat ik het kon. Het is prachtig.' En dat geldt ook voor veel van de kinderen van onze Vader die de aard van dit werk zien en de daden gadeslaan van de mannen en vrouwen die voor de waarheid hebben gekozen. Ze zijn verbaasd over wat we bereikt hebben, en over de vrede en het geluk die de oprechte gelovige volgen, en wensen dat zij er deel van uit konden maken; en dat zouden ze kunnen als ze geloofden.¹²

Ik heb vaak gezien, en ik denk dat de meesten van u die een zending hebben vervuld mij daarin gelijk zullen geven, dat geen goede man of vrouw die een tijdje omgaat met getrouwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn of haar oprechte bewondering zal weerhouden over wat hij of zij onder ons heeft gezien. Als ze ons weer verlaten, niet altijd,

maar terwijl ze de geest voelen die van de Heer komt en die zijn dienstknechten bezitten, zijn ze gewoonlijk genegen om lovend te spreken over wat ze gezien en gevoeld hebben.¹³

De duivel doet al het mogelijke om te voorkomen dat de waarheden van het evangelie zich verspreiden. En het is uw en mijn plicht om door middel van tact, broederlijke liefde en geloof de vooroordelen te ontzenuwen die de duivel in het hart van de kinderen van onze Vader zaait, om de onjuiste opvattingen die soms zelfs onder goede mannen en vrouwen leven te weerleggen en hun in het evangelie van onze Heer te onderwijzen, wat de kracht Gods is tot behoud van een ieder die het gelooft en gehoorzaamt.¹⁴

Ik denk dat het voor deze geweldige organisatie waartoe wij behoren mogelijk moet zijn om zo'n goed voorbeeld te stellen dat de mensen in onze woonbuurt die niet tot de kerk behoren, maar die onze goede werken zien, zich gedrongen voelen om de naam van onze hemelse Vader te verheerlijken. Zo denk ik erover. We hoeven alleen maar het goede voorbeeld te geven, goede mannen en vrouwen te zijn, want dat zal niet onopgemerkt blijven. Wellicht dat ze ons dan in de gelegenheid stellen om hen te onderwijzen in datgene wat ze niet weten.¹⁵

Als wij, als leden van de kerk, de geboden Gods onderhouden, als we meer waarde hechten aan de waarheid, als we ons leven meer richten naar die prachtige leringen, zodat onze burens zich gedrongen voelen om op zoek te gaan naar de waarheid, dan zouden we geweldig zendingswerk doen.¹⁶ [Zie suggestie 3 op p. 145.]

**Als we toekomstige zendingen voorbereiden
en tijdens hun zending steunen, nemen
we deel aan het zendingswerk.**

Het is niet alleen onze zending om het evangelie van Jezus Christus te prediken en na te leven, het is onze zending om onze zoons en dochters de wereld in te sturen wanneer ze door de kerk tot de bediening worden geroepen. En wanneer ze op zending gaan, moeten ze goed opgeleid zijn zodat ze zich onbuigzaam opstellen tegen de verleidingen van de duivel; zij behoren zo rein, deugdzaam en rechtschapen mogelijk te zijn, dan zal hun invloed worden gevoeld door hen met wie zij in contact komen. De Geest

Gods zal niet in onreine tabernakels verblijven, maar zijn Geest zal verblijven bij hen die rein en lieflijk zijn.

Laten wij daarom onze jongens en meisjes onder invloed van de Geest Gods [opvoeden].¹⁷

Laat uw kinderen niet opgroeien zonder ze de beginselen van het evangelie van Jezus Christus bij te brengen. Wacht niet tot ze in het zendingsveld leren wat het evangelie betekent. Ik herinner mij toen ik 55 of 60 jaar geleden [als zendeling] in het zuiden van de Verenigde Staten was dat een man uit een groot gezin zei: 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik weet niet wat ik tegen die mensen zou moeten zeggen.'

'Nou,' zei een van de broeders, 'geef ze les uit de Bijbel. Pak je Bijbel en lees Genesis.' Hij antwoordde: 'Ik weet niet waar ik Genesis in de Bijbel kan vinden', en toch was hij er vanuit een (...) mormoons gezin op uitgestuurd om de boodschap tot leven en heil aan de mensen in het zuiden te brengen. Maar niet lang daarna maakte hij een verandering door. Na studie en gebed ontving hij een getuigenis van de waarheid en wist hij dat het evangelie hersteld was, en kon hij opstaan en volmondig getuigen dat het evangelie van Jezus Christus waar is.¹⁸

Het is mij duidelijk hoe belangrijk het is om zich voor te bereiden op het werk. Het is niet voldoende dat een jongen op zijn ouders vertrouwt en aangeeft, dat hij wil doen wat er gedaan moet worden: de wereld ingaan en het evangelie prediken. Het is niet voldoende dat hij gehoor geeft aan de zendingsooproep die zijn hemelse Vader bij monde van zijn dienstknechten laat uitgaan; maar hij moet zich ook kwalificeren voor het werk, de Schriften onderzoeken, en leren wat de Heer wil dat hij weet. Het is van belang dat onze zoons en dochters terdege in het geloof geworteld raken en net als hun ouders weten dat dit het werk van onze Vader is. (...)

Een dozijn voor het werk gekwalificeerde mannen zijn van veel meer waarde in het zendingsveld dan honderd mannen die onbekend zijn met de waarheid en die zelf eerst onderricht moeten ontvangen, voordat ze het aan anderen kunnen uitleggen.

Dit is het werk van onze Vader en we mogen er niet lichtvaardig mee omgaan. Het is uitermate belangrijk voor ons. Laten we (...)

ons inspannen om onze kinderen geloof bij te brengen, opdat zij bereid zijn elke oproep te aanvaarden en in het diepste van hun ziel te zeggen: 'Ik ben bereid om daar naartoe te gaan waar mijn hemelse Vader wil dat ik ga.'¹⁹ [Zie suggestie 4 op p. 145.]

Ons is gevraagd (...) om onze zoons en dochters het zendingsveld in te sturen. (...) Het schenkt mij veel vreugde dat ik mannen en vrouwen zie sparen en plannen om hun kinderen de wereld in te sturen. In de afgelopen weken is een jongeman (...) het zendingsveld ingegaan, en zijn twee zussen (...) sturen hem een deel van hun kleine salaris om hem de zegen van een zending te laten genieten. Hij is de eerste uit een groot gezin die het zendingsveld ingaat om de waarheid te verspreiden. (...) Ik weet dat er vreugde in het hart zal komen van die twee fijne vrouwen, die het geloof hebben om een deel van hun salaris aan hun broer te geven, zodat hij de Heer in het veld kan dienen. Zij zullen de zegen ontvangen die komt van evangelieonderwijs, voor zover je die kunt ontvangen zonder zelf op zending te gaan.²⁰

Ik denk aan (...) onze afgevaardigden in het zendingsveld, her en der verspreid over de verschillende staten in dit land en in sommige andere landen. Bid voor hen, broeders en zusters. Zij hebben behoefte aan de hulp van de Heer en aan ons geloof en onze gebeden. Schrijf ze en moedig ze aan, zodat ze, wanneer ze een brief van thuis ontvangen, zullen weten dat er aan hen wordt gedacht.²¹

**We nemen deel aan zendingswerk door
onzelf voor te bereiden op een zending.**

Het zal niet lang meer duren voor er in deze kerk grote behoefte zal zijn aan bekwame mannen en vrouwen die de waarheid gaan verkondigen in landen waar we tot op heden niet werden toegelaten. Laten we daarom, als we eeuwige vreugde in het koninkrijk van onze Vader willen hebben met wie Hij ons hier heeft gezegend, onzelfzuchtig zijn: laten we ons voorbereiden op het werk, de wereld ingaan en de waarheid verkondigen zodra ons die gelegenheid wordt geboden, en zo een middel in de handen van onze Vader zijn om zijn kinderen naar Hem terug te voeren door hun in de schoonheden van zijn evangelie te onderwijzen.²²

‘Er zijn in deze kerk duizenden mannen en vrouwen die bekwaam in het evangelie kunnen onderwijzen en daarin zelfs bekwaamer kunnen worden door hun plicht in het zendingsveld te doen.’

Slecht een paar jaar geleden zaten veel van mijn vrienden er warm-pjes bij, ze hadden alles wat ze nodig hadden, plus veel luxes, en toen er gesuggereerd werd dat ze wellicht een zending konden vervullen, zeiden sommigen: ‘Ik kan mijn bedrijf niet achterlaten, want ik zal het financieel niet redden als ik ga.’ Maar hun bedrijf heeft het niet gered en bestaat niet meer. Datgene waar ze dachten niet buiten te kunnen is hen door de vingers geglipt, en velen van die mannen zouden heel blij zijn als ze tien jaar in de tijd konden teruggaan, en als ze dan in de dienst van de Heer zouden worden geroepen, zouden ze zeggen: ‘Ik zal mijn zaken regelen, want ik ben blij dat ik de gelegenheid krijg om een bedienaar tot leven en heil te zijn.’

(...) Denk aan onze mogelijkheden en privileges, om bij recht-schappen mannen van de wereld thuis te komen en hen in het evan-gelie van Jezus Christus te onderwijzen; bedenk wat het betekent om te praten met mannen die geen goddelijk gezag hebben en hun

in het heilsplan te onderwijzen en ze uit te leggen dat zij net zoals u de zegeningen van goddelijk gezag kunnen bezitten.

Ik vind dat sommigen onder ons zelfzuchtig zijn. We zijn zo blij met onze zegeningen, we zijn zo blij dat we gezegend zijn met de geneugten van het leven en onze omgang met de beste mannen en vrouwen die er in de wereld worden gevonden, dat we onze plicht jegens anderen vergeten. Hoeveel blijdschap zou ons ten deel vallen als we ernaar streefden meer goed in de wereld te doen door het evangelie van onze Heiland te bedienen aan wie het nog niet begrijpen.

Velen van ons zijn van middelbare leeftijd, velen naderen de pensioengerechtigde leeftijd. De kerk heeft behoefte aan zendelingen in het veld. Mannen die het evangelie begrijpen en die zo nodig bereid zijn hun leven te geven, en als ik zeg dat we zendelingen nodig hebben, bedoel ik dat de wereld ze nodig heeft.²³

Ons zendingsveld ligt voor ons. De zoons en dochters van onze Vader hebben ons nodig. (...) Er zijn in deze kerk duizenden mannen en vrouwen die bekwaam in het evangelie kunnen onderwijzen en daarin zelfs bekwaamer kunnen worden door hun plicht in het zendingsveld te doen. Ze zullen worden gezegend met voldoende middelen om het werk te verrichten dat de Heer van ze verwacht.²⁴

Nu de tijd nabij is dat obstakels worden geslecht en barrières neergehaald die zijn opgeworpen om de verspreiding van het evangelie tegen te gaan, zal het geluid van de stem des Heren bij monde van zijn dienstknechten tot u komen: 'Bereid u voor om de wereld in te gaan en het evangelie te prediken.' Wees dan niet zoals Jona, probeer u niet te verstoppen of weg te rennen van uw plicht; verzin geen smoesjes dat u geen geld hebt om op zending te gaan; neem uw toevlucht niet tot dwaze verzinsels die uw zicht op het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader vertroebelen. Want het eeuwige leven zal u alleen ten deel vallen op grond van uw geloof in en toewijding aan zijn zaak. Laat iedere man zijn huis in orde brengen; laat iedere man die het priesterschap draagt orde in zijn leven scheppen, en wanneer de oproep van de dienstknechten van de Heer komt om de wereld in te gaan en de waarheid te verkondigen, om de mensenkinderen te waarschuwen, zoals onze Vader dat heeft verordonneerd, laat dan geen man zich achter dwaasheden verschuilen, om niet te worden opgeslokt, misschien

niet door een grote vis, maar door de dwaasheden van de wereld. [Zie Jona 1:1–17.]²⁵

Het is geen gemakkelijke taak, en het is misschien niet prettig om de wereld in te gaan en onze dierbaren achter te laten, maar ik zeg tot u dat het hun die deze taak plichtsgetrouw vervullen vrede en geluk zal brengen die het verstand te boven gaan, en het zal hen voorbereiden om na de beëindiging van hun levenstaak in de tegenwoordigheid van hun Schepper te staan en door Hem aanvaard te worden voor wat ze gedaan hebben.²⁶

Ik bid dat zijn Geest in de hele [kerk] rondgaat, dat we in ons hart liefde voor de kinderen van onze Vader hebben, dat we het belang van onze zending in de wereld inzien, en dat we, terwijl we werken voor wat niet van ons is, wat ons slechts als rentmeester in bruikleen is gegeven, de kostbare gave niet zullen vergeten, dat kostbare voorrecht dat binnen ons bereik is, namelijk het evangelie verkondigen en de zielen van de mensenkinderen redden.²⁷ [Zie suggestie 5 hieronder.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk na over president Smiths woorden in ‘Uit het leven van George Albert Smith’ (pp. 135–136). Waarom denkt u dat hij zo optimistisch was over het zendingswerk in Europa ondanks de tegenwerking die hij kreeg? Hoe kan dit voorbeeld u helpen als uw familieleden of vrienden niet ingaan op uw uitnodiging om het evangelie te onderzoeken?
2. Neem de eerste paragraaf van leringen door (pp. 136–138). Met welke aanpak voor het uitdragen van het evangelie heeft u het meeste succes gehad bij uw burens en vrienden?
3. Lees de paragraaf die begint op p. 138 en ga na of u zich een voorval kunt herinneren waarin het voorbeeld van een kerklid iemand ertoe gebracht heeft om meer over de kerk te willen weten. Om welke andere redenen is het naleven van de kerkelijke normen zo belangrijk in het zendingswerk?

4. Zoek op pp. 140–141 naar zaken die toekomstige zendelingen moeten doen om zich geestelijk op hun zending voor te bereiden (zie ook LV 4). Wat kunnen ouders doen om hun zoons en dochters daarbij te helpen? Hoe kunnen priesterschapsquorums en ZHV-zusters helpen?
5. Neem de laatste paragraaf van leringen door (pp. 142–145). Welke ‘dwaasheden’ kunnen ons ervan weerhouden een zending te vervullen? Welke zegeningen vloeien zoal voort uit het werk van oudere zendelingen? Overdenk wat u dient te doen om uzelf op zendingswerk voor te bereiden.

Relevante teksten: Matteüs 5:14–16; Marcus 16:15–16; 1 Timoteüs 4:12; Alma 17:2–3; Leer en Verbonden 31:1–8; 38:40–41

Onderwijstip: ‘Als u een gevarieerde hoeveelheid leerzame activiteiten gebruikt, zullen de leerlingen de evangeliebeginselen beter begrijpen en onthouden. Een zorgvuldig gekozen methode kan een beginsel duidelijker, interessanter en onvergetelijk maken’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 89).

Noten

1. ‘New Year’s Greeting’, *Millennial Star*, 6 januari 1921, p. 2.
2. ‘Greeting’, *Millennial Star*, 10 juli 1919, p. 441.
3. ‘New Year’s Greeting’, *Millennial Star*, 1 januari 1920, p. 2.
4. Conference Report, oktober 1921, pp. 37–38.
5. Conference Report, oktober 1950, p. 159.
6. Conference Report, april 1916, p. 46.
7. Conference Report, oktober 1916, pp. 50–51.
8. Conference Report, oktober 1929, p. 23.
9. *Deseret News*, 25 juni 1950, kerkkatern, p. 2.
10. Conference Report, april 1948, p. 162.
11. Conference Report, april 1950, p. 170.
12. Conference Report, oktober 1913, p. 103.
13. Conference Report, april 1922, p. 49.
14. ‘The Importance of Preparing’, *Improvement Era*, maart 1948, p. 139.
15. Conference Report, april 1941, p. 26.
16. Conference Report, oktober 1916, p. 49.
17. Conference Report, oktober 1932, p. 25.
18. Conference Report, oktober 1948, p. 166.
19. ‘The Importance of Preparing’, p. 139.
20. Conference Report, april 1935, p. 45.
21. Conference Report, oktober 1941, p. 98.
22. Conference Report, oktober 1916, p. 51.
23. Conference Report, oktober 1933, pp. 27–28.
24. Conference Report, april 1946, p. 125.
25. Conference Report, juni 1919, p. 44.
26. Conference Report, april 1922, p. 53.
27. Conference Report, oktober 1916, p. 51.

Hoe we het evangelie doeltreffend uitdragen

We dragen het evangelie het doeltreffendst uit als we onze broeders en zusters liefhebben en de Heilige Geest bij ons hebben.

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith droeg het evangelie onvermoeibaar uit en liet zich daarbij leiden door een van de idealen uit zijn persoonlijk credo: 'Ik wil mensen niet dwingen om mijn idealen na te streven, maar hen door liefde aanmoedigen het goede te doen.'¹ Hij was van mening dat het evangelie het doeltreffendst kon worden uitgedragen door oog te hebben voor de deugden van mensen van andere kerken en daarna, vriendelijk maar beslist, de aanvullende waarheden van het herstelde evangelie van Jezus Christus aan te bieden. Hij vertelde de volgende ervaring die hij had toen hij de Europese Zending presideerde:

'Ik zat op een dag in de trein. Mijn medereiziger in de coupé was een presbyteriaanse predikant, een vriendelijke en aangename heer, aan wie ik vertelde, toen hij mij daartoe de gelegenheid bood, dat ik lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij was verbaasd en keek mij ongelovig aan. Hij zei: "Schaamt u zich niet dat u tot die groepering behoort?"

'Ik glimlachte naar hem en zei: "Broeder, door wat ik weet, zou ik mij schamen als ik niet tot die groepering behoorde." Dat bood mij de kans om met hem te praten en uit te leggen wat wij zoal geloven. (...)

'Ik sprak met een goed mens die er geen idee van had wat wij probeerden te bewerkstelligen. We waren daar niet om hem kommer en kwel te bezorgen, we probeerden hem te helpen. En nadat we onze standpunten uiteengezet hadden zei ik tegen hem: 'U schat

‘We verlangen goed te doen aan alle mensen en iedereen het plan tot leven en heil uit te leggen dat de Heer in deze laatste dagen heeft geopenbaard.’

het doel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in dit land verkeerd in.’ Ik vertegenwoordig haar hier, en als u mij de kans geeft om u het een en ander uit te leggen, denk ik dat u ons in een ander licht zult gaan zien.’ Ik ging verder: ‘Ten eerste vragen wij de fijne mensen hier om vast te houden aan de glorieuze waarheden in uw kerken, die u in de Schriften hebt gevonden; houd die vast, behoud al het goede uit de opleiding die u in uw educatieve instituten hebt genoten, alle kennis en waarheid die u uit allerlei bronnen hebt geput, houd vast (...) aan alles wat goed is in uw karakter, wat tot u gekomen is dankzij uw liefdevolle thuis; houd vast aan alle liefde en schoonheid die u in uw hart hebt, omdat u in zo’n mooi en geweldig land woont. (...) Dat behoort allemaal tot het evangelie van Jezus Christus. Maar laat ons daarnaast enkele zaken uitleggen die u nog niet bezit, en die ons leven verrijkenen ons gelukkig maken. We bieden het u aan zonder geld en zonder prijs. Alles wat we van u vragen is te luisteren naar wat we te zeggen hebben, en als het u aanspreekt, het onbevangen te accepteren. (...)’

‘Dat is de houding van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.’² [Zie suggestie 1 op p. 155.]

Leringen van George Albert Smith

Ons zendingswerk is het doeltreffendst als we het liefdevol en vriendelijk doen, niet met dwang of kritiek.

Onze hemelse Vader (...) heeft ons, zijn afgezanten, niet de wereld ingestuurd om te dwingen of op te jagen, maar om uit te nodigen. ‘Kom hier, volg Mij’ is wat de Heiland gezegd heeft, ‘en Ik zal u rust geven.’ Dat is wat het evangelie leert, en dat is onze bediening.³

Het is niet de bedoeling van deze kerk om uitspraken te doen die kwetsend zijn voor wie niet alles begrijpen. Deze kerk kritiseert niet en zoekt geen fouten bij anderen, maar haar afgezanten verbreden de evangelieboodschap over de naties op aarde in een geest van liefde en verdraagzaamheid en met de wens om hulp te bieden.⁴

In alle (...) kerken zijn goede mannen en goede vrouwen. Dat is het goede dat deze verschillende kerken bij elkaar houdt. Het was mij gegeven om over de hele wereld mensen te ontmoeten en bij veel mensen uit verschillende gezindten thuis te komen, zowel christen als jood. Ik ben bij [moslims] geweest; ik ben bij volgelingen van Confucius geweest; en ik kan nog er nog veel meer noemen. Ik ben in al die organisaties geweest die geweldige mensen tegengekomen, en ik heb de ontzagwekkende plicht, waar ik mij ook onder hen begeef, om hen niet te beledigen, hun gevoelens niet te kwetsen, hen niet te bekritisieren, omdat ze de waarheid niet begrijpen.

Als afgevaardigden van de kerk, als dienstknechten van de Heer, als afgezanten van de Meester van hemel en aarde hebben wij de plicht om ons in liefde onder hen te begeven. Wellicht dat ze dat in het geheel niet waarderen; misschien ervaren ze dat als arrogant en onredelijk, maar dat zou mijn houding niet veranderen. Als het aan mij ligt maak ik ze niet ongelukkig. Ik wil ze gelukkig maken, vooral als ik bedenk welke geweldige mogelijkheden mij zijn toegevloeid door mijn lidmaatschap van deze gezegende kerk.⁵

Onze bediening is er een van liefde en verdraagzaamheid; we verlangen goed te doen aan alle mensen, en allen het plan tot

leven en heil uit te leggen dat de Heer in deze laatste dagen heeft geopenbaard.⁶

We kunnen deze jonge mensen, en onze burens en vrienden, niet het koninkrijk des hemels in dwingen door op ze te vitten en kritiek op ze te leveren, maar ik zeg u wel dat we ze met onze liefde de weg naar onze Vader in de hemel kunnen wijzen en ze daar uiteindelijk wellicht ook naartoe leiden.

Dat is ons voorrecht. Liefde is de grote macht die de wereld beïnvloedt.⁷

Laten wij die weten en een getuigenis hebben ons elke dag met ongeveinsde liefde en vriendelijkheid onder deze mannen en vrouwen begeven, ongeacht of ze in of uit de kerk zijn, en naar een manier zoeken om hun hart te raken en hen naar het pad te leiden waarop zij kennis van de waarheid vinden.⁸

Hoezeer bid ik dat we, als diens knechten van de Heer, naastenliefde en geduld hebben voor wie dwalen; en vriendelijk en liefdevol onderwijzen in de eenvoudige beginselen van het evangelie van onze Heer, tot zegen van iedere ziel met wie we in contact komen.⁹ [Zie suggestie 2 op p. 155.]

We hoeven ons niet te schamen voor de waarheid die wij uitdragen.

Soms heb ik het gevoel dat we niet geheel doordrongen zijn van het belang van [het evangelie], dat we het niet uitdragen met het enthousiasme dat het verdient.¹⁰

Dit evangelie van Jezus Christus is de kracht Gods tot behoud, zoals de apostel Paulus ooit verklaarde [zie Romeinen 1:16]. Het is het werk van de Verlosser. Het is de enige manier waarop wij het hoogste heil kunnen verwerven dat de Heiland van het mensdom voor zijn volgelingen voor ogen heeft. Ik zeg dat niet arrogant, ik zeg het met naastenliefde voor de kinderen van onze Vader die tot andere kerken behoren. Ik zeg het met liefde voor zijn zoons en dochters die het niet begrijpen, want Hij heeft geboden dat we dit zeggen. Het is zijn wil dat mensen het gaan begrijpen.¹¹

Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Joseph Smith een profeet des Heren was. Ik heb mij nooit,

waar ik ook was, geschaamd om van deze waarheden te getuigen. Ik weet niet waarom iemand zich zou moeten schamen omdat hij of zij iets weet wat een ander niet weet, vooral waar het gaat om de waarheid van het evangelie, dat de kracht Gods tot behoud is.¹²

Wat mij betreft is het, als je de waarheid kent, geen grootspraak om die aan anderen te vertellen. Wat mij betreft moet het niet als arrogant worden beschouwd als we tegen andere kinderen van onze Vader kunnen zeggen: ‘Dit weet ik, en u kunt het ook weten als u dat wilt.’

Dat is de schoonheid van het evangelie van Jezus Christus. Het is niet voor een paar ingewijden, het is voor iedere ziel op aarde. (...) Er zijn nu mensen die weten dat God leeft, en er zijn duizenden anderen die het zouden kunnen weten als ze wilden. (...) Die mensen zijn niet afhankelijk van ons om het te weten, maar ze zijn wel afhankelijk van ons om te leren hoe ze het kunnen weten.¹³

Ik weet dat onze hemelse Vader in dit tijdperk van de wereld heeft gesproken en dat zijn evangelie op aarde is; en hoewel ik geen ziel zal dwingen om het te aanvaarden, bid ik dat we de kracht en wijsheid zullen hebben om de hand te reiken aan onze naasten die de waarheid niet begrijpen. Laten we onze plicht doen en ze in de kudde van de Meester brengen, opdat zij met ons mogen weten dat Hij leeft.¹⁴ [Zie suggestie 3 op p. 155.]

We willen bijdragen tot het geluk en de goedheid die Gods kinderen al bezitten.

Als [mensen] mij vragen: ‘Waardoor laat deze organisatie waartoe u behoort zich leiden? Waar bent u zo bezorgd over dat u over de hele wereld zendelingen uitstuurt?’ Dan antwoord ik soms: ‘We willen dat alle mensen gelukkig zijn. We willen dat u zich verheugt zoals wij ons verheugen.’¹⁵

Er zijn tienduizenden zendelingen (...) de wereld ingestuurd; ze gaan liefdevol en vriendelijk van deur tot deur om tot de andere kinderen van onze Vader te zeggen:

‘Sta ons toe met u te praten; laat ons iets uitleggen wat u net zoveel geluk zal brengen als het ons heeft gebracht!’

Dat is de geschiedenis van het zendingswerk van de kerk waartoe wij behoren.¹⁶

Ik herinner mij nog dat iemand in een lang gesprek tegen mij zei: ‘Nou ja, waar het op neerkomt is dat uw kerk net zo goed is als alle andere kerken.’ Ik neem aan dat hij vond dat hij ons een groot compliment gaf, maar ik zei tegen hem: ‘Als de kerk die ik vertegenwoordig niet van meer betekenis is voor de mensenkinderen dan de andere kerken, dan ben ik verkeerd bezig. Wij willen niet afdoen aan de waarheid en deugd die u bezit. We zijn niet op zoek naar fouten noch willen we u bekritisieren. (...) Behoud al het goede, en laat ons u nog meer goeds geven, zodat u gelukkiger zult zijn en u zult kunnen voorbereiden om in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren.’ [Zie suggestie 4 op p. 155.]

(...) In de tijd dat de Heiland op aarde was, in het midden des tijds, waren er andere kerken; er waren vele gezindten en sekten, en zij geloofden dat zij de Heer dienden. De grote synagogen van Judea zaten vol met mannen die geloofden dat zij het priesterschapsgzeg bezaten. Zij hielden zich, zo dachten zij, aan de leringen van Abraham en Mozes. Ze bleven de ophanden zijnde komst van de Messias verkondigen. Zij moedigden de mensen aan om de werken der gerechtigheid te doen. Zij hadden een tempel gebouwd, alsmede gebedshuizen. Ze hadden monumenten opgericht voor de profeten die hadden getuigd van het bestaan van God, van wie sommigen hun leven hadden neergelegd en hun getuigenis met hun bloed hadden bezegeld. Onder dit volk was de Heiland gekomen. (...) Dit volk had veel goeds te bieden. Het bestond uit veel goede mannen en vrouwen. Er viel veel gerechtigheid onder dat volk te bespeuren. De Heiland was niet gekomen om hen al die goede zaken afhandig te maken. Toen Hij onder hen verscheen was dat niet om hen te veroordelen; het was om hen tot bekering te roepen, het was om een einde te maken aan dwaling en hen aan te moedigen om vast te houden aan de waarheid die ze al bezaten.

(...) Wanneer we tot het mensdom verkondigen dat de mens is afgedwaald van het evangelie, verkondigen we niet iets wat nog nooit eerder is gebeurd. Wanneer we zeggen dat goede mannen en vrouwen ertoe zijn gebracht om in onjuiste zaken te geloven, zeggen we dat niet tot hun veroordeling; we verlangen geen wonden

te slaan, maar we hopen wel dat ze er lang genoeg bij stilstaan om zichzelf te onderzoeken, en te zien waar dat toe leidt en wat hun definitieve bestemming zal zijn.¹⁷

O, wat zou ik graag willen dat we de mensen onze gevoelens duidelijk konden maken, zodat ze beseften dat we hun mogelijkheden niet willen inperken, maar dat ze voelden dat ons hart in liefde en genegenheid naar hen uitgaat, zonder enig verlangen om hen pijn te doen. Het is onze taak in deze wereld om zielen te redden, hen tot zegen te zijn, en hen op het goede pad te brengen, dat naar de Vader leidt, om te worden bekroond met heerlijkheid, onsterfelijkheid en eeuwig leven.¹⁸

Als we met de Heilige Geest lesgeven, zal Hij van de waarheid getuigen tot wie wij onderwijzen.

Deze kerk heeft zendelingen naar de vier einden der aarde gestuurd en zij hebben het evangelie van Jezus Christus verkondigd. Velen van hen zijn niet opgeleid op de grote universiteiten van de wereld. Hun vorming beperkt zich grotendeels tot de ervaringen die zij in het dagelijks leven opdoen, maar ze hebben iets gekregen wat het mensdom meer zal inspireren, namelijk het gezelschap van de Heilige Geest.¹⁹

Als ik in het zendingsveld ben, zie ik hoe goed deze fijne, hardwerkende jonge mannen en vrouwen zich ontwikkelen, en dan besef ik dat zij niet alleen de taal leren van het land waarin zij werkzaam zijn, maar ook weten dat ze een gave van de Heer hebben gekregen om waarheid te verspreiden die de mensen niet op een andere manier kunnen verwerven.²⁰

Velen van u of uw voorouders hebben het evangelie gehoord, zoals het gepredikt wordt door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. (...) Sommigen hebben het op straat gehoord uit de mond van een nederige zending, die predikte wat de Heer hem had gegeven.

Er was iets waardoor het hart van de toehoorders werd geraakt. Dat was mijn ervaring in het zendingsveld. Ik heb menigten zien staan luisteren naar een nederige zending die het doel van het leven uitlegde en hen aanspoorde zich te bekeren van hun zonden,

'Laten we dag aan dag werken opdat onze Vader ons kan zegenen. Als we zijn Heilige Geest bij ons hebben, zullen de mensen met wie we in contact komen die voelen.'

en ik heb sommige mensen horen zeggen: 'Zoals ik mij nu voel, heb ik heb mij nog nooit gevoeld, nu ik naar deze man luister.'²¹

Hoe begaafd we ook zijn of hoe goed we het ook onder woorden brengen, het is de Geest van onze Vader die iemand raakt en overtuigt van dit goddelijke werk.²²

Dit is het werk van de Heer. Met de eenvoudige middelen die wij tot onze beschikking hebben, zouden we niet zoveel succes gehad hebben. De kennis die u bezit kan niet door middel van gewone mensen tot u gekomen zijn. Noch kunnen wij uit onszelf de mensen in de wereld inspireren met de zekerheid dat God leeft en dat dit zijn kerk is. Maar als we ons deel doen, zal onze hemelse Vader onze inspanningen zegenen.²³

Laten we dag aan dag werken opdat onze Vader ons kan zegenen. Als we zijn Heilige Geest bij ons hebben, zullen de mensen

met wie we in contact komen die voelen, omdat Hij Zich in onze sfeer bevindt, en zij zullen die ervaren en tot zich nemen.²⁴

Er zijn relatief weinig mensen die het in deze laatste dagen herstelde evangelie hebben aanvaard; maar er zijn miljoenen kinderen van onze Vader die verlangen zijn wil te kennen. En als de waarheid aan hen gebracht wordt en de overtuigende invloed van de Geest tot hen van de waarheid getuigt, zullen ze het maar al te graag aanvaarden.²⁵ [Zie suggestie 5 hieronder.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Bestudeer de laatste twee alinea's van 'Uit het leven van George Albert Smith' (pp. 147–149). Denk aan iemand die geen lid van de kerk is. Welke eigenschappen bewondert u in die persoon? Welke evangeliewaarheden gelooft hij of zij al? Welke aanvullende evangeliewaarheden zouden hem of haar in het bijzonder ten goede komen? Hoe zal deze manier van denken over mensen van invloed zijn op hoe wij met hen over het evangelie praten?
2. Lees de eerste paragraaf van leringen (pp. 149–150), en ga bij uzelf na wanneer u er baat bij hebt gehad dat iemand u zijn liefde toonde. Waarom is het zo belangrijk om geen kritiek te leveren op wie een ander geloof belijden?
3. Lees de paragraaf die op p. 150 begint. Wat betekent het om het evangelie met 'enthousiasme' uit te dragen? Hoe kunnen we ons getuigenis van het herstelde evangelie geven zonder opschepperig of arrogant te klinken?
4. Wat denkt u dat president Smith bedoelde toen hij zei: 'Als de kerk die ik vertegenwoordig niet van meer betekenis is voor de mensenkinderen dan de andere kerken, dan ben ik verkeerd bezig?' (p. 152). Wat heeft de Kerk van Jezus Christus te bieden dat kan bijdragen tot iemands geluk?
5. Lees de laatste paragraaf van leringen (pp. 153–155), en denk terug aan een keer dat u iemand over het evangelie heeft

verteld. Waardoor was het een fijne ervaring? Wat kunt u doen om u te verbeteren in het uitdragen van het evangelie?

Relevante teksten: Johannes 13:34–35; 2 Timoteüs 1:7–8; 2 Nephi 33:1; Alma 20:26–27; Leer en Verbonden 50:13–22

Onderwijstip: Overweeg de klas in kleine groepjes van drie tot vijf personen op te splitsen. Wijs in elk groepje een leider aan. Wijs aan elk groepje een andere paragraaf toe. Vraag elke groep hun paragraaf te lezen en de corresponderende vragen aan het eind van het hoofdstuk te bespreken. Laat de deelnemers dan aan de hele klas verslag uitbrengen over wat zij in hun groepje hebben geleerd. (Zie *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 161).

Noten

1. 'President George Albert Smith's Creed', *Improvement Era*, april 1950, p. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), pp. 199–201; toespraak op 4 november 1945 gehouden in Washington, D.C.
3. Conference Report, oktober 1930, pp. 67–68.
4. Conference Report, oktober 1931, p. 120.
5. Conference Report, oktober 1945, p. 168.
6. Conference Report, oktober 1927, p. 47.
7. Conference Report, april 1950, p. 187.
8. Conference Report, april 1934, p. 30.
9. Conference Report, oktober 1928, p. 94.
10. Conference Report, april 1916, p. 47.
11. Conference Report, oktober 1927, p. 48.
12. 'At This Season', *Improvement Era*, december 1949, pp. 801, 831.
13. 'Opportunities for Leadership', *Improvement Era*, september 1949, pp. 557, 603–604.
14. Conference Report, oktober 1930, p. 69.
15. Conference Report, oktober 1948, p. 7.
16. Conference Report, oktober 1946, p. 5.
17. *Deseret News*, 20 augustus 1921, kerkkatern, p. 7.
18. Conference Report, oktober 1904, p. 66.
19. Conference Report, april 1940, p. 85.
20. Conference Report, april 1935, p. 45.
21. Conference Report, oktober 1949, p. 7.
22. Conference Report, oktober 1904, p. 66.
23. Conference Report, oktober 1929, p. 25.
24. Conference Report, oktober 1906, pp. 50–51.
25. *Deseret News*, 12 januari 1907, p. 31.

Het werk van de Heer vooruitbrengen

God geeft leiding aan zijn werk en Hij doet een beroep op ieder lid van de kerk om dit werk vooruit te brengen.

Uit het leven van George Albert Smith

Toen George Albert Smith in 1903 in het Quorum der Twaalf Apostelen werd geroepen, waren er iets meer dan driehonderdduizend kerkleden. Aan het eind van zijn bewind als president van de kerk waren er ruim een miljoen leden. President Smith verheugde zich in die groei omdat het betekende dat de heilsboodschap steeds meer mensen bereikte. ‘Hoe blij moeten we zijn,’ zei hij in 1950 in de algemene conferentie, ‘niet omdat we in de kerk in aantal zijn toegenomen, maar omdat meer kinderen van onze Vader, meer van zijn zoons en dochters, tot kennis van de waarheid zijn gekomen en lid zijn geworden van deze organisatie, die Hij heeft gesticht om ons de weg des levens te wijzen en ons op het pad van eeuwig geluk te leiden.’¹

Tussen 1903 en 1951, het jaar waarin president Smith stierf, kreeg de kerk met veel problemen te maken die haar groei wereldwijd in de weg stonden. Gebeurtenissen zoals de Eerste Wereldoorlog, de Tweede Wereldoorlog, en de crisisjaren (een wereldwijde economische crisis in de jaren dertig) waren er de oorzaak van dat maar een beperkt aantal zendelingen naar het buitenland kon worden gestuurd. Ondanks deze problemen vertrouwde George Albert Smith erop dat de kerk zou blijven groeien en ‘de gehele aarde’ zou vullen, zoals was voorspeld (zie Daniel 2:35). In 1917, toen de Eerste Wereldoorlog in volle gang was, vertelde hij de heiligen: ‘Ik raak niet ontmoedigd omdat deze waarheid niet sneller wordt verbreid. Integendeel, ik zie in de huidige gebeurtenissen de hand van een

President Smith geloofde dat technologische ontwikkelingen 'ons tot zegen [kunnen] zijn als we ze in rechtschapenheid gebruiken om de waarheid te verbreiden en het werk van de Heer onder de mensen vooruit te brengen.'

alwetende Vader die de weg bereidt voor de verbreiding van het evangelie dat Hij in onze tijd heeft hersteld.’²

Hoewel de eerste helft van de twintigste eeuw zich door grote problemen liet kenmerken, bracht zij ook nieuwe technologieën die, zo was de stellige mening van president Smith, het werk van de Heer ten goede zouden komen. Hij was een groot voorstander van de luchtvaartindustrie en beschouwde die als een zegen om als algemeen autoriteit sneller en verder te kunnen reizen. Ook steunde hij het gebruik van radio en televisie door de kerk om het woord van de Heer onder een groter publiek te brengen. ‘We dienen deze [uitvindingen] als een zegen van de Heer te zien’, zei hij. ‘We kunnen er meer mee bereiken. Ze kunnen ons tot zegen zijn als we ze in rechtschapenheid gebruiken om de waarheid te verbreiden en het werk van de Heer onder de mensen vooruit te brengen. De grote uitdaging waar de wereld voor staat, ligt in het gebruik van veel van deze uitvindingen. We kunnen ze gebruiken om te vernietigen, zoals al eerder gedaan is, of we kunnen ze aanwenden om het mensdom te verlichten en te zegenen, zoals onze hemelse Vader dat van ons verwacht.’³

In een algemene conferentie in 1946 profeteerde president Smith over het gebruik van dergelijke technologieën: ‘Het zal niet lang meer duren voordat vanaf dit en andere spreekgestoelten de dienst-knechten van de Heer hun boodschappen kunnen verkondigen aan geïsoleerde groepen die zo ver weg wonen dat ze moeilijk bereikbaar zijn. Op deze en andere manieren zal het evangelie van onze Heer Jezus Christus, dat de enige kracht Gods is die voorbereidt op behoud in het celestiale koninkrijk, in alle delen van de wereld gehoord worden; en velen van u zullen die dag meemaken.’⁴ [Zie suggesties 1 en 4 op p. 166.]

President Smith begreep dat het werk van de kerk succesvol is omdat het het werk van de Heer is, en hij leerde de heiligen dat deelname aan dat werk een zegen is die de Heer aan ieder lid van zijn kerk biedt. In de eerste algemene conferentie na zijn aanstelling als president van de kerk zei hij: ‘Ik besef welke grote verantwoordelijkheid er op mijn schouders ligt. Ik weet dat de organisatie waartoe wij behoren zonder de hulp van onze hemelse Vader geen succes zal hebben. Geen mens of groep mensen kan haar succes

brenghen, maar als de leden van deze kerk de geboden van God blijven onderhouden, hun godsdienst naleven, een voorbeeld voor de wereld zijn, [en] hun naaste als zichzelf liefhebben, zullen we vooruitgang boeken en zal ons groter geluk toevloeden.’⁵

Leringen van George Albert Smith

Er is voor ieder lid voldoende gelegenheid om aan het werk van de Heer deel te nemen.

De verantwoordelijkheid voor de uitvoering van dit werk rust niet alleen op [de president van de kerk], op zijn raadgevers of op het Quorum der Twaalf Apostelen; zij rust ook op iedere man en vrouw die zich door een dienstknecht Gods heeft laten dopen en lid is geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. (...) We kunnen die verantwoordelijkheid niet van ons afschuiven; onze Vader heeft haar aan ons gegeven, en wij moeten onze schouders eronder zetten en het werk voltooien.⁶

Ik geloof in u, broeders en zusters. Ik vertrouw op uw geloof en uw onkreukbaarheid. (...) Ieder van u [is] ook verantwoording [aan de Heer] verschuldigd over de bevordering van dit werk, alsook degenen die u presideren. Ik kan niet zeggen: ‘Ben ik mijns broeders hoeder?’ Ik kan de verantwoordelijkheid niet van mij afschuiven (...), ik heb als een van Gods kinderen mijn deel te doen, ik moet dat deel van de last dragen dat de Heer op mij legt. En als ik mij daaraan onttrek, verspeel ik de zegen die ik had gekregen als ik gehoorzaam was geweest aan de geboden van onze Vader.⁷

We behoren ijverig rond te gaan en goed te doen. Het is een trage dienstknecht die wacht tot hij in alles wordt geboden. [Zie LV 58:26–27.] Onze hemelse Vader verwacht van ons dat we onze roeping grootmaken, wat die ook moge zijn en hoe onze situatie ook is.⁸

Het is niet noodzakelijk om lid van het Quorum der Twaalf Apostelen te zijn of tot het Eerste Presidium van de kerk te behoren om de grootste zegeningen in het koninkrijk van onze hemelse Vader te krijgen. Dat zijn slechts ambten in de kerk, en er zijn vele getrouwe en toegewijde mannen die deze ambten zouden kunnen bekleden, maar wier tijd en talenten ergens anders in de kerk nodig

zijn. (...) Denk eraan dat er overal in de kerk voor iedere man en voor iedere vrouw genoeg gelegenheid is om iets te doen tot zegen van zijn of haar medemens en voor de vooruitgang van het werk van de Heer.⁹

Er bestaat de neiging onder sommige priesterschapsdragers en anderen die een positie bekleden in de kerk om de avondmaalsdienst en andere belangrijke plichten te veronachtzamen, en hun werkzaamheden te beperken tot die ene roeping. Het kan gaan om functionarissen en leerkrachten in de zondagsschool die hun werkzaamheden voor de zondagsschool doen en dat voldoende achten; of het kan gaan om functionarissen in de [jongemannen, jongevrouwen] of het jeugdwerk, of om functionarissen betrokken bij genealogie, welzijnswerk of een andere taak, en als zij in dat verband aan hun verplichtingen hebben voldaan, hebben zij wat hen betreft hun hele plicht vervuld.

Hoezeer we hen ook liefhebben en prijzen voor het belangrijke werk dat ze doen, wij zijn verplicht hen eraan te herinneren dat van iedereen wordt verwacht dat hij of zij naar elk woord leeft dat de mond van onze hemelse Vader uitgaat [zie LV 84:44]. Doorgaans ontheft de roeping die we hebben ons niet van onze andere verplichtingen; en een bijzondere bijeenkomst vervangt in de regel niet de algemene vergaderingen van de kerk. En los van onze kerkelijke verplichtingen en roepingen wordt er van ons verwacht dat we ons elke dag in de ruimste zin des woords als het heiligen der laatste dagen gedragen, zodat we, als we mensen in nood zien, of mensen die zorg, raad of advies nodig hebben, onmiddellijk als dienstknechten van de Heer in actie komen.

En dan zijn er mensen die wel in naam lid van de kerk zijn, maar die naar het lijkt van mening zijn dat ze vrijgesteld zijn van elke vorm van hulpbetoon. Vroeg of laat beginnen zij zich echter ongemakkelijk te voelen en worden zij overvallen door twijfel, zoals wij allemaal als we onze volle plicht verzuimen. Iemand die overeenkomstig het evangelie van Jezus Christus leeft, twijfelt er niet aan dat de kerk zal slagen; maar de man die zijn plicht verzaakt, die zijn verbonden niet nakomt, raakt de Geest des Heren kwijt, waarna hij zich begint af te vragen wat er van Zion terecht zal komen. (...)

*‘Er [is] overal in de kerk voor iedere man en voor iedere vrouw
genoeg gelegenheid [...] om iets te doen tot zegen van zijn of haar
medemens en voor de vooruitgang van het werk van de Heer.’*

Wanneer u uw volle plicht doet, zult u weten, zo zeker als u weet dat u leeft, dat het het werk van onze Vader is, en dat Hij ervoor zal zorgen dat het slaagt.¹⁰

Ziet u niet welk een wonderbaar werk en een wonder zich ontwikkelt? Ziet u niet hoe wij, individueel, slechts een enkele munt bijdragen, maar dat de kerk als geheel verenigd is, en dat het woord van de Heer onder de mensenkinderen wordt verspreid; niet op een militante manier, maar in liefde en genegenheid, met het verlangen om alle mensen tot zegen te zijn?¹¹ [Zie suggestie 2 op p. 166.]

**Tegenwerking zal de kerk niet tegenhouden,
want zij is Gods werk, niet van mensen.**

De kerk is met slechts zes leden begonnen. Zij is dag na dag gegroeid, ondanks de tegenwerking van de duivel. Ware het niet voor de machtige arm der gerechtigheid, ware het niet voor de

waakzaamheid van onze hemelse Vader, dan zou deze kerk al lang geleden zijn verpletterd. De Heer heeft echter gezegd dat Hij over ons zal waken en Hij heeft ons bescherming beloofd als we Hem eren en zijn geboden onderhouden.¹²

Deze kerk heeft haar groei niet te danken aan haar populariteit. Zij is gegroeid ondanks de tegenwerking van de wijzen der wereld, ondanks de tegenwerking van de geestelijken; en zij is her en der uitverkoren geesten blijven vergaderen, die zo leefden dat zij de waarheid konden begrijpen.¹³

Ik heb mij verdiept in een dagboek van mijn grootvader, George A. Smith. (...) En ik las daarin over zijn ervaringen, sommige uiterst pijnlijk, andere wonderbaarlijk. In zijn jeugd werd hij erop uitgestuurd om het evangelie van onze Heer te verkondigen. Hij had dezelfde ervaringen als andere mannen die tot de bediening zijn geroepen. Mensen die slecht van zin waren beschuldigden hem en zijn collega's ten onrechte, maar hij bleef getrouw en de Heer steunde hen en maakte hen groot in de ogen van het volk, en schonk hun een getuigenis van dit goddelijke werk dat zo positief was dat er geen taak te moeilijk voor hen was om de waarheid te verspreiden.

Mijn grootvader maakte deel uit van de groep die in 1839 naar Engeland werd gestuurd om het evangelie te verkondigen. Daar probeerde de duivel hen op alle mogelijke manieren te ontmoedigen. Hun dagboeken uit die tijd onthullen dat zij in een kwaad daglicht werden gesteld door slechte mannen en werden aangevallen door boze geesten, maar de Heer beschermde hen en zij verrichtten geweldig werk. Acht leden van het Quorum der Twaalf waren daar in die tijd. Onder hen die geroepen waren om naar Engeland te gaan, waren mannen die geen geld bij zich hadden om de reis te betalen, maar zij vertrokken te voet. Een van die mannen was door langdurige ziekte niet in staat om op eigen kracht de drie kilometer naar het vertrekpunt van de postkoets te lopen, maar hij kreeg daarbij hulp van een vriend. Zij hadden geloof in God, zij wisten dat dit zijn kerk was en daarom gingen zij op weg. Vrienden die niet tot deze kerk behoorden, kwamen door goddelijke hand op hun pad en betaalden hun reis overzee, alwaar zij hun boodschap brachten. Vele mensen omarmden de waarheid dankzij hun bediening.¹⁴

Dit is Gods werk. Het is niet het werk van een mens. In het licht van de geboden weerstand had geen mens of groep mensen het kunnen verbreiden en succesvol kunnen maken. Vaak dachten zij [wie het werk dwarsboomden] dat het laatste uur van de kerk geslagen had, en elke keer heeft de Heer haar door zijn machtige hand opgericht, en zij is voortgegaan, van stad tot stad, van dorp tot dorp, van natie tot natie.¹⁵

Ik weet dat er veel problemen zijn en dat de problemen groter zullen worden naarmate de tijd verstrijkt. Maar dezelfde Vader in de hemel die de kinderen Israëls leidde, die Daniël en de drie Hebreeuwse jongens voor vernietiging behoedde, dezelfde hemelse Vader die onze voorouders bewaarde toen zij de [Salt Lake Valley] betraden en zich hier vestigden, en ze zegende en het voor hen mogelijk maakte om deze grote [Salt Lake]tempel en andere tempels te bouwen, (...) diezelfde Vader, uw en mijn Vader, is gereed om zijn zegeningen ook op ons uit te storten.¹⁶

Er is geen reden tot ontmoediging. Het evangelie van Jezus Christus blijft voortrollen. We hebben de belofte van onze hemelse Vader dat het zal blijven voortrollen. Geen enkele andere bedeling had de zekerheid die wij hebben. In eerdere bedelingen is het evangelie van Jezus Christus van de aarde weggenomen. Toen het in onze tijd werd hersteld, was dat met de belofte dat het nooit meer van de aarde zou verdwijnen of aan een ander volk zou worden gegeven. Daarom smee ik u die de hand aan de ploeg hebt geslagen om niet terug te deinzen. Dien God en onderhoud zijn geboden.¹⁷

We hoeven niet ongerust te zijn over de vooruitgang van Zion, want het goede, oude schip zal fier doorvaren, en wie gelovig en getrouw zijn, zullen veilig de haven Gods bereiken, bekroond met heerlijkheid, onsterfelijkheid en eeuwig leven. Ik maak mij geen zorgen over deze bejaarde mannen en vrouwen die het geloof hebben behouden. Ik maak mij geen zorgen over de jongens en meisjes die gehoorzaam zijn aan de geboden van de Heer. (...) Maar wat de heiligen der laatste dagen betreft die de wil van de Vader kennen maar niet doen, die de leringen van de Heer zo nu en dan horen en zich er dan van afkeren, ben ik bang dat zij het niet zullen halen, tenzij zij tot inkeer komen en zich met hun gehele hart bekeren.¹⁸

Zijn werk schrijdt voort, we moeten actief zijn als we het bij willen houden. Sinds de oprichting van de kerk is zij elk jaar sterker geworden dan het jaar daarvoor. De vooruitzichten op blijvend succes zijn nu beter dan ooit. Meer mensen dan ooit te voren leren de waarheid omtrent ons en onze houding jegens hen kennen. Naarmate het licht onder de mensen wordt verspreid, verdwijnen de vooroordelen die uit onwetendheid voortkomen. (...)

Het zou iedereen duidelijk moeten zijn of worden, dat dit werk lang geleden al aan alle tegenwerking ten onder zou zijn gegaan als het niet van goddelijke oorsprong was. Laat het aan de hele wereld bekend zijn dat het niet omver kan worden geworpen, want het is de 'kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft.' [Zie Romeinen 1:16.]¹⁹ [Zie suggestie 3 op p. 166.]

God past de omstandigheden in de wereld aan, zodat zijn werk zich over de aarde kan verspreiden.

[God] heeft bepaald dat de boodschap die in voorbije eeuwen door zijn dienstknechten was verkondigd en die in de laatste dagen door zijn dienstknechten is vernieuwd en wordt gepredikt, gehoord zal worden. En door zijn almacht zal Hij de omstandigheden in deze wereld aanpassen en de mensenkinderen nederig stemmen, totdat zij berouwvol zijn en willen luisteren. De waarheden die wij verkondigen, dat wil zeggen, de waarheden die God wil dat wij aan de wereld verkondigen, vinden hun weg.²⁰

De Heer heeft aan een van zijn dienstknechten geopenbaard dat Hij zijn werk onder de naties tot herstelling van zijn volk zou beginnen als het Boek van Mormon het daglicht zag. [Zie 2 Nephi 30:3–8; 3 Nephi 21:1–14; 29:1–2.] Als we ons realiseren hoe snel het evangelie van Jezus Christus nu kan worden verspreid in vergelijking met het jaar 1830, wordt ons duidelijk dat de Heer zijn hand heeft opgeheven en de mens in de gelegenheid stelt om kennis te verwerven. Het zal niet lang meer duren voordat het evangelie in elk deel van deze wereld zal worden gehoord uit de mond van de dienstknechten, die het met kracht verkondigen. Onze hemelse Vader zal de omstandigheden in de wereld aanpassen, zodat het evangelie gepredikt kan worden.²¹

De Heiland heeft gezegd dat dit evangelie van het koninkrijk in de gehele wereld gepredikt zal worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde komen! [Zie Matteüs naar Joseph Smith 1:31.] De Heer zal niet het onmogelijke eisen. Hij verwijdt de obstakels, zodat het evangelie ‘zal worden gepredikt’.²²

Zion zal worden verlost en de wereld, die het ‘mormonisme’ nu nog verkeerd begrijpt, zal te weten komen dat het de kracht Gods tot behoud is voor wie de geboden van onze Vader onderhouden. Mijn getuigenis is dat het werk snel groeit en dat de mensenkinderen hun hart openstellen voor het ‘mormonisme’; dat het het werk van onze Vader is. We kunnen van onszelf nietig en zwak zijn, maar als we deugdzzaam en rein leven, als we doen wat goed is, zullen er mannen en vrouwen opstaan om het werk van de Heer voort te zetten, totdat het werk van onze Vader gedaan is zoals Hij het verlangt. Wie ons nu nog verkeerd begrijpen, zullen ons beter gaan leren kennen. Wie ons zelfzuchtige motieven toeschrijven, zullen hun fout inzien, en onze broeders en zusters van de wereld, die de waarheid verlangen en willen weten wat de Heer van hen verlangt, zullen in hun hart worden geraakt en het evangelie accepteren. Zion zal opstaan en schijnen, en de heerlijkheid van de hele aarde worden, want dat heeft de Here God van Israël zo bepaald.²³ [Zie suggestie 4 hieronder.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. President Smith profeteerde dat ‘het evangelie van onze Heer, Jezus Christus, (...) in alle delen van de wereld gehoord [zal] worden’ (p. 159). Welke technologieën maken dit zoal mogelijk? Op wat voor andere manieren dragen nieuwe technologieën of wetenschappelijke ontdekkingen bij tot het werk van de Heer?
2. Denk terwijl u de eerste paragraaf van leringen leest (pp. 160–162) aan uw huidige roeping of taak in de kerk. Hoe kunt u door uw roeping deelnemen aan ‘de vooruitgang van het werk van de Heer’? Hoe draagt uw huisonderwijs of huisbezoek bij tot dit werk? Op wat voor manieren kunnen we allemaal, naast onze formele roeping en taak, nog meer deelnemen?

3. Op pp. 162–165, geeft president Smith zijn getuigenis dat de Heer leiding geeft aan het werk van zijn kerk. Wat voor ervaringen hebt u gehad waaruit blijkt dat dit waar is? Hoe tonen ons onderwijs in en onze naleving van het evangelie thuis aan dat we geloven in het werk van de Heer?
4. Zoek op pp. 159 en 165–166 naar zaken die de Heer volgens president Smith zal doen om de weg vrij te maken zodat zijn evangelie kan worden gepredikt. Wat voor bewijzen ziet u dat dat ook gebeurd is of nu gebeurt?

Relevante teksten: Daniël 2:44–45; Joël 2:27–28; Mosiah 27:13; Leer en Verbonden 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Mozes 1:39

Onderwijstip: ‘Het zal (...) wel eens voorkomen dat u een bepaalde vraag niet kunt beantwoorden. Als dat gebeurt, zeg dat dan gewoon. U kunt zeggen dat u het antwoord zult opzoeken. U kunt ook de leerlingen aanmoedigen om het antwoord op te zoeken en daar tijdens een andere les op terug te komen’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 64).

Noten

1. Conference Report, april 1950, p. 6.
2. Conference Report, april 1917, p. 37.
3. *Deseret News*, 10 mei 1947, kerkkatern, p. 10.
4. Conference Report, oktober 1946, p. 6.
5. Conference Report, oktober 1945, p. 173.
6. Conference Report, april 1904, p. 64.
7. Conference Report, oktober 1911, p. 44.
8. Conference Report, april 1934, p. 30.
9. Conference Report, juni 1919, pp. 42–43.
10. ‘Our Full Duty’, *Improvement Era*, maart 1946, p. 141.
11. Conference Report, april 1930, p. 68.
12. Conference Report, oktober 1945, pp. 170–171.
13. Conference Report, oktober 1916, p. 47.
14. Conference Report, april 1931, pp. 32–33.
15. Conference Report, oktober 1931, pp. 122–123.
16. Conference Report, oktober 1945, p. 174.
17. *Deseret News*, 20 augustus 1921, kerkkatern, p. 7.
18. Conference Report, oktober 1906, p. 49.
19. ‘New Year’s Greeting’, *Millennial Star*, 1 januari 1920, p. 3.
20. Conference Report, april 1917, p. 37.
21. Conference Report, april 1927, pp. 82–83.
22. ‘New Year’s Greeting’, p. 2.
23. Conference Report, april 1906, p. 58.

*'Gedenk en heilig de sabbat, heiligen der laatste dagen,
want dat zal u grote vreugde brengen.'*

‘Uw offeranden offeren op mijn heilige dag’

*De sabbat heiligen en waardig aan het avondmaal
deelnemen, verhogen onze geestelijke kracht.*

Uit het leven van George Albert Smith

Als kind leerde George Albert Smith hoe belangrijk het is om de sabbat te heiligen. Op zondag kwam er na de zondagsschool vaak een groep jongens uit de buurt bij hem langs om te vragen of hij kwam honkballen. ‘Ik was één met de jongens’, zei hij. ‘Ik zag het wel zitten om te honkballen en andere spelletjes te doen. Maar ik had een geweldige moeder. Zij zei niet: “Dat mag niet”, maar ze zei: “Jongen, je zult gelukkiger zijn als je ervan afziet. (...)” Ik wil u zeggen dat ik dankbaar ben voor de opvoeding die ik heb genoten.’¹ De invloed van zijn moeders leringen klinken door in de raad die president Smith de heiligen vaak gaf, dat het gedenken van de sabbat grote zegeningen brengt.

Als algemeen autoriteit was George Albert Smith in de gelegenheid om in veel plaatsen de zondagse diensten bij te wonen. En als hij de heiligen op de sabbat in de eredienst zag, deed het hem genoeg dat ze zo eerbiedig aan het avondmaal deelnamen: ‘Ik heb het gevoel dat het belangrijk is voor de leden van de kerk dat ze begrijpen hoe heilig het avondmaal is. (...) Ik voel vreugde als ik zie dat onze broeders en zusters naar de kerk komen en (...) deze zinnebeelden waardig nuttigen.’² [Zie suggestie 1 op p. 177.]

Leringen van George Albert Smith

Het gebod Gods om de sabbat te heiligen is geen last maar een zegen.

[De Heer] heeft ons geleerd dat we de sabbatdag moeten gedenken en heiligen. Uit zeven dagen heeft Hij er één als zijn dag aangewezen, en het lijkt mij dat we, als tegenprestatie voor alle zegeningen die Hij op de andere dagen aan ons schenkt, vreugde behoren te scheppen in de zaken die Hij ons op zijn heilige dag vraagt te doen. Als we dat niet doen, zullen we volgens mij niet gelukkig zijn. (...) Hij wil dat we gelukkig zijn en heeft ons gezegd hoe we dat geluk zeker kunnen stellen.³

We dienen aan het doel van de dag des Heren te denken en ons de invloed van aanbidding te laten welgevalen. Wat zou er in de wereld gebeuren als alle kinderen van onze hemelse Vader — en we zijn allemaal zijn kinderen — zijn wens zouden respecteren en van de sabbat een dag van aanbidding zouden maken? Wat zou het een ongelooflijke heilzame verandering teweegbrengen, niet alleen in ons land, maar in alle landen van de wereld, als we de sabbat eerden en heiligden.⁴

De sabbat is een dag van vertier geworden (...) — de dag waarop duizenden het gebod overtreden dat God lang geleden heeft gegeven, en ik ben ervan overtuigd dat veel van het verdriet en leed dat het mensdom teistert en zal blijven teisteren is toe te schrijven aan het feit dat de mensen zijn oproep om de sabbat te heiligen negeren.⁵ [Zie suggestie 2 op p. 177.]

Het was president Brigham Young die een van de eerste toespraken in deze vallei [van het Grote Zoutmeer] hield, en hij waarschuwde de mensen om de sabbat te eren en heilig te houden. En hoe moeilijk hun omstandigheden ook waren, ze mochten op zondag geen werk verrichten. (...) De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen spoort haar leden aan de sabbat te gedenken en heilig te houden, omdat dat onze hemelse Vader behaagt.⁶

Laten we deze jongens en meisjes [van de kerk] van jongs af aan leren wat de Heer wil dat ze doen op de sabbat, en het zal u verbazen wat voor invloed dat zal hebben op de gemeenschap

waarvan zij deel uitmaken. Tenzij de wereld zich bekeert van haar achteloosheid en onverschilligheid, tenzij wij, heiligen der laatste dagen, ons bekeren van onze onverschilligheid jegens de heilige dag van onze hemelse Vader, zullen we niet alle vreugde en geluk krijgen die we hier verlangen te genieten, noch zullen die ons in de eeuwigheid ten deel vallen.⁷

Sommigen mensen lijken te denken dat als zij de zondagse dienst bijwonen of een deel van hun zondagse plichten vervullen, het hen daarna vrij staat om vertier te zoeken en deel te nemen aan bezigheden die onverenigbaar zijn met de geest van de sabbat, terwijl ze toch in de gunst bij onze Vader willen blijven staan. Ik zeg u dit: als de leden van de kerk, die beter moeten weten, de sabbat blijven ontheiligen met hun wereldse pleziertjes, zullen zij hun geloof kwijtraken; en de Geest van onze hemelse Vader zal Zich aan hen onttrekken.⁸

De sabbat overtreden is geen kleinigheid. Ik zeg u dat u, elke keer dat u de sabbat overtreedt, verlies lijdt; u verliest meer dan u wint, ongeacht wat u ermee denkt te winnen.⁹

Het is ondankbaar om te vergeten dat de zondag de dag des Heren is, zoals sommigen onder ons lijken te doen. Hij heeft de zevende dag aangewezen, niet om die een last te laten zijn, maar om vreugde in ons leven te brengen en ervoor te zorgen dat ons huis een vergaderplek voor ons gezin is, waar ouders en kinderen zich om de haard scharen om de liefde te laten bloeien. (...)

Gedenk en heilig de sabbat, heiligen der laatste dagen, want dat zal u grote vreugde brengen en onze hemelse Vader zal u de zegeningen schenken die het gevolg zijn van uw gehoorzaamheid aan zijn advies en raad.¹⁰

Naar de kerk gaan is een belangrijk onderdeel van de sabbat heiligen.

Als we doen wat onze hemelse Vader van ons verwacht, gaan we op de sabbat naar zijn heilig huis en nemen daar deel aan het avondmaal ter herinnering aan het offer dat voor ons door de Verlosser van het mensdom is gebracht.¹¹

Deze dag [de sabbatdag] is de heilige dag des Heren; een dag die Hij heeft aangewezen om Hem te vereren; en in deze laatste dagen

heeft Hij een aanvullend gebod gegeven, dat wij op zijn heilige dag naar het huis van gebed en vasten gaan, en daar onze fouten belijden en ons getuigenis aan elkaar geven [zie LV 59:9–12]. (...)

In dit prachtige tijdperk kunnen mensen thuis in hun leunstoel naar muziek en naar openbare toespraken en redevoeringen luisteren; zij kunnen thuis blijven en wellicht het gevoel hebben dat ze daar hetzelfde krijgen als wat ze zouden krijgen als ze naar de kerkdienst gingen.

De heiligen der laatste dagen zouden beter moeten weten. Het is niet alleen het woord dat ons ten goede komt, maar het is de invloed die in onze kerken aanwezig is en van onze hemelse Vader komt, die van belang is. We mogen thuis dan een radio hebben, maar we zullen er geestelijk niet zo door worden gesterkt als wanneer we op zijn heilige dag naar het huis des Heren gaan, waar we aan het avondmaal deelnemen, waar we bidden en de zegeningen van onze hemelse Vader afsmeken, en waar we een getuigenis van de waarheid krijgen waarmee het mensdom te redden is.¹² [Zie suggestie 3 op p. 177.]

**Het is een heilig voorrecht om op de sabbat
aan het avondmaal deel te nemen.**

Ik denk dat de meesten van ons wel beseffen wat een voorrecht het is om in vrede en eerbied samen te komen en de zinnebeelden van het gebroken lichaam en het vergoten bloed van de Meester te nuttigen. Het behoort voor ons een uiterst heilige en plechtige gebeurtenis te zijn, en ik ga ervan uit dat dit zo is, als wij beseffen dat we onze verbonden hernieuwen met Hem die zijn leven heeft neergelegd om onze opstanding en verhoging te bewerkstelligen. Als we die zinnebeelden nuttigen, beseffen we allen, daar ben ik zeker van, dat het avondmaal, dat Hij vóór zijn dood heeft ingesteld, ons in alle eeuwigheid tot steun, inspiratie en zegen zal zijn.¹³

Het avondmaal is van groot belang. De Heer heeft zelf voorgescreven dat we deze zinnebeelden nuttigen. Er zijn veel mensen die geloven dat ze zich moeten laten dopen en andere verordeningen van het evangelie moeten ontvangen, maar toch staan ze onverschillig en lichtzinnig tegenover het avondmaal van de Heer. Het

'Het avondmaal, dat [de Meester] vóór zijn dood heeft ingesteld, zal ons in alle eeuwigheid tot steun, inspiratie en zegen zijn.'

werd door onze hemelse Vader zo belangrijk geacht dat de heiligen door zijn geliefde Zoon en de apostelen en profeten, zoals u in de Schriften kunt lezen, werden aangespoord om er regelmatig aan deel te nemen. Drie van de evangelisten [schrijvers van een evangelie] verwijzen ernaar [zie Matteüs 26:26–28; Marcus 14:22–24; Lucas 22:19–20] en daaruit blijkt dat in de Schriften veelvuldig het belang van het avondmaal aan de orde komt, zoals dat door de Heer zelf is gepredikt toen Hij op aarde was. Onze Vader in de hemel geeft ons geen geboden of adviezen die niet belangrijk zijn. Hij onderwijst ons om ons op te bouwen, om tot onze groei en ontwikkeling bij te dragen; en als we zijn raad opvolgen, zal dat ons voorbereiden op onze terugkeer in zijn tegenwoordigheid. (...) Het wordt van ons verwacht dat we elke sabbat samenkomen en de zinnebeelden van het lichaam en bloed van onze herrezen Verlosser nuttigen. (...)

Er wordt ook naar verwezen in het achttiende hoofdstuk van 3 Nephi, waar de Heiland de mensen op dit [het Amerikaanse]

continent onderrichte, net zoals Hij zijn discipelen in de oude wereld had gedaan, om het avondmaal in acht te nemen. Dat gaat als volgt:

‘En toen de menigte had gegeten en verzadigd was, zeide Hij tot de discipelen: Zie, er zal er één onder u worden geordend, en hem zal Ik de macht geven om brood te breken en het te zegenen en het aan het volk van mijn kerk te geven, aan allen die geloven en zich in mijn naam laten dopen.

‘En dit zult gij altijd nauwgezet doen zoals Ik het heb gedaan, zoals Ik brood heb gebroken en het heb gezegend en het aan u heb gegeven.’

(...) En het volgende vers gaat als volgt:

‘En dit zult gij doen ter gedachtenis van mijn lichaam, dat Ik u heb getoond. En het zal een getuigenis tot de Vader zijn dat gij Mij altijd indachtig zijt. En indien gij Mij altijd indachtig zijt, zult gij mijn Geest bij u hebben.’ [3 Nephi 18:5–7.]

(...) Daarenboven weten we dat de Heer in onze tijd een openbaring over dat onderwerp heeft gegeven. In afdeling 20 van de Leer en Verbonden geeft de Heer ons aanwijzingen over de kwestie. In die openbaring, beginnend bij vers 75, zegt Hij:

‘Het is raadzaam dat de kerk dikwijls tezamen komt om te nemen van het brood en de wijn ter gedachtenis van de Here Jezus;

‘en de ouderling of priester moet het bedienen; en op deze wijze moet hij het bedienen: hij knielt met de kerk neer en roept de Vader in plechtig gebed aan, zeggende:’

Let op het prachtige gebed dat volgt (...):

‘O God, eeuwige Vader, wij vragen U in de naam van uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen die ervan nemen, opdat zij mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van uw Zoon en U, o God, eeuwige Vader, betuigen dat zij gewillig zijn de naam van uw Zoon op zich te nemen en Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden die Hij hun heeft gegeven, opdat zij zijn Geest altijd bij zich mogen hebben. Amen.’ [LV 20:75–77.]

Het gebed en de zegen over het water is bijna hetzelfde [zie LV 20:78–79].

Hoe heilig, hoe uitermate heilig, zijn de gedachten die in het avondmaalsgebed worden verwoord. Ik spoor u aan, broeders, wanneer u het avondmaal bedient, de exacte woorden uit de openbaring te gebruiken (...) en dat met de Geest van de Heer te doen. Als we deze gebeden oplezen, behoren we de gevoelens te hebben die de opgelezen woorden tot uiting brengen.¹⁴

Ik ben weleens bang dat er soms bij de bediening van het avondmaal in onze diensten niet de plechtige geest heerst die er behoort te zijn. Het is zo'n heilig voorrecht. (...) Wie aan het avondmaal [deelnemen], dienen zich bewust te zijn van de plicht die in het gebed wordt verwoord.¹⁵ [Zie suggestie 4 op p. 177.]

Waardige deelname aan het avondmaal hernieuwt onze geestelijke kracht.

We nuttigen voedsel — dat wil zeggen, we eten brood en drinken water enzovoort, om ons lichaam te voeden. Het is net zo noodzakelijk dat we de zinnebeelden van het lichaam en bloed van onze herrezen Heer nuttigen om geestelijk sterk te worden. We hebben gezien dat mannen en vrouwen die jarenlang niet aan het avondmaal deelnemen geleidelijk de Geest van onze hemelse Vader verliezen; zij verspelen zijn gezelschap, omdat zij die zegen lieten voor wat hij was en er niet hun voordeel mee hebben gedaan. (...)

Ik heb een schrifttekst uit het elfde hoofdstuk van 1 Korintiërs voor mij liggen, beginnend bij het 23ste vers, waar staat:

‘Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb, dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam,

‘de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis.

‘Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis.

‘Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.

‘Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.

‘Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.

‘Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.

‘Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen.’ [1 Korintiërs 11:23–30.]

(...) Ik wil uw aandacht vestigen op het feit dat het gevaarlijk is om onwaardig [aan het avondmaal deel te nemen]. Voordat we het avondmaal gebruiken, behoort ons hart zuiver te zijn; onze handen behoren rein te zijn; we behoren wars te zijn van elke vijandigheid jegens onze naasten; we behoren op goede voet met onze medemens te leven; en we behoren het verlangen te hebben om de wil van onze Vader te doen en al zijn geboden te onderhouden. Als we dat doen, zal de deelname aan het avondmaal ons tot zegen zijn en zullen we geestelijk sterker worden. (...)

(...) We behoren de verbonden die we met onze Vader sluiten serieus te overwegen. Laten we nauwkeurig aandacht schenken aan die verbonden en erop letten dat we waardig eten en drinken, tot zegen van onze ziel en voor meer geestelijke kracht. Die zegeningen komen u toe, broeders en zusters die tot het huisgezin des geloofs behoren. Laten we ze waarderen en ze waardig zijn, dat ons geloof gestalte in ons leven zal krijgen. Laat niemand van ons onder veroordeling zijn door onwaardig aan het avondmaal deel te nemen en zich zo het gezelschap van de Geest van onze Vader te ontzeggen.¹⁶

We behoren nederig aan het [avondmaal] deel te nemen, met reine handen en een zuiver hart, en met het verlangen om onze Vader welgevallig te zijn; dan zullen we er waardig aan deelnemen en ons verheugen in de zegen die ons ten deel valt.¹⁷

Moge de Heer ons zegenen; moge zijn Geest voortdurend op ons worden uitgestort. Mogen wij elkaar liefhebben, zoals de Vader ons geboden heeft. Als we waardig aan het avondmaal deelnemen, kunnen we elkaar liefhebben, zoals onze Vader dat heeft geboden; denk eraan dat Hij tegen ons heeft gezegd: ‘Indien gij niet één zijt, zijt gij de mijnen niet.’ [LV 38:27.]¹⁸ [Zie suggestie 5 op p. 177.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees de laatste alinea op pagina 169. Wat voor indruk zou de president van de kerk hebben als hij de avondmaalsdienst in uw wijk of gemeente bijwoonde? Wat kunt u persoonlijk doen om meer eerbied te tonen voor de Heer en het avondmaal?
2. Overweeg president Smiths woorden in de tweede en derde alinea op p. 170. Hoe zou de samenleving erop vooruitgaan als meer mensen de sabbat heiligden? Hoe kunnen ons gezin en anderen er op gepaste wijze toe gebracht worden om de sabbatsheiliging als een zegen in plaats van een last te zien?
3. Wat zijn zoal de voordelen van op zondag de eredienst bijwonen, die we niet hebben als we thuis het evangelie bestuderen? (Zie p. 172 voor enkele voorbeelden; zie ook LV 59:9–12.)
4. Lees de paragraaf die op p. 172 begint en overdenk wat u kunt doen om de verordening van het avondmaal zinvoller voor u te maken. Hoe kunnen we kinderen doeltreffend voorbereiden op eerbiedige deelname aan het avondmaal?
5. Lees de laatste vier alinea's van leringen (p. 176) en kijk wat ons volgens president Smith kwalificeert voor deelname aan het avondmaal. Waarom denkt u dat waardige deelname aan het avondmaal ertoe leidt dat onze geestelijke kracht toeneemt?

Relevante teksten: Exodus 20:8–11; Jesaja 58:13–14; Matteüs 18:20; 3 Nephi 18:1–12; 20:8–9; Moroni 6:5–6

Onderwijstip: ‘Een bedreven leerkracht denkt niet: “Wat zal ik vandaag eens brengen?”, maar vraagt zich af: “Wat zal ik mijn cursisten vandaag eens laten doen?”; niet: “Wat zal ik ze vandaag vertellen?”, maar: “Hoe kan ik mijn cursisten laten ontdekken wat ze nodig hebben?” (Virginia H. Pearce, *Onderwijzen — geen grotere roeping* p. 61).

Noten

1. Conference Report, oktober 1948, p. 188.
2. Conference Report, april 1908, pp. 34–35.
3. Conference Report, oktober 1937, p. 50.
4. 'A Faith Founded upon Truth', *Deseret News*, 17 juni 1944, kerkkatern, p. 4.
5. Conference Report, oktober 1935, p. 120.
6. Conference Report, april 1948, pp. 13–14.
7. 'Tribute to Richard Ballantyne', *Instructor*, november 1946, p. 505.
8. 'Faith—and Life', *Improvement Era*, april 1949, p. 252.
9. Conference Report, oktober 1948, p. 188.
10. Conference Report, oktober 1932, p. 23.
11. Conference Report, oktober 1932, p. 23.
12. *Deseret News*, 31 januari 1925, kerkkatern 3, p. 4.
13. 'The Sacredness of the Sacrament', *Improvement Era*, april 1946, p. 206.
14. Conference Report, april 1908, pp. 35–37.
15. 'The Sacredness of the Sacrament', p. 206.
16. Conference Report, april 1908, pp. 34–35, 37.
17. Conference Report, april 1908, p. 36.
18. Conference Report, april 1908, p. 37.

De versterkende kracht van geloof

*Geloof is een gave van de Heer die de rechtvaardigen
de macht geeft om buitengewone dingen te doen.*

Uit het leven van George Albert Smith

In 1919 werd George Albert Smith, toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, geroepen als president van de Europese Zending. President Smith ging kort na zijn aankomst in een boodschap aan de Europese heiligen in op de moeilijke situatie in Europa, dat langzaam opkrabbelde na de verwoestingen van de Eerste Wereldoorlog: 'Ik besef dat we in een belangrijke periode van de wereldgeschiedenis leven. Nu de naties met nieuwe, moeilijke problemen te maken krijgen en er onder de mensenkinderen een wijdverspreid gevoel van onbehagen heerst, ben ik mij bewust van de grote verantwoordelijkheid die op mij rust om hen te bereiken, en ik verlang oprecht naar goddelijke leiding om mijn taken te vervullen.' President Smith geloofde stellig dat de inspanningen van de leden en de zendelingen, ondanks de moeilijke tijden, tot succes zouden leiden: 'Geassisteerd door goede, capabele medewerkers op het zendingskantoor en getrouwe mannen en vrouwen in het veld, kijk ik vol genoegen en verwachting uit naar de rijke oogst aan eerlijke mensen.'¹

Een van de dringendste taken die president Smith als zendingspresident had, was meer zendelingen naar Europa te krijgen. De kerk had tijdens de oorlog heel weinig zendelingen naar Europa gestuurd, en daarna waren de Europese overheden, vanwege voedseltekorten en andere economische problemen, niet genegen om buitenlanders een visum te verstrekken. President Smith had de moeilijke taak om deze ambtenaren te overreden zendelingen in hun land toe te laten. In een brief aan zijn dochter Emily schreef president Smith over een reis naar Londen om deze reden.

'De Schriften staan vol met bewijzen van de kracht van geloof. (...) Door geloof riep de profeet Elia vuur uit de hemel om zijn offer te verteren.'

‘Onze Amerikaanse ambassadeur was bijzonder vriendelijk en wist voor ons een gesprek te beleggen met Sir Robert Horne, de minister van Werkgelegenheid van Groot-Brittannië. Toen we bij zijn kantoor aankwamen, overhandigden we de brief van de ambassadeur aan de secretaris van Sir Robert, die ons vroeg of onze kwestie niet kon wachten, aangezien zijn chef over een paar minuten voor drie weken naar Schotland zou vertrekken. Ik verzekerde hem ervan dat we het bijzonder zouden waarderen als hij vijf minuten voor ons had, omdat we niet in Londen woonden en onze zaak urgent was. De secretaris ging de kamer van Sir Robert binnen en kwam terug met de mededeling dat de minister zijn reis zou uitstellen en ons die middag om vier uur kon ontvangen. Ik had die ochtend vurig gebeden dat er een weg zou worden gebaad en toen we ’s middags konden terugkomen, was ik mijn hemelse Vader zeer dankbaar.’

Op het afgesproken tijdstip werden president Smith en zijn metgezellen de kamer van Sir Robert Horne binnengeleid. ‘We probeerden hem uit te leggen wat we nodig hadden en verzekerden hem dat Groot-Brittannië nodig had wat wij te bieden hadden. Bijna anderhalf uur lang luisterde hij met zeer veel interesse naar wat wij vertelden over de geschiedenis van de kerk en wat wij geloven enzovoort.

‘Toen ik daarmee klaar was, vroeg hij nogmaals wat wij van hem verlangden en toen wij hem zeiden dat we heel graag het aantal zendelingen weer op tweehonderdvijftig wilden brengen, zoals vóór de oorlog het geval was geweest, zei hij dat het hem genoeg zou doen om zijn ministerie opdracht te geven dat aantal per direct toegang te verlenen. We waren uiteraard heel blij en verzekerden hem dat er een zware last van onze schouders was gevallen, waarna we vertrokken.

‘Ik ben er zeker van dat een van Englands invloedrijkste mannen onze vriend is geworden en ik zal niet aarzelen om zo nodig weer bij hem aan te kloppen.’²

James Gunn McKay, een van de zendelingen die president Smith vergezelden en aanwezig waren bij het gesprek met Sir Robert Horne, zou later zeggen: ‘Kijk naar het geweldige werk dat hij tot stand bracht. Er waren slechts een handvol zendelingen [in het zendingsgebied]. De weg leek versperd te zijn, maar dat weerhield hem er niet van om, bezielde met de inspiratie van de Heer, op de deuren van de ambtenaren te kloppen en hun vertrouwen te winnen; en

uiteindelijk kregen we wat we verlangden, dat er zendingen werden toegelaten om hun werk te doen en hun zending te vervullen, opdat het werk van God voortgang kon hebben; en op die manier versterkte hij ons getuigenis dat God leiding geeft aan zijn werk.³ Ouderling McKay schreef het succes van president Smith toe aan zijn ‘geloof, toewijding en naastenliefde voor allen met wie hij in contact kwam.’ ‘Ik heb met hem gewerkt’, zei hij. ‘Ik heb met hem overlegd, met hem gebeden, en ik kan zeggen dat zijn geloof en trouw zo groot waren als het leven zelf.’⁴ [zie suggestie 1 op p. 188.]

Leringen van George Albert Smith

De kracht van geloof blijkt duidelijk uit de Schriften.

We lezen dat we God zonder geloof niet kunnen behagen [zie Hebrëen 11:6]. Het is de motiverende kracht achter alle handelingen, en de Schriften staan vol met bewijzen van de kracht van geloof. Door geloof was Noach in staat de ark te bouwen, en als gevolg van zijn gehoorzaamheid aan de geboden van God werden hij en zijn familie gered, terwijl de ongelovigen omkwamen in de grote zondvloed [zie Genesis 6:13–22; 7:1–24].

Het was door geloof dat Lot en de leden van zijn gezin werden behouden toen vuur uit de hemel de steden Sodom en Gomorra in de as legde en de ongelovige inwoners doodde [zie Genesis 19:12–25].⁵

Door geloof leidde Mozes de kinderen Israëls uit slavernij, en zijn zij door de Rode Zee gegaan als over droog land, terwijl de Egyptenaren, toen zij het ook beproefden, verzwolgen werden. Het volk Israëls kreeg brood uit de hemel te eten. Toen Mozes tegen de rots in Horeb sloeg, gutste er water uit om hun dorst te lessen; en zij werden uit de woestijn naar het beloofde land geleid. [Zie Exodus 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6.]⁶

Toen Daniël openlijk tot God bleef bidden, in strijd met het bevelschrift dat zijn vijanden hadden opgesteld om hem te vernietigen, werd hij in een leeuwenkuil gegooid, waar hij de nacht doorbracht. Hij wist dat zijn hemelse Vader hem kon beschermen en daar vertrouwde hij op. De volgende morgen zag de koning, die al vroeg naar de kuil was gegaan, dat Daniël nog leefde. Door zijn

‘Door het geloof leidde Mozes de kinderen Israëls uit slavernij, en zijn zij door de Rode Zee gegaan als over droog land.’

geloof brachten de roofdieren hem geen letsel toe en kreeg hij de koning aan zijn kant. [Zie Daniël 6:4–28.]

De drie Hebreëen, Sadrak, Mesak en Abednego, die weigerden een gouden beeld te aanbidden dat Nebudkadnessar had opgericht, werden in een brandende vuuroven gegooid, die zevenmaal heter was gestookt dan men gewoon was. Zij vertrouwden op de levende God, en hun geloof werd beloond want zij kwamen niet om. [Zie Daniël 3:8–28.]

Door geloof riep de profeet Elia vuur uit de hemel om zijn offer te verteren. Daarna waren de koning en het volk ervan overtuigd dat God, en niet Baäl, de God van Israël was [zie 1 Koningen 18:36–40].

Door geloof behielden de broeder van Jared en zijn volgelingen de taal van hun vaders tijdens de spraakverwarring bij de toren van Babel, waarna zij naar het westelijk halfrond kwamen [zie Ether 1:33–43]. (...) Het was door soortgelijk geloof dat Lehi in staat was

om met zijn gezin de zee over te steken en zich in dit land, dat verkieslijk is boven alle andere landen, te vestigen.

Het was door geloof dat de discipelen van Jezus de kracht kregen om vervolging te verduren en, ondanks de tegenwerking van de Joden, het evangelie te verspreiden dat de Heiland hun had verkondigd.⁷

Het was door geloof dat de Verlosser van de wereld, en zijn volgelingen, alle wonderen verrichtten. Vanaf het begin der tijden tot het heden zijn het de getrouwe mannen geweest die macht van God kregen.⁸ [Zie suggestie 2 op p. 188.]

De kracht van geloof blijkt duidelijk uit het leven van de rechtschappen heiligen in deze bedeling.

In deze laatste bedeling was het [Joseph Smiths] onvoorwaardelijke geloof in God dat hem ertoe bracht om het bos in te gaan en in gebed neer te knielen. Daar ontving hij zijn eerste grote hemelse manifestatie waarin het wezen van de Godheid weer aan de mens werd geopenbaard. Het was door geloof dat hij naar de heuvel Cumorah ging en uit handen van de engel de heilige kronieken kreeg die hij later door de gave en macht van God vertaalde. Het was door geloof dat hij zijn volgelingen uit Kirtland naar Missouri en van daar naar Illinois leidde. En hoewel ze herhaaldelijk werden beroofd en uit hun huizen verdreven, werden ze geschraagd door het geloof dat in hun hart was verankerd. Ze wisten dat God hen niet in de steek zou laten. Het was door geloof dat de grote stad Nauvoo onder leiding van de profeet Joseph Smith werd gesticht; en door geloof ontving hij de glorieuze waarheden die in de Leer en Verbonden staan.

Het was door geloof dat Brigham Young dit volk naar het westen [de Salt Lake Valley] leidde; en toen hij bovenop de berg stond en over de vallei uitkeek, openbaarde God aan hem dat dit de plek was waar Israël zich moest vestigen. (...) Het was door geloof dat dit volk, ondanks zijn gebrek en armoede, de hoeksteen van deze grote tempel [de Salt Laketempel] legde, in het geloof dat God de weg zou bereiden en middelen zou verschaffen om het gebouw te voltooiën. Het was door geloof dat onze hemelse Vader zijn volk barmhartig was toen de kolonisten tot hun grote ontzetting zagen dat

'Het was door geloof dat Brigham Young dit volk naar het westen [de Salt Lake Valley] leidde.'

sprinkhanen hun gewassen opvraten, zonder dat ze dat konden verhinderen. Maar God verhoorde hun gebeden en stuurde meeuwen om hun oogst te redden en ze voor verhongering te behoeden. (...)

Het was door geloof dat de mannen die leiding aan dit werk gaven van tijd tot tijd inspiratie kregen om ons de instructies te geven die we nodig hadden. Het is door geloof dat we worden opgebouwd (...) door hen die in de naam des Heren in de bediening werkzaam zijn; en de Trooster verlicht hun begrip, brengt dingen die zijn geweest in hun herinnering en toont hun dingen die gaan komen, als bewijs van de geest van openbaring.⁹

Het was door geloof dat de ouderlingen van Israël uitgingen, huis en haard achterlatend en de afkeuring van de wereld verdurend, om te getuigen dat God leeft en dat Jezus de Christus is, en dat Joseph Smith een profeet van de Heer was. Door geloof zijn uw zieken genezen, uw doden tot leven gewekt. Indien de wonderen die onder dit volk zijn verricht op schrift waren gesteld (...),

zouden die een getuigenis zijn van de macht Gods, door geloof, onovertroffen in enig ander tijdperk.

Het is dit beginsel, broeders en zusters, dat ons hemelwaarts wijst, dat ons hoop schenkt in de levensstrijd. Als we in verwarring raken door problemen waarvoor we ogenschijnlijk geen oplossing hebben, kunnen we met geloof in de Verlosser van de wereld tot Hem gaan en weten dat onze gebeden tot ons welzijn worden beantwoord.¹⁰ [Zie suggestie 3 op. p. 189.]

Vaak wordt de vraag gesteld of de jongens en meisjes, de jongemannen en jongevrouwen in de kerk die tot deze generatie behoren, bereid zouden zijn om ter wille van het evangelie dezelfde moeilijkheden, ontberingen en ellende te ondergaan als hun voorouders. Zouden zij hun gerieflijke huizen verlaten om in het belang van hun geloof naar een nieuw land te gaan?

Ik zal u dit zeggen, als de kennis van dit goddelijke werk, zoals wij dat kennen, in hun hart is doorgedrongen; als zij geloof hebben ontvangen door onze naleving van Gods geboden; als hun geleerd is dat Jezus de Christus is en Joseph Smith een profeet Gods was, dan zeg ik u: ja!, zij zouden doen wat hun voorouders hebben gedaan en zich aansluiten bij de gelederen van het hedendaagse Israël.

Ook als het ontbering inhield, als het ziekte en ellende inhield, of zelfs verbanning uit hun land, zouden honderdduizenden zoons en dochters, in het besef dat dit het evangelie van Christus is, zo nodig, hun getuigenis met hun leven bezegelen.¹¹ [Zie suggestie 2 op p. 188.]

Als we geloof oefenen, zal de Heer voor ons de wegen om te kunnen doen wat Hij van ons vraagt.

Ik herinner mij dat ik mij op zekere dag gedrongen voelde om tegen een zendeling te zeggen die naar een bepaalde stad ging waar ze ons niet toestonden om op straat te prediken:

‘Nou, denk eraan, geef de Heer een kans. Je vraagt Hem om een gunst. Geef de Heer een kans. Vraag Hem de weg te banen.’

De jonge man ging naar de stad toe, wandelde het stadhuis binnen en vroeg of hij de burgemeester kon spreken. Hij wilde hem vragen of ze misschien de regel konden veranderen.

Maar toen kreeg hij te horen dat de burgemeester de stad uit was. De jonge man wilde het stadhuis verlaten toen hij op de deur aan het eind van de gang ‘hoofdagent van politie’ zag staan. Hij twijfelde even, maar iets in hem zei: ‘Geef de Heer een kans.’ Hij liep het kantoor van de hoofdagent binnen en legde uit waarvoor hij gekomen was. Toen hij klaar was met zijn verhaal zei de man:

‘Goed, op welke straathoek zou je willen staan?’

Hij zei: ‘Ik ken deze stad niet zo goed als u. Ik wil niet op een hoek in een slechte buurt staan of waar we het verkeer zouden stremmen. Zou u met mij mee willen gaan om een hoek uit te kiezen?’

Denk u eens in, een zendeling die aan een hoofdagent vraagt om een hoek uit te kiezen om het evangelie te prediken!

De agent zei:

‘Zeker, ik ga met je mee.’

Na een kwartier hadden ze een van de beste hoeken in de stad tot hun beschikking en toestemming om het evangelie van Jezus Christus te prediken in een stad waar het sinds de oorlog [de Eerste Wereldoorlog] niet meer gepredikt was. (...)

De Heer heeft zo zijn manieren om dingen te bewerkstelligen die wij niet kunnen, en Hij vraagt ons nooit iets te doen zonder dat voor ons mogelijk te maken. Dat is wat Hij ons bij monde van Nephi heeft gezegd. Hij zal niets van ons eisen zonder de weg te banen.

‘En het geschiedde dat ik, Nephi, tot mijn vader zeide: Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden, want ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt.’ [1 Nephi 3:7.]

Als de Heer u iets vraagt of iets van u verwacht, en u weet niet goed hoe u dat voor elkaar moet krijgen, doe dan uw best. Begeef u in de richting die u dient te gaan; vertrouw op de Heer, geef Hem een kans, dan zal Hij u nooit in de steek laten.¹²

Wat is het goed om te weten dat wij, als we dat willen, de hand van onze hemelse Vader kunnen vastpakken en ons door Hem kunnen laten leiden. Er is op de hele wereld geen ander volk te vinden dat deze verzekering heeft.¹³ [Zie suggestie 4 op. p. 189.]

Geloof is een gave die God aan de rechtschapenen schenkt.

Ons geloof is afhankelijk van een rechtschapen levenswijze. We kunnen niet onfatsoenlijk leven en groot geloof hebben, maar als we de geboden Gods onderhouden, zal ons geloof toenemen evenredig aan de groei van onze rechtschapenheid.¹⁴

Als er mensen onder ons zijn die niet voluit in dit werk geloven, komt dat omdat ze de geboden Gods niet hebben onderhouden. Als er mensen onder ons zijn die niet weten dat dit het werk van de Vader is, dan komt dat omdat ze hun plicht niet doen. Ik weet zo zeker als ik leef dat dit Gods werk is, en die kennis heb ik ontvangen omdat ik zijn geboden onderhoud.¹⁵

We weten dat geloof een gave van God is; het is de vrucht van een rechtschapen leven. We kunnen het niet afdwingen, maar het volgt wanneer we de wil van de Vader doen. Als het ons aan geloof ontbreekt, laten we onszelf dan onder de loep nemen en kijken of we zijn geboden naleven, en ons onverwijld bekeren als dat niet het geval is. (...) Moge de Heer ons geloof vermeerderen, en mogen wij het waardig zijn.¹⁶

Ik hoop dat zij die deze wonderbaarlijke gave hebben ontvangen zo zullen leven dat ze die behouden.¹⁷ [Zie suggestie 5 op p. 189.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Zoek in het verhaal op pp. 179–181 naar bewijzen dat George Albert Smith geloof had. Een van president Smiths zendelingen zei dat zijn resultaten ‘ons getuigenis [versterkte] dat God leiding geeft aan zijn werk’ (p. 182). Bent u beïnvloed door het geloof van anderen, zoals een familielid of een goede vriend?
2. Neem de voorbeelden van geloof op pp. 182–186 door. Welke andere voorbeelden van geloof zijn in het bijzonder van betekenis voor u? Hoe kunt u die voorbeelden gebruiken om iemand te helpen die geloof oefent maar nog niet de zegeningen heeft gekregen die hij of zij verlangt?

3. Hoe heeft uw geloof u hoop geschonken ‘in de levensstrijd’? Hoe kunnen we met ons geloof angst of andere ‘problemen waarvoor we, zo lijkt het, geen oplossing hebben’ overwinnen? (p. 186).
4. Lees het verhaal dat begint op p. 186, en vergelijk het met het verhaal in ‘Uit het leven van George Albert Smith’. Wat voor soortgelijke ervaringen hebt u gehad? Wat betekent het volgens u om God een kans te geven?
5. President Smith verklaarde dat ‘geloof een gave van God is’ die we niet kunnen afdwingen (p. 188). Hoe is dit beginsel van invloed op de manier waarop u uw geloof probeert te vergroten en anderen tot geloof probeert te inspireren? Wat kunnen we specifiek doen om de gave van geloof te behouden? (Zie Alma 32:35–43).

Relevante teksten: Hebreëën 11:1–11, 17–34; Jakobus 2:17–24; Alma 32:26–43; Ether 12:6–22; Moroni 7:27–39; Leer en Verbonden 136:42

Onderwijstip: ‘Om de leerlingen op het beantwoorden van vragen voor te bereiden, kunt u hun, voordat u iets leest of presenteert, vertellen dat u om hun mening zal vragen. (...) U kunt bijvoorbeeld zeggen: “Luister goed naar wat ik nu ga voorlezen, zodat u kunt vertellen wat u het meeste aanspreekt”’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping* p. 69).

Noten

1. ‘Greeting’, *Millennial Star*, 10 juli 1919, pp. 440–441.
2. Glenn R. Stubbs, ‘A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951’ (proefschrift, Brigham Young University, 1974), pp. 142–143.
3. James Gunn McKay, Conference Report, oktober 1921, p. 156.
4. James Gunn McKay, ‘A Biography of George Albert Smith’, p. 160.
5. Conference Report, april 1923, pp. 75–76.
6. Conference Report, oktober 1913, p. 102.
7. Conference Report, april 1923, pp. 75–76.
8. Conference Report, oktober 1913, p. 102.
9. Conference Report, oktober 1913, pp. 102–103.
10. Conference Report, oktober 1913, pp. 102–103.
11. ‘As to This Generation’, *Improvement Era*, februari 1949, p. 73.
12. ‘Give the Lord a Chance’, *Improvement Era*, juli 1946, p. 427.
13. Conference Report, april 1947, p. 164.
14. Conference Report, oktober 1950, p. 6.
15. Conference Report, oktober 1915, pp. 27–28.
16. Conference Report, oktober 1913, p. 103.
17. Conference Report, april 1923, p. 77.

*'Als we het advies en de raad opvolgen die de Heer heeft
gegeven, zullen we geluk op ons pad vinden.'*

Blijf aan Gods kant van de lijn

De Heer heeft ons geboden gegeven zodat we het kwaad kunnen weerstaan en gelukkig worden.

Uit het leven van George Albert Smith

George A. Smith, de grootvader van George Albert Smith, was vele jaren lid van het Quorum der Twaalf Apostelen en vervolgens van het Eerste Presidium, als raadgever van Brigham Young. George Albert Smith heeft vaak de raad herhaald die zijn grootvader gewoon was zijn familie te geven: ‘Er is een duidelijke scheidingslijn tussen het grondgebied van God en het grondgebied van de duivel. Als u aan Gods kant van de lijn blijft, bent u onder zijn invloed en voelt u niet de drang om verkeerd te doen; maar als u de lijn ook maar een centimeter overschrijdt naar de kant van de duivel, bent u in de macht van de verleider en als hij succes heeft, zult u zelfs niet logisch kunnen nadenken omdat u de Geest van de Heer kwijt bent geraakt.’

George Albert Smith zei dat hij zich zijn hele leven door die raad heeft laten leiden: ‘Als ik er soms toe werd verleid om een bepaald iets te doen, stelde ik mijzelf de vraag: “Aan welke kant van de lijn sta ik?” Als ik aan de veilige kant bleek te staan, de kant van de Heer, viel het mij elke keer makkelijk om het goede te kiezen. Als er zich dus verleiding aandient, denk dan met gebed na over uw probleem, dan zal de invloed van de Heer u tot een verstandig besluit leiden. Alleen aan Gods kant van de lijn is het veilig.’¹ [Zie suggestie 1 op p. 199.]

Leringen van George Albert Smith

Het vergt strikte naleving van de geboden om aan de kant van de Heer te blijven.

Alle veiligheid, alle rechtschapenheid en alle geluk bevinden zich aan de kant van de Heer. Als u de sabbat heilig en zo de geboden

van God naleeft, bevindt u zich aan de kant van de Heer. Als u uw persoonlijke en gezinsgebeden nakomt, bevindt u zich aan de kant van de Heer. Als u dankbaar bent voor uw voedsel en uw dank aan God uit, bevindt u zich aan de kant van de Heer. Als u uw naaste als uzelf liefhebt, bevindt u zich aan de kant van de Heer. Als u eerlijk bent tegenover uw naasten, bevindt u zich aan de kant van de Heer. Als u het woord van wijsheid naleeft, bevindt u zich aan de kant van de Heer. En zo zou ik dat voor elk van de tien geboden en alle andere geboden kunnen doen die God u als leidraad heeft gegeven. En ik zou nogmaals kunnen zeggen dat alles wat ons leven verrijkt, ons gelukkig maakt en ons voorbereidt op eeuwige vreugde zich aan de kant van de Heer bevindt. Het kritiseren van de zaken die God ons als richtsnoer heeft gegeven, bevindt zich niet aan de kant van de Heer.² [Zie suggestie 2 op p. 199.]

[De Heer heeft gezegd]: ‘Ik, de Heer, kan de zonde niet met de geringste mate van toelating aanschouwen’ — niet met de geringste mate van toelating [LV 1:31]. Waarom niet? Omdat Hij weet dat we, als we zondigen, een zegen mislopen die we zouden genieten als we niet van het pad waren afgegaan dat naar die zegen leidt.³

Af en toe horen we iemand zeggen: ‘Ach, ik zou het niet zo nauw nemen. De Heer zal ons heus niet hard aanpakken als we niet alles doen.’ Wie dat zegt bevindt zich al aan de kant van de duivel, en je kunt beter niet naar hem luisteren, want anders word je misschien misleid. Iemand die de Geest van de Heer bij zich heeft, zegt zulke dingen niet. De Heer heeft zelf gezegd dat we zijn geboden moeten onderhouden: ‘Er is een wet vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel afgekondigd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.’ (LV 130:20.) Het evangelie van Jezus Christus is ons gegeven om die zegen veilig te stellen.⁴

Onze liefdevolle Vader in de hemel geeft ons geboden omdat Hij wil dat we gelukkig worden.

De Heer heeft ons in zijn goedgunstigheid de tien geboden en andere geboden gegeven, omdat Hij het gedrag van zijn kinderen zag en wist dat zij zonder zijn leiding niet gelukkig zouden worden. Je ziet mensen die tevergeefs de hele wereld afreizen op zoek naar geluk. Maar als zij lang genoeg stil zouden staan om het advies

*'De openbaringen van de Heer aan ons in dit tijdperk,
[klinken] mij als de lieflijke klanken van de stem van
onze barmhartige Vader in de hemel in de oren.'*

van de Heer te accepteren, zou geluk het gevolg zijn. Ze zullen het anders nooit vinden.⁵

Als kind ging ik ervan uit, zo dacht ik, dat de geboden van de Heer wetten en regels waren die ik te volgen had. Ik dacht stellig dat op ongehoorzaamheid aan die wetten straf zou volgen, en als kind veronderstelde ik misschien wel dat de Heer alles in dit leven zo had geregeld dat ik bepaalde wetten moest gehoorzamen of dat ik anders zwaar gestraft zou worden. Maar toen ik ouder werd, kreeg ik een andere invalshoek, en nu klinken de wetten van de Heer, de raad die in de heilige Schriften is vervat, de openbaringen van de Heer aan ons in dit tijdperk, mij als de lieflijke klanken van de stem van onze barmhartige Vader in de hemel in de oren. Zij zijn slechts het advies en de raad van een liefdevolle ouder, die bezorgder is over ons welzijn dan aardse ouders, en daaruit blijkt dat wat eens onder de noemer van de harde wet viel nu de liefdevolle en

tedere raad van een alwijze hemelse Vader is. Daarom vind ik het niet moeilijk om te geloven dat het voor mij het beste is om de geboden van God te onderhouden.⁶

Al het geluk dat mij en de mijnen ten deel is gevallen, komt omdat we proberen de geboden van God na te leven en de zegeningen waardig te zijn die zijn beloofd aan wie Hem eren en zijn geboden onderhouden.⁷

Als we het advies en de raad opvolgen die de Heer heeft gegeven, zullen we geluk op ons pad vinden. Het pad zal misschien niet altijd een gemakkelijk en gerieflijk pad zijn, maar aan het eind wacht de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader, en heerlijkheid, onsterfelijkheid en eeuwig leven zal ons deel zijn.⁸ [Zie suggestie 3 op p. 199.]

De duivel probeert ons met zijn listen en bedriegerijen te misleiden.

Er zijn twee invloeden in de wereld die er al vanaf het begin zijn. De ene invloed is constructief, leidt tot geluk en vormt het karakter. De andere invloed vernietigt, verandert mensen in demonen, breekt af en ontmoedigt. Wij zijn vatbaar voor beide invloeden. De ene komt van onze hemelse Vader en de andere komt uit de bron van alle kwaad, die al vanaf het begin in de wereld is om de ondergang van het mensdom te bewerkstelligen.⁹

We zullen allemaal worden bezocht; geen mens is vrij van verleiding. De duivel zal alles wat in zijn vermogen ligt gebruiken om ons te misleiden; hij heeft dat tevergeefs bij de Heiland geprobeerd. Hij heeft het bij vele andere mannen met goddelijk gezag geprobeerd, en soms vindt hij een zwakke plek en dan verliest die persoon een grote zegen die zijn deel was geweest als hij getrouw was gebleven.¹⁰

Iemand zei eens tegen mij — of zei dat op een plek waar ik toevallig was — ‘De mensen hier lijken te denken dat ik van de duivel ben, maar dat is niet zo.’ En toen zei ik tegen hem: ‘Broeder, hebt u ooit iemand gekend die van de duivel was en dat van zichzelf wist?’ Dat is een van de trucs van de duivel: hij neemt u in bezit zonder dat u het weet. En dat is een van onze problemen.¹¹

De profet Nephi zag honderden jaren geleden wat er zou gebeuren, dat de mensen met elkaar zouden twisten en de macht van de Heilige Geest en de Heilige Israëls zouden verloochenen, en de geboden van mensen als leerstellingen zouden verkondigen. Er is een invloed in de wereld die mensen wil laten geloven dat zij door hun eigen intelligentie en op hun eigen kracht het eeuwige leven kunnen beërven. Laat mij (...) voorlezen wat Nephi zegt:

‘En er zullen ook velen zijn die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk; vreest nochtans God — Hij zal het bedrijven van een kleine zonde wel rechtvaardigen.’

Ik wil dat u aandacht schenkt aan: ‘Hij zal het bedrijven van een kleine zonde wel rechtvaardigen.’ Die sluwe duivel weet als geen ander dat als hij een man of vrouw ertoe kan brengen een kleine zonde te bedrijven, zij zich op zijn grondgebied begeven en in die mate in zijn macht zijn.

‘Vreest nochtans God — Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; ja, liegt wat, maakt van iemand misbruik wegens zijn woorden, graaft een kuil voor uw naaste; daarin steekt geen kwaad; en doet al die dingen, want morgen sterven wij; en mochten wij toch schuldig zijn, dan zal God ons met enkele striemen slaan, en ten slotte zullen wij het heil verkrijgen in het koninkrijk Gods.’ [2 Nephi 28:8.]

Is dat niet precies wat de duivel in deze tijd tegen de mensenkinderen zegt, zoals het hier zo duidelijk beschreven staat? Ach, bedrijf een kleine zonde, dat kan geen kwaad, vertel een leugentje, dat zal niemand schade berokkenen, de Heer vergeeft het wel; je zult wat slagen krijgen, maar je zult ten slotte in het koninkrijk van God gered worden. Dat is wat hij zegt tegen de man of vrouw aan wie het woord van wijsheid is geleerd als hij zegt: o, drink een kopje thee, dat kan geen kwaad; rook een sigaretje, dat maakt niets uit; een wijntje zal niemand kwaad doen. Dat zijn kleine dingetjes; hij doet het stukje bij beetje, niet alles tegelijk. Dat is wat we moeten onthouden. (...) Het zijn die onbelangrijke geniepige influisteringen die het mensdom op het verkeerde been zetten en ons in de macht van de duivel brengen. (...)

En Nephi zegt verder:

‘En anderen zal hij sussen en paaien tot vleselijke gerustheid, zodat zij zeggen: Alles is wel in Zion; ja, Zion is voorspoedig, alles is wel — en zo bedriegt de duivel hun ziel.’

Ik wil dat u aandacht schenkt aan: ‘En zo bedriegt de duivel hun ziel en voert hij hen bedachtzaam ter helle.’ [2 Nephi 28:21.] En zo doet hij dat, dat is precies zoals hij het doet. Hij zal u niet vastpakken en u naar zijn grondgebied meesleuren, maar hij fluistert: ‘Doe deze kleine zonde’, en als hij daarin slaagt, een andere zonde en weer een andere, en zo, om de gebezigde uitdrukking te gebruiken, ‘bedriegt [hij] hun ziel’. Dat is wat hij doet. Hij maakt u wijs dat u er beter van wordt terwijl u slechter van wordt. En zo komen we, elke keer als we ons niet aan een wet of gebod van God houden, bedrogen uit, omdat we in deze wereld en in de volgende wereld alleen door gehoorzaamheid aan de wet van onze hemelse Vader zegeningen ontvangen.

(...) In het bijzonder de zinsnede: ‘En voert hij hen *bedachtzaam* ter helle’ is van belang, want dat is zijn werkwijze. Zowel mannen als vrouwen zijn tegenwoordig onderhevig aan die invloed, en ze worden her en der naar toe getrokken, en die fluistering houdt aan en ze begrijpen niet wat de Heer van hen verlangt, maar zij blijven op het grondgebied van de duivel, onderhevig aan zijn macht, waar de Geest des Heren niet komt.

Hij zegt verder: (...)

‘En zie, anderen lokt hij met vleierij en vertelt hun dat de hel niet bestaat; en hij zegt hun: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet — en zo fluistert hij in hun oor, totdat hij hen grijpt met zijn verschrikkelijke ketenen, waaruit geen bevrijding is.’ [2 Nephi 28:22.]

Welnu, broeders en zusters, dat is de toestand waarin de wereld zich nu bevindt. Nephi had het niet duidelijker kunnen zeggen als hij nu had geleefd. En de duivel is druk aan het werk, en omdat onze hemelse Vader verlangt zijn kinderen te vrijwaren van die kwade leringen en overtuigingen riep Hij de profeet Joseph Smith, voorzag hem van goddelijk gezag, stichtte zijn kerk en begon de waarheid aan de mensenkinderen te leren, opdat zij zich zouden afkeren van de dwaling van hun wegen.¹²

We moeten onze hartstochten zien te overwinnen, onze kwade neigingen. We moeten leren om verleidingen te weerstaan. Daarom

zijn we hier, en om dat goed te kunnen doen, is het evangelie op aarde hersteld en zijn wij er deelgenoten van, en hebben wij de kracht gekregen die uit de macht van de Heilige Geest voortkomt. We hebben niet alleen de kracht van een gewoon mens, met de beperkingen die iemand zonder de kennis van de waarheid heeft — wij hebben dezelfde kracht, maar daar bovenop hebben we de kracht die voortkomt uit kennis van de waarheid en begrip van het doel van ons bestaan.¹³ [Zie suggestie 4 op p. 199.]

**We kunnen het kwaad weerstaan door ons
over te geven aan de invloed van de Heer.**

Een aantal jaar geleden, zo herinner ik mij, was er een goede man die voorzitter was van het dagelijks bestuur van de universalistische kerk van Amerika. Hij kwam hier [in Salt Lake City] op bezoek en woonde twee van onze zondagsscholen bij. In een van de [kinder]klassen luisterde hij aandachtig. Toen de klas bijna afgelopen was, vroeg de superintendent: ‘Wilt u nog iets zeggen tegen de [klas]?’ (...) Hij zei: ‘Ja, ik wil wel iets zeggen.’ En hij zei: ‘Als ik zou kunnen leven in de sfeer die hier vanochtend in deze kleine (...) klas in deze sabbatschool was, dan zou ik niet anders dan een goed mens zijn.’ [Zie suggestie 5 op pp. 199–200.]

Ik heb daar vaak over nagedacht. We letten goed op welke lucht we inademen om onze gezondheid niet in gevaar te brengen. Maar soms zijn we onvoorzichtig en komen we onder de invloed van immorele zaken die onze weerstand tegen het kwaad vernietigen. Dan worden we ertoe geleid om dingen te doen die we niet behoren te doen en niet zouden doen als we onder de invloed van de Heer waren. Als we nederig zouden zijn, als we gebedsvol zouden zijn, als we op zo’n manier zouden leven dat we op elk uur van de dag zouden kunnen zeggen: ‘Vader in de hemel, ik ben bereid te doen wat U van mij verwacht’, zou elke dag van ons aardse leven rijker zijn.¹⁴

Wij beslissen waar we willen zijn. God heeft ons onze keuzevrijheid gegeven. Hij neemt die niet van ons weg, en als ik iets doe wat verkeerd is en het grondgebied van de duivel betreed, doe ik dat omdat ik de wil en de macht daartoe heb. Ik kan daar niemand anders de schuld van geven; en als ik ervoor kies om de geboden van God na te leven en aan de kant van de Heer te blijven, doe ik

'Als heiligen der laatste dagen behoren we elke dag voorzichtig te leven, zodat we openstaan voor de invloed van de macht van de Heer.'

dat omdat ik dat behoor te doen, en daarvoor zal ik worden gezegend. Het zal niet het gevolg zijn van wat iemand anders doet.¹⁵

Als heiligen der laatste dagen behoren we elke dag voorzichtig te leven, zodat we openstaan voor de invloed van de macht van de Heer en ons afkeren van de zaken die onze macht afbreken om het celestiale koninkrijk te beërven.¹⁶

Zie erop toe dat uw voeten op de rots staan. Zie erop toe dat u te weten komt wat de Meester van u verlangt en zie er, als u dat weet, op toe dat u zich aan zijn wetten en geboden houdt. Zie erop toe dat u door uw reine leven recht hebt op het gezelschap van de Heilige Geest, want als u rein, deugdzaam en oprecht bent, kan de boze u niet vernietigen.¹⁷

Ik bid dat we onszelf zullen onderzoeken en bekijken aan welke kant we staan; en als we aan de kant van de Heer zijn dan moeten we daar blijven, want het betekent eeuwig geluk in het gezelschap van de beste mannen en vrouwen die op aarde hebben geleefd.

Als we op wat voor manier dan ook in de fout zijn gegaan, als we onvoorzichtig zijn geweest; als we geluisterd hebben naar de verleider en over de schreef zijn gegaan om deel te hebben aan zaken die de wereld begeerlijk vindt, maar waarvan de Heer heeft gezegd dat ze niet goed voor ons zijn, laten we dan zo snel mogelijk naar de andere kant teruggaan en de Heer vragen onze dwaasheid te vergeven, en daarna met zijn hulp het leven gaan leiden dat tot eeuwig geluk leidt.¹⁸

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees ‘Uit het leven van George Albert Smith’ (p. 191) en Moroni 7:10–19. Hoe weet u dat u aan ‘Gods kant van de lijn’ bent? Wat kunnen we doen om elkaar te helpen om aan Gods kant van de lijn te blijven?
2. In de eerste alinea op p. 192, noemt president Smith verscheidene geboden die we moeten gehoorzamen om aan de kant van de Heer te blijven. Welke andere normen heeft de Heer ons gegeven om ons te helpen om aan zijn kant van de lijn te blijven?
3. Lees de paragraaf die op p. 193 begint en overdenk hoe u de leringen van president Smith kunt gebruiken om iemand te helpen die het gevoel heeft dat de geboden hem of haar te veel beperken.
4. Schenk aandacht aan de tactieken van Satan die president Smith op pp. 194–197 bespreekt en overweeg of er bewijzen zijn dat hij die tactieken nu nog gebruikt. Hoe kunnen we jonge mensen helpen om die tactieken te leren herkennen en overwinnen? Hoe helpt ‘begrip van het doel van ons bestaan’ (p. 197) ons om verleiding te weerstaan?
5. Overweeg hoe het verhaal op p. 197 op u van toepassing is. Op welke plaatsen of in welke omstandigheden voelt u geen verlangen om kwaad te doen? Wat kunnen we doen om zo’n

sfeer bij ons thuis te krijgen? Op ons werk? In onze gemeenschap? In ons persoonlijke leven?

Relevante teksten: Matteüs 4:1–11 (inclusief de verzen uit de Bijbelvertaling van Joseph Smith in de Gids bij de Schriften); Jakobus 4:7; 1 Johannes 5:3–4; Alma 13:27–28; Helaman 5:12; Leer en Verbonden 82:8–10

Onderwijstip: ‘Als u vragen op het bord schrijft voordat de klas begint, kunnen de leerlingen alvast over het onderwerp van de les nadenken’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 93).

Noten

1. ‘A Faith Founded upon Truth’, *Deseret News*, 17 juni 1944, kerkatern, p. 9.
2. Conference Report, oktober 1945, p. 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, samengesteld door Preston Nibley (1948), p. 198; toespraak gehouden op 4 november 1945 in Washington, D.C.
4. ‘Seek Ye First the Kingdom of God’, *Improvement Era*, oktober 1947, p. 690.
5. Conference Report, april 1941, p. 25.
6. Conference Report, oktober 1911, pp. 43–44.
7. Conference Report, april 1949, p. 87.
8. Conference Report, april 1937, p. 36.
9. ‘A Faith Founded upon Truth’, p. 9.
10. Conference Report, oktober 1945, p. 117.
11. Conference Report, april 1948, p. 179.
12. Conference Report, april 1918, pp. 39–41.
13. Conference Report, oktober 1926, p. 102.
14. Conference Report, oktober 1929, p. 23.
15. Conference Report, oktober 1932, p. 27.
16. Conference Report, oktober 1926, p. 103.
17. Conference Report, oktober 1906, p. 48.
18. ‘Seek Ye First the Kingdom of God’, p. 691.

Stoffelijke en geestelijke zegeningen van het woord van wijsheid

Onze hemelse Vader heeft ons het woord van wijsheid gegeven om ons te zegenen met lichamelijke gezondheid en ons op het eeuwige leven voor te bereiden.

Uit het leven van George Albert Smith

Als kind kreeg George Albert Smith tyfus. De dokter die de diagnose stelde, zei tegen zijn moeder dat ze hem drie weken in bed moest houden, dat ze hem geen vast voedsel mocht geven en dat ze hem koffie moest laten drinken. Later herinnerde president Smith zich:

‘Toen hij weg was, zei ik tegen mijn moeder dat ik geen koffie wilde drinken. Ik had geleerd dat het woord van wijsheid, dat de Heer aan Joseph Smith had geopenbaard, ons afraadde om koffie te drinken.

‘Mijn moeder had drie kinderen ter wereld gebracht waarvan er twee waren overleden. Ze maakte zich ernstig zorgen.’

De jonge George Albert Smith vroeg in plaats daarvan om een priesterschapszegen, die hij kreeg van zijn huisonderwijzer.

‘Toen de dokter de volgende ochtend langskwam, speelde ik met de andere kinderen buiten. Hij was verbaasd. Hij onderzocht me en zag dat mijn koorts weg was en dat ik in orde leek te zijn.

‘Ik was de Heer dankbaar voor mijn herstel. Ik was er zeker van dat Hij mij had genezen.’¹

President Smith wilde dat de heiligen begrepen dat gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid niet alleen lichamelijke gezondheid brengt maar ook geestelijke zegeningen. In de

President Smith verklaarde dat Daniël 'de inspiratie van de Almachtige' waardig was, omdat hij zich hield aan de toen geldende gezondheidswet.

priesterschapsbijeenkoms van een algemene conferentie vertelde hij het verhaal van de oudtestamentische profeet Daniël, die naar Babylon werd weggevoerd en van wie verwacht werd dat hij de gerechten van de koning at en de wijn van de koning dronk:

‘Daniël was een profeet van God, en hij was een profeet omdat hij de geboden van God onderhield. Ik wil dat u (...) die boodschap onthoudt. Daniël hield zich met zijn metgezellen aan de leringen van God met betrekking tot wat hij at en dronk, en weigerde de gerechten die de koning op tafel liet zetten. [Zie Daniel 1:3–16.]’

President Smith legde vervolgens uit dat Daniëls gehoorzaamheid aan de toen geldende gezondheidswet van de Heer er niet alleen toe leidde dat zijn leven werd gespaard, maar dat Daniël ook een grote geestelijke zegen ontving: ‘de inspiratie van de Almachtige.’² [Zie suggestie 1 op p. 209.]

Leringen van George Albert Smith

Het woord van wijsheid is de liefdevolle raad van onze Vader, die alles weet.

Ik ga een gedeelte voorlezen van wat de Heer op 27 februari 1833 tegen de kerk heeft gezegd:

‘Een woord van wijsheid voor het welzijn van de raad der hogepriesters, vergaderd in Kirtland, en de kerk, en ook de heiligen in Zion —

‘om begroetend te worden gezonden; niet als gebod of beperking, maar als openbaring en het woord van wijsheid om de orde en de wil van God uiteen te zetten aangaande de stoffelijke behoudenis van alle heiligen in de laatste dagen.’

Denk daar maar eens goed over na — ‘aangaande de stoffelijke behoudenis van alle heiligen in de laatste dagen.’

‘Gegeven als een beginsel met een belofte, aangepast aan de capaciteit van de zwakken en de zwaksten van alle heiligen die heiligen worden genoemd of kunnen worden genoemd.’ [Zie LV 89:1–3.]

Vervolgens vertelt de Heer ons wat goed voor ons is. Hij legt uit welke soorten voedsel we het beste kunnen nuttigen, en

waarschuwt ons tegen sommige producten die zeer schadelijk en nadelig zijn [zie LV 89:5–17].

Ik vind dat we als volk geweldig zijn gezegend. (...) De Heer is ons barmhartig door ons te waarschuwen en te adviseren aangaande vele zaken.³

Ik zie het woord van wijsheid als een vriendelijk advies van onze Vader in de hemel, die wil dat zijn kinderen meer als Hem worden. (...) Ik zie het als de vaderlijke raad van iemand die weet wat ik nodig heb en die tegen mij zegt: ‘Zoon, die zaken zijn niet goed voor je, en als je ervan afblijft zal ik je het gezelschap van mijn Heilige Geest geven, en vreugde in dit leven en uiteindelijk het eeuwige leven.’ Ik zou een dwaas zijn als ik die verboden stoffen toch tot mij zou nemen, omdat ik weet dat ik zou ingaan tegen de raad van de Heer. Als ik die tot mij nam zou ik onder veroordeling staan, terwijl Hij die het beter weet dan wie ook zegt dat ze schadelijk zijn en mij ervoor waarschuwt. (...)

Hij vond het belangrijk genoeg om ons die raad te geven en ons te waarschuwen; en als Hij die alles weet het nodig vond om dat advies en die raad aangaande deze stoffelijke aangelegenheid te geven, hoe belangrijk is het dan dat wij, die niet weten wat de toekomst ons gaat brengen, ons aan die goddelijke raad houden. Ik ben van mening dat de heiligen der laatste dagen met het woord van wijsheid een wet hebben die hen zal verhogen en verheffen boven degenen die haar niet naleven.⁴

Het evangelie van Jezus Christus heeft tot doel de ziel, waarvan het lichaam het omhulsel is, eeuwig geluk te brengen. Het is dwaas om toe te geven aan de gewoonten en gebruiken van de wereld! (...) Onze hemelse Vader heeft ons liefdevol [gewaarschuwd]: ‘Ten gevolge van de listen en lagen die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd en waarschuw Ik u van tevoren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven.’ (LV 89:4.) (...) Het doel van het evangelie van Jezus Christus is ons begrip te geven van de schoonheid van het leven zoals het volgens Hem geleefd behoort te worden, door ons te vertellen hoe we de zaken kunnen mijden die de wereld vernietigen.⁵

Geloof u dat de Heer ons het woord van wijsheid heeft gegeven? Denkt u echt dat Hij weet wat goed voor ons is? Denkt u dat het Hem zou behagen als we die wet naleefden? Hij zegt van wel. Denkt u dat Hij dat meent?⁶

Broeders en zusters, we kunnen niet ongestraft laatdunkend over het woord van wijsheid doen. Het is gegeven als raad en advies, niet als gebod of beperking, maar als een woord van wijsheid van onze Vader, voor de behoudenis van ons lichaam en ter voorbereiding van onze ziel op het eeuwige leven.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 210.]

De Heer belooft geestelijke en lichamelijke gezondheid aan wie het woord van wijsheid naleven.

Ik ben dankbaar voor dat geweldige woord van wijsheid, in al zijn eenvoud, dat, zoals de Heer zegt, is ‘aangepast aan de capaciteit van de zwakken en de zwaksten van alle heiligen die heiligen worden genoemd of kunnen worden genoemd.’ En dan vraag ik u (...): kunnen wij heiligen genoemd worden? Allen die heiligen genoemd willen worden, dienen zeker het woord van wijsheid na te leven. En wat betekent dat voor ons? Het schenkt ons het aangename leven en het behoedt ons voor de giftige dampen die veel mensen inhaleren als gevolg van het roken van tabak. Het behoedt ons voor de misselijkmakende gevolgen van het pruimen van tabak. Het behoedt ons, als we het naleven, voor de ziekten die het gevolg zijn van de [stimulerende middelen] die in thee en koffie voorkomen, en van de rampzalige uitwerking van sterke drank. (...)

Onze hemelse Vader zegt niet alleen wat we moeten mijden, maar ook wat goed is om te nuttigen. Hij heeft gezegd dat alle granen, alle heilzame kruiden, de vrucht van de wijnstok enzovoort, goed zijn voor de mens. Het vlees van dieren en van vogels; en de zaken die Hij noemt kunnen met spaarzaamheid en dankzegging gebruikt worden; en ik wil nadruk op dankzegging leggen.⁸

We zien dat gehoorzaamheid aan de gezondheidswetten tot geestelijke en lichamelijke kracht leidt, en het is ook duidelijk dat op ongehoorzaamheid aan die wetten geestelijke en lichamelijke aftakeling volgt. Het is onze Schepper, de Vader van onze geest, die ons in de gelegenheid heeft gesteld om op aarde te wonen, die gezegd heeft

‘Onze hemelse Vader zegt ons niet alleen wat we moeten mijden, maar ook wat goed is om te nuttigen.

dat bepaalde zaken die in die openbaring worden genoemd niet goed voor ons zijn. Hij heeft ons waardevolle beloften gedaan als we zijn wet gehoorzamen — wijsheid, gezondheid en kracht, en dat de engel der verwoesting aan ons voorbij zal gaan en ons niet zal doden, zoals de kinderen van Israël [zie LV 89:18–21].⁹ [Zie suggestie 3 op p. 210.]

Gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid sterkt ons geloof en onze spiritualiteit.

Ik ben er geheel van overtuigd dat de barmhartige Heer ons het woord van wijsheid niet alleen heeft gegeven om ons in dit leven gezond te houden, maar ook om ons geloof te versterken, om ons getuigenis van de goddelijke zending van onze Heer en Meester toe te laten nemen, zodat we daardoor beter voorbereid zijn op onze terugkeer in zijn tegenwoordigheid als onze arbeid hier voltooid is. Ik ben bang dat we ons, als zoons en dochters van Zion, soms niet realiseren hoe belangrijk deze geweldige boodschap voor de wereld is.¹⁰

Laat ik u zeggen dat het gebruik van tabak, hoewel sommigen er hun schouders over ophalen, naar mijn mening hun geestelijke leven heeft vernietigd, de Geest van onze Vader uit hun leven heeft verdreven, hen heeft vervreemd van de omgang met goede mannen en vrouwen, en hen de minachting en verwijten van hun kinderen heeft gebracht. En toch zal de duivel tegen iemand blijven zeggen: 'Och, het is maar een kleinigheid!'¹¹

We leven in een tijd waarin de Heer weer tot zijn volk heeft gesproken. Wij, de leden van de kerk, die voldoen aan de vereisten van onze Vader in de hemel, begrijpen heel goed dat God leeft en dat Hij ieder die Hem ijverig dient zal belonen. Wij begrijpen dat Hij bepaalde voorschriften en regels heeft gegeven om ons te besturen; en gehoorzaamheid aan zijn vereisten verzekert ons van zijn welbehagen en onze gehoorzaamheid brengt zegeningen; maar als we zijn leringen niet gehoorzamen, als we zijn raad negeren, gelden zijn beloftes niet voor ons, en verdoen wij mogelijkheden die we niet weer krijgen. Ik voel dat het belangrijk is dat de heiligen der laatste dagen deze wet [het woord van wijsheid] naleven. Ik geloof dat de heiligen der laatste dagen veel meer geloof zullen krijgen als zij die wet gehoorzamen. We lezen in de leringen van Mormon dat het wegens ongeloof was dat er onder zijn volk geen wonderen werden verricht; en hij zei verder tegen hen dat de toestand van de mensen zonder geloof vreselijk was. [Zie Moroni 7:37–38.] Als we ons niet houden aan de wil van de Heer zoals die ons bekend is, zal ons geloof afnemen, want de Geest zal niet op ons blijven inwerken. (...)

Ik geloof stellig dat het geloof van sommige mensen afneemt omdat zij dit eenvoudige gebod niet naleven. Als het woord van wijsheid beter wordt nageleefd, zal het geloof onder de heiligen der laatste dagen groeien, en zullen we in kennis toenemen; want door gehoorzaamheid aan die wet zullen we meer geneigd zijn om de andere wetten van onze Vader na te leven, en naleving van elk gebod brengt een zegening.¹² [Zie suggestie 3 en 4 op p. 210.]

**Door ons aan het woord van wijsheid te houden,
bereiden we ons voor op het eeuwige leven.**

Ik vraag mij soms af of de heiligen der laatste dagen beseffen dat [het woord van wijsheid] ons gegeven is voor onze verhoging;

niet alleen als stoffelijke zegen, maar om ons voor te bereiden op het geestelijke leven. (...)

Ons is gezegd dat de heerlijkheid Gods intelligentie is [zie LV 93:36], en we hebben allemaal bewondering voor intelligente mannen en vrouwen. Daarom zou het ons verlangen moeten zijn om een fundament van toenemende mentale kracht te leggen, en niets te doen wat dat fundament zou verzwakken. Het blijkt duidelijk uit het leven van sommigen dat zij zich de intelligentie ontzeggen die ze zouden kunnen genieten, doordat zij producten gebruiken waarvan onze hemelse Vader heeft gezegd dat ze niet goed zijn; daardoor worden ze minder intelligent en slagen zij er niet in zich voor te bereiden op het eeuwige leven, dat hun ideaal zou moeten zijn.¹³

Als we geloven, zoals we beweren, dat Jezus de Christus is en dat we de kinderen van onze hemelse Vader zijn, dan moeten we zo goed leven dat we de tempel waarin wij wonen waardig zijn, die naar het beeld van God geschapen is. Realiseren wij ons dat we de tempel van onze geest verontreinigen als we in ons lichaam producten toelaten die onze Vader heeft verboden? Wie laat het tot zich doordringen dat wij onszelf, als we toegeven aan de zwakte van het vlees, toekomstige mogelijkheden ontzeggen en onszelf afsnijden van de zegeningen die de Heer heeft klaarliggen voor de getrouwen?¹⁴

Als we deze wet, die is aangepast aan de capaciteit van de zwaksten onder ons, gehoorzamen, zal die ons tot fundament dienen van vele grote zegeningen die onze Vader op ons wil uitstorten, en waar we anders geen recht op hebben en die we dan niet zullen ontvangen. Hoe kan iemand zich gerechvaardigd voelen in het negeren van een eenvoudige wet van God waarvan Hij zelf heeft gezegd dat ieder die kan gehoorzamen? Kunnen we verwachten een hogere wet te gehoorzamen en de verhoging in te gaan als we ons niet aan deze eenvoudige vereiste kunnen houden?¹⁵ [Zie suggestie 3 op p. 210.]

De beste manier om onze kinderen te leren het woord van wijsheid na te leven is het zelf na te leven.

Als vaders en moeders zich aan het woord van wijsheid houden, brengen zij deugden en kracht over op hun kinderen die zij hen op geen andere manier kunnen geven. Ik geloof dat de Geest van onze Vader in het hart en het huis zal vertoeven van hen die zich aan

deze wet houden, en hun verlangen om gehoorzaam te zijn zullen zij op hun kinderen overbrengen. (...) Het is genoegzaam bekend dat het effect van tabak op de hersenen van een kind zeer schadelijk is. Het geheugen wordt aangetast en de zintuigen stompen af. Ook is het effect van sterke drank op de hersenen van jongeren zeer schadelijk: het verlangen om eerzaam en oprecht te zijn neemt af en leidt tot zedeloosheid en misdaad. (...) De Heer heeft ons deze wet in liefde gegeven en ons bepaalde zegeningen beloofd als we zijn raad gehoorzamen. Ik wil u aansporen, broeders en zusters, dit thuis te bespreken. Breng dit, en de bijbehorende beloning, onder de aandacht van uw opgroeiende kinderen.

Laat mij u zeggen dat het beste bewijs van ons geloof in die wet, die van God komt, is dat we die wet voortdurend naleven. We kunnen die de hele dag prediken, maar als we die niet in praktijk brengen, zal ons voorbeeld desastreus zijn voor hen van wie we meer houden dan het leven zelf, want zij denken dat zij veilig kunnen gaan waar wij hen heen leiden.¹⁶

Ik wil er bij u op aandringen om het woord van wijsheid met een gebed in uw hart te bestuderen. Lees het niet alleen; bestudeer het met een gebed in uw hart. Ontdek waarom onze hemelse Vader het heeft gegeven. Hij heeft het aan ons gegeven met de belofte van een lang en gelukkig leven, maar dan alleen als we het naleven, niet als we ons er niet aan houden. Lees het woord van wijsheid in het bijzijn van uw kinderen en geef het goede voorbeeld. Als we dat doen zal Zion blijven groeien. Als we dat doen zal de kerk van het Lam Gods een kracht ten goede in de wereld worden.¹⁷ [Zie suggestie 5 op p. 210.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Op p. 203 verwijst president Smith naar het verhaal van Daniël, die het voedsel en de wijn van de koning weigert. Lees hoofdstuk 1 van Daniël. Heeft men u ooit iets aangeboden wat in het woord van wijsheid wordt verboden? Hoe kunnen we ons in die gevallen aan het woord van wijsheid houden, zonder anderen direct voor het hoofd te stoten?

2. Neem de eerste paragraaf van leringen door (pp. 203–205). Hoe kunt u deze leringen gebruiken om iemand te helpen die moeite heeft met het woord van wijsheid?
3. Neem vluchtig pp. 205–208 door, waarin president Smith een paar zegeningen bespreekt die zijn beloofd aan wie het woord van wijsheid naleven (zie ook LV 89:18–21). Hoe zijn deze beloften in uw leven in vervulling gegaan? Wat voor andere zegeningen hebt u ontvangen door naleving van deze wet?
4. Op p. 207 belooft president Smith dat gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid een ‘neiging om de andere wetten van onze Vader na te leven’ teweegbrengt. Wat betekent dat voor u?
5. Hoe zal onze gehoorzaamheid aan het woord van wijsheid er volgens u toe leiden dat de kerk ‘een kracht ten goede in de wereld [zal] worden?’ (p. 209). Bestudeer afdeling 89 van de Leer en Verbonden met een gebed in uw hart, zoals president Smith voorstelt, en overweeg wat u kunt doen om het woord van wijsheid beter na te leven.

Relevante teksten: 1 Korintiërs 6:19–20; Alma 34:36; Leer en Verbonden 29:34; 130:20–21

Onderwijstip: ‘U kunt uw liefde voor de leerlingen uiten door aandachtig naar hen te luisteren en oprechte interesse in hun leven te hebben. Christelijke liefde heeft de macht om het hart te verzachten en de mensen ontvankelijk voor de influisteringen van de Geest te maken’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 46).

Noten

1. ‘Boyhood Experiences’, *Instructor*, februari 1943, p. 73.
2. Conference Report, oktober 1943, p. 44.
3. ‘Saints Blessed’, *Deseret News*, 12 november 1932, kerkkatern, p. 5.
4. Conference Report, april 1907, pp. 19–21.
5. ‘Seek Ye First the Kingdom of God’, *Improvement Era*, oktober 1947, p. 688.
6. Conference Report, oktober 1935, p. 121.
7. Conference Report, april 1907, p. 21.
8. Conference Report, oktober 1923, pp. 72–73.
9. Conference Report, april 1907, p. 19.
10. Conference Report, april 1907, p. 19.
11. Conference Report, april 1918, p. 40.
12. Conference Report, oktober 1908, pp. 83–84.
13. Conference Report, april 1907, p. 19.
14. Conference Report, april 1905, p. 62.
15. Conference Report, oktober 1908, p. 84.
16. Conference Report, april 1907, p. 21.
17. Conference Report, april 1949, p. 191.

Stoffelijk welzijn voor onzelf en anderen

*Als we de raad van de Heer opvolgen, kunnen
we onze eigen stoffelijke noden lenigen en
hulp bieden aan minderbedeelden.*

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith werd tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog president van de kerk. De oorlog had vele naties ontredderd achtergelaten en duizenden mensen moesten het zonder voedsel en andere levensbehoeften stellen. In een conferentietoespraak omschreef president Smith hun benarde toestand en drong hij er bij de heiligen op aan hun lijden te verlichten: ‘Ze zijn allemaal [Gods] kinderen. Zij hebben ons nodig, niet alleen onze morele steun en onze kerkleer, maar ook voedsel, kleding en beddengoed, en alle soorten hulp, omdat ze, in veel gevallen, niets meer hebben. Als u de brieven kon lezen die op kantoor binnenkomen van de arme mensen daar, zou uw hart ineenkrimpen. Mensen die hun woning moesten verlaten met het idee dat ze zich ergens anders konden vestigen, en die plotseling in de steek werden gelaten; en toen ze naar huis terugkeerden, bleken die geplunderd en leeggeroofd te zijn — ze hadden niets meer en konden nergens anders heen.’¹

Aangezien de kerk al jaren voedsel opsloeg, kon zij hulp bieden. Die hulp begon aan het eind van 1945 op gang te komen toen president Smith naar Washington D.C. reisde om een regeling te treffen met Harry S. Truman, president van de Verenigde Staten, om voedsel en kleding naar Europa te sturen. In dat gesprek zei president Truman: ‘We willen graag op alle mogelijke manieren onze medewerking verlenen. (...) Hoelang duurt het voordat u alles klaar hebt?’

George Albert Smith bezoekt een voorraadhuys voor bisschoppen met andere kerkleiders. Omdat de kerk voedsel had opgeslagen, kon zij na de Tweede Wereldoorlog noodlijdenden helpen.

President Smith antwoordde tot zijn verbazing: ‘Alles staat al klaar. (...) We hebben silo’s gebouwd en met graan gevuld; en we hebben onze kudden uitgebreid. Wat we nu nodig hebben zijn vrachtwagens en schepen om grote hoeveelheden voedsel, kleding en beddengoed naar de noodlijdende mensen in Europa te sturen. We hebben een organisatie in de kerk [de zustershulpvereniging] die meer dan tweeduizend zelfgemaakte dekens heeft klaarliggen.’

President Smith meldde de heiligen dat het resultaat was dat ‘veel mensen zonder enige vertraging warme kleding, dekens en voedsel kregen. Zodra we vrachtwagens en schepen hadden geregeld, stuurden we wat klaar lag naar Europa.’²

Bijna vijftien jaar eerder had ouderling Smith, toen nog lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, de ZHV toegesproken in een andere tijd van grote nood — de crisisjaren. Hij verklaarde toen dat hulp aan behoeftigen verder gaat dan materiële hulp; zij vergt ook ware menslievendheid en liefdadigheid:

‘Er is, naar mijn oordeel, nog nooit een tijd geweest dat menslievendheid harder nodig is dan nu. Dit zijn de dagen dat de ziel van de mensen wordt gekweld, dat hun hart wordt beproefd. Dit zijn de dagen dat velen honger en zorgen hebben, zelfs onder de heiligen der laatste dagen. (...)’

‘Ik geloof dat onze hemelse Vader ons de kans biedt om ons te ontwikkelen. (...) Het zal blijken of de liefde die volgens de Heiland in ons hart behoort te zijn daar ook echt is.’³ [Zie suggestie 1 op p. 221.]

Leringen van George Albert Smith

Als we verstandig met onze middelen omgaan, zijn we op moeilijke tijden voorbereid.

De pioniers onder president [Brigham] Young hadden de stelregel om een voedselvoorraad voor een jaar te hebben, zodat zij zich, in geval hun oogst verloren ging, tot de volgende oogst in leven konden houden. (...)

Er komen wellicht moeilijke tijden, broeders en zusters, maar we kunnen ons erop voorbereiden, door aan de zeven vette jaren en

de zeven magere jaren in de tijd van de Farao te denken en eveneens voorbereidingen te treffen [zie Genesis 41]. Dergelijke tijden kunnen weerkomen. Dat weten we niet, maar we weten wel dat de leiders in de beginperiode van de kerk de heiligen adviseerden om genoeg voedsel in te slaan om een noodgeval het hoofd te bieden. Het resultaat was dat niemand echt honger heeft hoeven lijden vanaf de tijd dat de mensen zich hier vestigden en goed begonnen te boeren, en meer schapen en koeien kregen.⁴

Wij leven in gevaarlijke tijden. De Schriften gaan in vervulling, en het schijnt mij toe dat dit de tijd is dat, als het mogelijk was, de uitverkorenen zich zouden laten misleiden. Het is opmerkelijk hoe makkelijk het is voor wie zich financieel wil verbeteren om een reden te vinden om de duidelijke leringen van de Heer met betrekking tot hun leven naast zich neer te leggen. En ik vind het vreemd hoe makkelijk mensen hun oor te luisteren leggen bij personen die dingen zeggen die in strijd zijn met de geopenbaarde wil van onze hemelse Vader. (...)

Dit volk heeft het advies gekregen om zuinig om te gaan met geld en andere middelen. De Heer heeft ons door middel van onze leiders geleerd dat we niet meer moeten uitgeven dan er binnenkomt; dat we niet de trend van de wereld moeten volgen en het geld dat we in handen krijgen om onszelf en ons gezin te onderhouden even snel of zelfs sneller uit te geven dan we het verdienen.

Ik vrees dat de heiligen der laatste dagen zich in veel gevallen door hun eigen ijdelheid laten verblinden, hoewel onze hemelse Vader ons in duidelijke taal heeft laten weten dat we niet zoals de wereld kunnen leven en zijn Geest kunnen genieten.⁵

Sommige mensen (...) verkopen hun bezittingen en geven hun geld uit aan onnodige zaken; en als er moeilijke tijden aanbreken, zouden ze weleens niet aan hun verplichtingen kunnen voldoen.

We kunnen een voorbeeld nemen aan de mier. Zij zoekt haar voedsel bij elkaar en slaat het op voor de tijd dat het nergens te vinden is. Het resultaat is dat haar voorraadkamer goed gevuld is. De sprinkhaan, een veel groter insect, werkt zo niet. Hij slaat niets op voor schaarse tijden, maar verlaat zich op de voorzienigheid voor zijn onderhoud, en het resultaat is dat de meeste sprinkhanen van de honger omkomen.

*'Er komen wellicht moeilijke tijden, broeders en zusters,
maar we kunnen ons erop voorbereiden.'*

Ik ben bang dat sommige mensen zoals de sprinkhanen zijn en niet hun voordeel doen met de mogelijkheden die hun redelijkerwijs worden geboden. Als ze een voorbeeld namen aan de mier, zouden ze het benodigde voedsel opslaan en altijd wat achter de hand hebben.⁶ [Zie suggestie 2 op p. 221.]

De Heer heeft ons geboden voor ons levensonderhoud te werken.

Het feit dat er zoveel geld beschikbaar is gekomen voor veel mensen, kan jongeren soms het idee geven dat ze er niet eerlijk voor hoeven te werken omdat er relatief gemakkelijk aan te komen is. Ik ben er zeker van dat elk volk dat ooit op aarde is geweest dat niet integer en ijverig in zijn levensonderhoud voorzag, ten onder is gegaan.

We weten dat het de Heer niet welgevallig is als onze kinderen in ledigheid opgroeien.⁷

Hoeveel beter af zijn we als we ons bezighouden met redelijk werk.⁸

Onze hemelse Vader (...) zei heel lang geleden dat er luiaards in Zion waren, (...) en Hij liet daarop volgen: ‘Wie lui is, zal van de arbeider noch het brood eten, noch de kleding dragen.’ [LV 42:42.] Ik neem aan dat Hij niet verwees naar wie geen werk kunnen vinden, en wie er alles aan doen om zichzelf te onderhouden. Ik neem aan dat Hij verwees naar de gewoonte waarin sommigen vervallen om op anderen te steunen. (...) Ik ben van mening dat niemand in deze wereld gerechtvaardigd is te denken dat hij anderen kan laten opdraaien voor zijn levensonderhoud. Ik ben er als kind nooit van uitgegaan dat het aan anderen was om voor mij de kost te verdienen. De Heer gaf mij een goed verstand. Hij gebood mij te gaan werken, en ik ben op mijn twaalfde gaan werken, en dat bracht mij veel vreugde, en ik heb ruim vijftig jaar de kost verdiend en anderen geholpen.

Ik dank God dat we kunnen werken, voor de vreugde die het gevolg is van bezig zijn. Ik spreek geen voorkeur uit voor een bepaald beroep, behalve dat het eerbaar behoort te zijn. De Heer heeft aangegeven dat we ijverig behoren te zijn. In tijden van weleer heeft Hij gezegd dat we onze kost moeten verdienen in het zweet des aanschijns [zie Genesis 3:19].⁹ [Zie suggestie 3 op p. 221.]

Rijken noch armen dienen hun hart op rijkdom te zetten.

‘Wee u, gij rijken, die uw bezit niet aan de armen wilt geven, want uw rijkdommen zullen uw ziel verderven; en dit zal uw jammerklacht zijn op de dag van bezoeking en van oordeel en van gramschap: Voorbij is de oogst, ten einde de zomer, en mijn ziel is niet gered!’ (LV 56:16.)

Dat is wat de Heer heeft gezegd over rijke mensen die weigeren van hun overvloed aan de armen te geven. Maar wat Hij tegen de armen zegt die hun best niet doen, is net zo ernstig: Hij zegt:

‘Wee u, gij armen, wier hart niet gebroken is, wier geest niet verslagen is, en wier buik niet verzadigd is, en wier handen zich er niet van weerhouden zich aan andermans goederen te vergrijpen, wier ogen vol hebzucht zijn en die niet met uw eigen handen wilt arbeiden!’ (LV 56:17.) (...)

En dan vervolgt Hij: 'Maar gezegend zijn de armen die rein van hart zijn.' Dat verschilt nogal: '(...) gezegend zijn de armen die rein van hart zijn, wier hart gebroken is en wier geest verslagen is, want zij zullen het koninkrijk van God zien komen in macht en grote heerlijkheid tot hun bevrijding; want het vette der aarde zal hun toebehoren.' (LV 56:18.)

Dat slaat op mensen die niet de rijkdommen van de wereld hebben, maar wel gezond naar lichaam en geest zijn en ijverig doen wat de Heer van ze verwacht. (...)

Welnu, broeders en zusters, er zijn zowel rijken als armen in de kerk. Als we arm zijn, kunnen we waardig zijn, zoals de Heer hier aangeeft. We kunnen rein van hart zijn en ons best doen, en Hij zal niet toestaan dat het de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die hun best doen, ontbreekt aan de eerste levensbehoeften. (...)

Ik hoop dat we niet verbitterd raken, omdat sommige mannen en vrouwen bemiddeld zijn. En als we bemiddeld zijn, hoop ik dat we niet egoïstisch zijn en geen oog hebben voor de noden van de andere kinderen van onze Vader. Als we het beter hebben dan zij, behoren we echte broeders en zusters te zijn, en niet alleen in schijn. We moeten erop gericht zijn om in deze wereld een organisatie op te zetten die anderen, als ze onze goede werken zien, ertoe brengt om de naam van onze hemelse Vader te verheerlijken. (...)

We moeten niet de slechte gewoonten van anderen overnemen. We moeten niet het idee hebben dat we ons het bezit van een ander kunnen toe-eigenen. Sla de tien geboden er op na, dan vindt u daar een korte zinsnede: 'Gij zult niet begeren.' [Exodus 20:17.] (...)

Zo mogen we niet denken. Anderen doen dat wellicht wel, maar wij hebben de geest van het evangelie van Jezus Christus in ons hart, en we mogen ons in dat opzicht niet laten misleiden.

Ons is geleerd dat we niet God en een andere meester kunnen dienen [zie Matteüs 6:24]. We zullen moeten kiezen, en als we de dienstknechten Gods en de kinderen van onze hemelse Vader willen zijn en zijn zegen willen ontvangen, moeten we ervoor kiezen om Hem te eren en zijn geboden te onderhouden. Onze gevoelens, en onze liefde, als ik het zo mag zeggen, behoren naar de hele

wereld uit te gaan, voor zover de wereld die ontvangt.¹⁰ [Zie suggestie 4 op p. 221.]

Door tiende en andere giften te betalen, dragen wij bij tot het werk van de kerk en zijn wij de behoeftigen tot zegen.

De Heer schenkt ons het voorrecht om een tiende van ons inkomen af te dragen aan de kerk, voor de uitbreiding van zijn werk in de wereld. Wie tiende betalen, ontvangen zegeningen. (...) We kunnen geen zegeningen verwachten als we ons niet inspannen. Van ons wordt verwacht dat we offers brengen, zoals sommigen dat noemen. Ik veronderstel dat mensen denken dat zij een offer brengen als zij tiende betalen, maar dat is niet zo; ze doen een goede belegging die een eeuwige winst oplevert. Onze hemelse Vader geeft ons alles wat we hebben. Hij geeft ons alles en staat ons toe om daar negen tiende van te houden; vervolgens vraagt Hij ons om zijn tiende deel aan de kerk te schenken, waar het het beste gebruikt kan worden om zijn kerk uit te breiden.

Toen we vanochtend [tijdens een conferentiebijeenkomst] de rapporten van deze geweldige kerk hoorden, was ik het meest onder de indruk van het financieel verslag — omdat het aangeeft dat een grote organisatie zoals deze, met zoveel mensen in haar geleederen en op zoveel vlakken actief, te midden van de beroering en ellende van de wereld in zo'n goede staat verkeert dat een lid van het Presidium van deze kerk hier kan staan en naar waarheid kan zeggen dat deze kerk geen schulden heeft. De naties en de meeste mensen hebben schulden, maar de kerk is zo bestuurd dat zij schuldenvrij is. Laten we daar over nadenken. Laten wij de kerk steunen. Laten wij de leiders van de kerk steunen. Laten we zo leven dat de Heer ons door middel van de kerk kan zegenen.¹¹

Als u een eerlijke tiende betaalt, zal de negen tiende die u overhoudt u, en ik zeg dit zonder enige aarzeling, meer tot zegen zijn dan de honderd procent voor hen die dat niet doen. Het is het werk van de Heer. (...) De mens had dit niet kunnen doen. Met al uw milddadigheid en al uw giften, met al uw zendingswerk, met uw zorg voor de armen, (...) met alles wat u als gewone mensen gegeven is, getuig ik dat wat er voor u overblijft u meer geluk, meer

'De Heer schenkt ons het voorrecht om een tiende van ons inkomen af te dragen aan de kerk, voor de uitbreiding van zijn werk.'

vrede, meer troost en meer zekerheid op het eeuwige leven brengt dan enig ander volk op aarde.¹²

Ik ben er zeker van dat de Heer die nederige, getrouwe zielen liefheeft, die bereid zijn de helpende hand toe te steken aan wie in nood verkeren, hetzij met voedsel, kleding of een vriendelijk woord, want dat maakt deel uit van het evangelie van Jezus Christus.¹³ [Zie suggestie 5 op p. 222.]

Als we gul met onze middelen zijn, hoeft niemand onder ons gebrek te hebben.

Geen man, vrouw of kind hoeft in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gebrek te hebben, want de kerk is zo georganiseerd dat zij hulp kan bieden aan noodlijdenden. Er

is genoeg voor iedereen, en zelfs meer. (...) God heeft mensen toegestaan rijk te worden, en als ze rechtmatig rijk worden, is die rijkdom van hen, en Hij zal hen zegenen als ze die op gepaste wijze gebruiken.¹⁴

We raken zo gefixeerd op de wereld dat we de noodlijdenden vergeten, die we in veel gevallen kunnen helpen.¹⁵

Denk aan de mannen en ook de vrouwen die zonder werk zijn. (...) Denk aan het aantal kinderen van onze Vader die in nood verkeren, van wie Hij net zoveel houdt als van ons. Denk aan al het leed dat zal worden geleden als wij die meer geluk hebben niet royaal zijn met de middelen die God ons gegeven heeft — en niet alleen onze middelen, maar ook als we onze bemoedigende woorden en hulp aan zijn kinderen onthouden en weigeren langs te gaan bij nooddriftige gezinnen en hun te geven wat we kunnen geven. Broeders en zusters, al deze mogelijkheden worden ons gegeven om onszelf te verheffen en ons karakter te ontplooien, zodat we voor onszelf schatten in de hemel verzamelen, waar geen mot of roest ze verderven, en waar dieven niet inbreken of stelen [zie Matteüs 6:20]. Deze mogelijkheden krijgen we van een alwetende Vader die, omdat Hij het einde vanaf het begin weet, heeft gezegd: ‘Dit is de weg, bewandel die.’

Laten we (...) om ons heen kijken in onze omgeving — en dat niet aan de bisschop of de ZHV-presidente overlaten, maar laten we allemaal liefdevolle aandacht schenken aan wie het zo goed kunnen gebruiken. En laten we, bij wat we ook doen, de mensen die hulp nodig hebben niet het gevoel geven dat ze bedelaars zijn. Laten we wat we geven, geven alsof het van hen is. God heeft het ons geleend. Soms doen wij die gezegend zijn met geld en goed alsof het ons eigendom is. Alles wat we hebben — ons voedsel, onze kleding, ons huis en onderkomen, en onze mogelijkheden — is ons gegeven als rentmeesters in de kerk en het koninkrijk van onze hemelse Vader. En als we (...) van onze middelen geven, ook als het maar het penningske van de weduwe is, zullen we van Hem die in de hemelen woont de zegeningen krijgen die we hier op aarde nodig hebben, en wanneer onze tijd gekomen is, wacht ons de zegen van een liefhebbende Vader die onze inspanningen zeker zal waarderen.¹⁶

Als we verlangen toegelaten te worden tot het koninkrijk van onze Heer, het celestiale koninkrijk, dan hebben we nu de kans om ons daarop voor te bereiden — met ongeveinsde liefde, met ijver, met spaarzaamheid, met het verlangen om alles wat in onze macht ligt te doen om anderen tot zegen te zijn, om te geven; niet met het gevoel dat we er iets voor terug moeten krijgen, maar met het verlangen om te geven, want ik zeg u: ‘Het is zaliger te geven dan te ontvangen.’ [Handelingen 20:35.] Het evangelie van Jezus Christus is een evangelie van geven, niet alleen van onze middelen, maar van onszelf; en ik dank mijn hemelse Vader dat ik tot een organisatie behoer die deze aanwijzing opvolgt.¹⁷ [Zie suggestie 6 op p. 222.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. George Albert Smith vertelde de heiligen tijdens de crisisjaren: ‘Ik geloof dat onze hemelse Vader ons de kans biedt om ons te ontwikkelen’ (p. 213). Wat betekent dat voor u? In welk opzicht ‘ontwikkelen’ we ons als we mensen in nood helpen?
2. Lees de eerste paragraaf van leringen (pp. 213–215), en overweeg vervolgens wat u kunt doen om een voorraad aan voedsel en middelen te beginnen of aan te vullen. Op wat voor noodgevallen zou u zich zoal kunnen voorbereiden? Wat kunnen de priesterschapsquorums en de ZHV doen om de leden voor te bereiden op dergelijke noodgevallen?
3. Neem de paragraaf die op p. 215 begint door en lees Leer en Verbonden 68:31. Waarom denkt u dat de Heer wil dat we werken voor ons levensonderhoud? Hoe kunnen we kinderen het belang van werken bijbrengen?
4. Lees president Smiths waarschuwing aan de rijken en de armen op pp. 216–217. Wat zijn de gevolgen als we ons hart op rijkdom zetten? Wat kunnen we doen om dat te vermijden?
5. Lees de paragraaf die op p. 218 begint, waarin president Smith de zegeningen van het betalen van tiende en giften bespreekt. Hoe kunnen we jongeren of nieuwe leden doeltreffend in deze zegeningen onderwijzen?

6. Bestudeer de laatste paragraaf van leringen (pp. 220–221) en bedenk wat u specifiek kunt doen om de bisschop en de andere wijkleiders terzijde te staan bij de zorg aan behoeftigen in uw wijk of omgeving. Wat houdt het voor u in om ‘niet alleen van onze middelen, maar van onszelf’ te geven?

Relevante teksten: Efeziërs 4:28; Jakobus 1:27; 2 Nephi 5:17; Jakob 2:17–19; Mosiah 4:22–25; Leer en Verbonden 104:13–18

Onderwijstip: ‘Ook als u veel mensen tegelijk lesgeeft, kunt u persoonlijk contact met hen houden. U kunt hen bijvoorbeeld persoonlijk begroeten als zij de klas binnenkomen (...). Ook kunt u ervoor zorgen dat deelname aan de besprekingen uitnodigend en vertrouwd is’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping* p. 35).

Noten

1. Conference Report, april 1948, p. 181.
2. Conference Report, oktober 1947, p. 6.
3. ‘To the Relief Society’, *Relief Society Magazine*, december 1932, p. 706.
4. Conference Report, april 1947, pp. 162, 165.
5. Conference Report, april 1929, p. 30.
6. *Improvement Era*, augustus 1946, p. 521.
7. ‘Some Warning Signs’, *Improvement Era*, juli 1948, p. 425.
8. Conference Report, oktober 1949, p. 171.
9. Conference Report, oktober 1934, pp. 49–50.
10. Conference Report, oktober 1949, pp. 170–172.
11. Conference Report, april 1941, pp. 25, 28.
12. Conference Report, april 1948, pp. 16–17.
13. Conference Report, april 1947, p. 162.
14. Conference Report, oktober 1949, pp. 169, 171.
15. Conference Report, april 1948, p. 181.
16. ‘Saints Blessed’, *Deseret News*, 12 november 1932, kerkkatern, p. 8.
17. Conference Report, oktober 1934, p. 52.

De kracht van vriendelijkheid

*Door vriendelijk en geduldig te zijn,
kunnen we harten verzachten en anderen
aanmoedigen om een goed leven te leiden.*

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smith geloofde heilig in de kracht van vriendelijkheid om harten te verzachten. Hij verklaarde dat we ‘onze problemen in de geest van liefde en vriendelijkheid jegens allen dienen op te lossen.’¹ Zijn kleindochter heeft verteld hoe zijn vriendelijkheid en consideratie voor anderen rust bracht in een gespannen situatie:

‘Op een hete zomerdag was er een probleem ontstaan onder de straat vlak bij opa’s huis in Salt Lake City, en een paar werklieden van de stad waren gekomen om het te repareren. Het was heet buiten, de zon scheen onverbiddelijk, en om het werk te klaren moest er flink gehakt en gegraven worden, waar de mannen flink van gingen zweten. De werkers namen het niet zo nauw met hun taalgebruik, of misschien was hun daar van huis uit niets over bijgebracht, maar ze vloekten en bezigden de afschuwelijkste taal. Hun taal werd veel buren, die de ramen open hadden staan om nog een zuchtje verkoeling te krijgen, al gauw te veel.

‘Sommigen gingen naar buiten en vroegen de mannen op te houden met vloeken, en voegden daar bovendien aan toe dat broeder Smith in de straat woonde — konden ze niet een klein beetje respect hebben en hun mond houden? Daarop vuurden de mannen een nieuwe scheldkanonnade af. Opa maakte rustig wat limonade, waarna hij de kan met wat glazen op een dienblad zette en ermee naar de zwoegende mannen liep: ‘Jongens, jullie zien er moe en bezweet uit. Waarom komen jullie niet even onder de bomen in mijn tuin zitten om een glas limonade te drinken?’ De mannen, die hun boosheid vergeten waren, konden dit gebaar zonder meer

‘Opa maakte rustig wat limonade, waarna hij de kan met wat glazen op een dienblad zette en ermee naar de zwoegende mannen buiten liep: ‘Jongens, jullie zien er moe en bezweet uit.’

waarden. Na deze prettige onderbreking gingen zij weer aan het werk en voltooiden hun werk zonder een onvertogen woord te laten vallen.² [Zie suggestie 1 op p. 231.]

Een van de redenen dat president Smith anderen vriendelijk bejegende, was dat hij van mening was dat er in ieder mens van nature goedheid schuilt. Slechts een paar weken vóór het overlijden van president Smith, zocht ouderling Matthew Cowley, van het Quorum der Twaalf Apostelen, hem op in het ziekenhuis. ‘Toen ik bij zijn bed stond,’ zei hij, ‘reikte hij mij de hand, waarna hij mijn hand stevig vastgreep en zei: “Jongeman, denk er altijd aan dat er in ieder mens goedheid schuilt als je maar de moeite neemt om ernaar te zoeken.”’

Ouderling Cowley zei vervolgens over president Smith:

‘Hij hield van iedereen, omdat hij in ieder het goede zag. Hij kon de zonde niet met de minste mate van toelating aanschouwen, maar hij hield van de zondaar, omdat hij wist dat God liefde is [zie 1 Johannes 4:16], en dat het Gods liefde is die de mensenziel hernieuwt en, door dit proces, de zondaar tot een heilige omvormt.

‘Misschien waren er zondaars die zijn liefde ten onrechte voor respect aanzagen. Hij had geen respect voor zondaars, maar hij hield van hen. Ik ben er zeker van dat zijn liefde is doorgedrongen in het hart en leven van hen die hij liefhad.’³

Leringen van George Albert Smith

De Geest van de Heer is een geest van vriendelijkheid, niet van ongevoeligheid en afkeuring.

Ik voel mij soms verdrietig als ik hoor hoeveel lelijke dingen er worden gezegd, niet alleen over de mensen in de kerk, maar ook over mensen in de wereld. Gewoonlijk worden die lelijke dingen niet onder inspiratie van de Heer gesproken. De Geest van de Heer is een geest van vriendelijkheid; een geest van geduld; een geest van naastenliefde, verdraagzaamheid en lankmoedigheid; en er is niemand onder ons die niet al die deugden nodig heeft, die het gevolg zijn van de verwerving van de Geest van onze hemelse Vader.⁴

Elke vredige invloed dient aangewend te worden. Lucifer probeert met alle mogelijke middelen de ziel van de mens te

vernietigen. Hij is actiever dan ooit en hij gaat op een geniepige manier te werk. Ik wil geen tijd besteden aan alle manieren waarop hij te werk gaat, maar er is één manier die hij aanwendt en die hij al vanaf het begin van de wereld gebruikt, en dat is iemand ertoe aan te zetten om de reputatie van een ander te vernietigen door lelijke dingen over hem te zeggen.⁵

Het is zo gemakkelijk om iemand te bekritisieren, zo gemakkelijk om te vitten, en soms zeggen we iets lelijks over onze burens of vrienden. Maar dit is wat onze hemelse Vader gezegd heeft (...):

‘Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt;

‘want met het oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden, en met de maat, waarmee gij meet, zal u gemeten worden.

‘Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?

‘Hoe zult gij dan tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, terwijl, zie, de balk in uw oog is?’ [Matteüs 7:1–4.]

Ons is als volk geadviseerd niet kritisch te zijn, niet onvriendelijk te zijn, geen lelijke dingen te zeggen over anderen. We behoren wat dat betreft het beste voorbeeld in de hele wereld te zijn. Denk aan de kritiek die tegenwoordig wordt gespuid. Sla de krant erop na en lees de lelijke dingen die men over anderen zegt, en maar al te vaak heeft degene die bekritiseert een balk in zijn eigen oog waardoor hij in het geheel niet helder ziet, hoewel hij denkt dat zijn broeder een splinter in zijn oog heeft⁶ [Zie suggestie 2 op p. 231.]

Zijn wij doorgaans niet geneigd beperkingen en zwakheden bij anderen te zien? Toch is dat in strijd met de leringen van het evangelie van Jezus Christus. Er zijn mensen die altijd maar vitten en afbrekende kritiek hebben. Er is verschil in kritiek. Als we onder invloed van de Geest opbouwende kritiek leveren, kunnen we op een goede en profijtelijke manier veranderingen aanbrengen. Maar als we op alles en iedereen vitten of de zwakheden en gebreken van anderen uitvergrooten, is dat nooit het resultaat van de invloed van de Geest van onze hemelse Vader en is dat altijd schadelijk.⁷

**We dienen de goede eigenschappen in anderen
te zien en oprechte complimenten te geven.**

Ik sta hier vanavond om te spreken over een man die verscheidene jaren geleden naar huis is geroepen. (...) Ik heb het over Francis M. Lyman [van het Quorum der Twaalf Apostelen] en ik wil tot u zeggen dat die grote man zo beminnelijk als een baby was, zo beminnelijk als een klein kind, en dat zijn verlangen om te helpen en te bemoedigen prachtig was. Ik heb hem vaak zijn broeders horen complimenteren als ze iets prijzenswaardig hadden gedaan — één had een goede toespraak gehouden, een ander had een krachtig getuigenis gegeven, een derde had iets anders lovenswaardigs gedaan. Ik heb hem zijn arm om hen heen zien slaan en horen zeggen: ‘Ik ben trots op je en op wat je gedaan hebt.’ Is dat geen lofwaardig manier van leven? Dat is de manier om gelukkig te worden. Hoeveel beter zou het zijn als we, in plaats van jaloers te zijn, de goede eigenschappen en talenten van anderen zagen, waardeerden en prezen, en het goede in [anderen] zagen.

Velen van ons zijn bijna blind als het gaat om het complimenteren van anderen. We lijken niet bij machte te zijn om te zeggen wat we zouden kunnen zeggen (...) om anderen tot zegen te zijn. Laten we oog hebben voor de goede eigenschappen van anderen en hen blij maken door ze een compliment te geven.⁸

Ik dring er bij u op aan, broeders en zusters, om grootmoedig te zijn. Laten we geduldig zijn met anderen zoals we willen dat anderen met ons zijn. Laten we oog hebben voor de goede eigenschappen van onze burens en vrienden en daar nadruk op leggen; laten we niet vitten en kritiseren. Als we dat doen zullen we zonlicht uitstralen, en wie ons goed kennen, zullen ons liefhebben.⁹ [Zie suggestie 3 op p. 231.]

**Vriendelijkheid heeft de kracht in zich om
mensen hun fouten te laten inzien.**

Mensen begaan fouten. Er zijn mensen onder ons die het verkeerde pad hebben gekozen, maar zij zijn de kinderen van onze Heer en Hij houdt van ze. Hij heeft u en mij het recht gegeven om, in vriendelijkheid en liefde, en met geduld en de wens een zegen

voor hen te zijn, naar ze toe te gaan en ze af te brengen van de fouten die ze begaan. Ik heb niet het recht om iemand die fouten heeft begaan en die nog steeds begaat te oordelen, tenzij ik daartoe ben geroepen op grond van het gezag dat op mij is bevestigd. Maar het is mijn voorrecht om ze, als ik ze iets verkeerd zie doen, zo mogelijk, op de een of andere manier, terug te brengen op het pad dat tot eeuwig leven in het celestiale koninkrijk leidt.¹⁰

Laten we niet klagen over onze vrienden en onze naasten, omdat ze niet doen wat we willen. Laten we ze liever zo liefhebben dat ze gaan doen wat hun hemelse Vader van ze verwacht. Dat kunnen we doen, en we kunnen hun vertrouwen of liefde niet op een andere manier verkrijgen.¹¹

Vriendelijkheid kan veel vreugde, troost en genoeg toevoegen aan het leven van onze naasten en vrienden. Ik zou dat woord graag in hoofdletters willen schrijven en met felle kleuren willen aanzetten. Vriendelijkheid is een gave van God om harten mee te verzachten en koppige zielen mild te stemmen en ze begrip te geven van Gods doelstellingen.¹² [Zie suggestie 4 op p. 231.]

**Liefde en vriendelijkheid thuis kan kinderen
ertoe brengen dat ze naar onze raad luisteren.**

Het is onze plicht — eigenlijk hoor ik te zeggen dat het zowel ons voorrecht als onze plicht is — voldoende tijd te nemen om onze kinderen met bescherming te omringen en ze lief te hebben, en wel zo dat we hun liefde waard zijn, zodat ze graag naar onze raad en ons advies willen luisteren.¹³

Wees dusdanig liefdevol en vriendelijk dat vrede, gebed en dankbetuiging in uw huis aanwezig zijn. Laat uw huis niet slechts een plek zijn om uw hoed op te hangen en een maaltijd te nuttigen om daarna elders tijd door te brengen, maar laat uw huis een plek zijn waar de Geest van de Heer vertoeft.¹⁴

Ik bid dat we vervuld mogen zijn van die geest die van [de Heer] komt, de geest van liefde, van vriendelijkheid en hulpvaardigheid, van geduld en verdraagzaamheid. Als we die geest in ons huis weten vast te houden, zullen onze jongens en meisjes opgroeien tot wat we willen dat ze worden.¹⁵

‘Wees dusdanig liefdevol en vriendelijk dat vrede, gebed en dankbetuiging in uw huis aanwezig zijn.’

Ik zat een paar jaar geleden in een trein die naar het noorden reed. Ik zag in een van de coupés van de trein een vrouw die ik kende. (...) Ze herkende mij toen ik door het gangpad van de coupé liep. Ze sprak mij aan en ik vroeg: ‘Waar gaat u naartoe?’ Ze zei: ‘Ik ga naar Portland [Oregon].’ Ik wist dat het gezin het niet breed had. Ik wist ook dat deze vrouw de moeder was van meerdere zoons, dus vroeg ik: ‘Wat gaat u in Portland doen?’ Ze zei: ‘Ik heb daar een zoon in het ziekenhuis liggen.’

Het was mij ontgaan dat een van haar kinderen was verhuisd, dus stelde ik nog wat vragen, en toen kwam ze met haar verhaal. Ze zei: ‘Mijn jongste zoon is een paar weken geleden het huis uitgegaan en hij had ons niet verteld waar hij naartoe ging. We hoorden niets van hem, maar hij was ongetwijfeld weggegaan om meer van de wereld te zien; en het eerste teken van leven dat we kregen, kwam in de vorm van een telegram van het ziekenhuis in Portland, waarin stond dat onze zoon in dat ziekenhuis lag.’ Ze ging verder:

‘Uiteraard schrokken we erg van dat bericht. Er zat maar één ding op en dat was geld bij elkaar te krijgen en onmiddellijk naar die jongen toe te gaan.’

(...) Ze was bereid de lange reis door de nacht zittend af te leggen en was niet verontwaardigd door de onvriendelijke en onbezonnen houding van haar zoon; voor haar was hij haar zoon, die haar toebehoorde en die God aan haar geschonken had, en onze hemelse Vader verwachtte van haar dat ze al het mogelijke deed om hem te helpen en voor te bereiden op de mogelijkheden die hem wachtten. Dus die lange nacht, terwijl de trein voortdenderde over de rails, zat die goede vrouw daar te verlangen naar het moment dat ze haar zoon in haar armen kon sluiten. Toen ze eindelijk aankwam, ging ze zo snel mogelijk naar het ziekenhuis toe. Het geval wilde dat de plek waar ik moest zijn niet ver van het ziekenhuis af lag, dus ging ik kijken wat er was gebeurd.

Daar zat die lieve moeder aan het bed van haar jongen, die een zware longontsteking had opgelopen en veel pijn had. Ze vaarde niet tegen hem uit omdat hij zich niets aan haar gelegen had laten liggen; ze koesterde geen wrok over zijn onnadenkendheid en zijn zorgeloosheid, ze was alleen dankbaar dat ze bij haar zoon was die ze van God had gekregen. Ze deed er alles aan om haar kind weer op de been te krijgen, voor wie ze, om het in de wereld te brengen, met onze hemelse Vader een samenwerkingsverband was aangegaan. Hij was, tussen twee haakjes, rond de zestien, maar nog steeds haar baby. Ze probeerde hem op te monteren door met hem te praten over dingen waar hij blij van werd, de mooie toekomst die voor hem lag als hij eenmaal beter was. Hadden de angst en wanhoop vóór haar komst nog op zijn gezicht gelegen, nu straalde het gelaat van de jongen van licht, vrede en blijdschap, terwijl hij opkeek naar de vrouw die haar leven had gewaagd om hem het leven te schenken, en die een lange reis had gemaakt om aan zijn bed te zitten en hem op te monteren.

Ik vraag mij wel eens af of moeders beseffen hoe geweldig ze in de ogen van hun kinderen zijn in een geval zoals dit. Die jongen had zich voordat zijn moeder arriveerde duizendmaal voorgenomen dat hij nooit meer opstandig zou zijn en nooit meer zou vergeten

wat zij allemaal voor hem had gedaan. Hij nam zich voor dat hij haar zo lang hij leefde in ere zou houden¹⁶ [Zie suggestie 5 op p. 231.]

Ik bid dat de liefde voor het evangelie van onze Heer in onze ziel zal branden en ons leven zal verrijken, dat mannen liever voor hun vrouw zijn, en vrouwen liever voor hun man, ouders voor hun kinderen, en kinderen voor hun ouders, vanwege het evangelie van Jezus Christus, dat het evangelie van liefde en vriendelijkheid is.¹⁷

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees het verhaal over George Albert Smith die de vermoede werklui limonade aanbood (p. 223). Bent u er weleens getuige van geweest dat een vriendelijke daad iemands hart verzachtte? Welke problemen kunnen zoal worden opgelost met ‘de geest van liefde en vriendelijkheid jegens allen’?
2. President Smith verklaarde dat we ‘het beste voorbeeld in de hele wereld [behoren] te zijn’ in het midden van scherpe kritiek (p. 226). In welke situaties kunnen we zo’n voorbeeld geven? Waarom zijn scherpe kritiek leveren en vitten volgens u zo schadelijk?
3. Op p. 227 vertelt president Smith over ouderling Francis M. Lyman die zijn broeders complimenten maakte. Hebt u wel eens een oprecht compliment gekregen? Wat voor invloed had dat op u? Denk even na over wie u een compliment kunt geven.
4. President Smith verklaarde dat ‘vriendelijkheid een gave [is] die van God komt om harten mee te verzachten’ (p. 228). Welke verhalen kent u uit de Schriften die dit beginsel illustreren? (Zie Matteüs 9:10–13; Alma 20:1–27 voor enkele voorbeelden.)
5. Neem het verhaal over de moeder die haar zoon in het ziekenhuis opzoekt door (pp. 228–230). Waarom is het soms moeilijk om als de moeder in het verhaal te reageren als een kind het verkeerde pad opgaat? Overweeg met gebed hoe de band die u met uw gezin heeft, door vriendelijkheid en geduld kan worden verbeterd.

Relevante teksten: Spreuken 15:1; Matteüs 18:15; Johannes 8:2–11; Efeziërs 4:29–32; 3 Nephi 12:22–24; Leer en Verbonden 121:41–46

Onderwijstip: U kunt groepsgesprekjes gebruiken ‘om veel mensen in de klas in de gelegenheid te stellen aan de les deel te nemen. Personen die gewoonlijk aarzelen om deel te nemen, zijn in een kleinere groep misschien wel in staat om hun mening te geven’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 164).

Noten

1. Conference Report, april 1941, p. 28.
2. Martha Stewart Hatch. In: Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), pp. 130–131.
3. Matthew Cowley, Conference Report, april 1951, pp. 166–167.
4. Conference Report, april 1937, p. 34.
5. ‘To the Relief Society’, *Relief Society Magazine*, december 1932, p. 704.
6. Conference Report, oktober 1949, pp. 168–169.
7. Conference Report, oktober 1934, p. 50.
8. ‘To the Relief Society’, p. 707.
9. Conference Report, oktober 1934, p. 50.
10. Conference Report, april 1937, p. 34.
11. Conference Report, oktober 1945, p. 174.
12. ‘To the Relief Society’, p. 709.
13. Conference Report, april 1929, p. 33.
14. Conference Report, april 1948, p. 183.
15. Conference Report, oktober 1950, p. 9.
16. *Deseret News*, 15 mei 1926, katern 4, p. 6.
17. Conference Report, oktober 1948, p. 167.

Uw kinderen in licht en waarheid grootbrengen

*De Heer heeft ouders de verantwoordelijkheid
gegeven om hun kinderen in woord en
voorbeeld in het evangelie te onderwijzen.*

Uit het leven van George Albert Smith

Tegen het einde van zijn leven zei president George Albert Smith over zijn opvoeding en de leringen van zijn ouders:

‘Ik ben in een eenvoudig huis geboren. (...) Mijn ouders waren zeer klein behuisd, maar ik loof mijn Maker en dank Hem met heel mijn hart dat ik in hun gezin ben geboren.

‘Ik ben in Salt Lake City opgegroeid. Toen ik acht was, ben ik in de City Creek gedoopt. Ik ben in een vastendienst in wijk 17 tot lid van de kerk bevestigd, en ik heb als jongen geleerd dat dit het werk van de Heer is. Ik leerde dat er profeten op aarde waren. Ik heb geleerd dat de inspiratie van de Almachtige op allen rust die ernaar leven. (...)

‘Er is niemand op de wereld die meer reden heeft tot dankbaarheid dan ik. Ik ben dankbaar voor mijn geboorterecht, dankbaar voor mijn ouders die mij het evangelie van Jezus Christus leerden en mij het goede voorbeeld gaven. Als ik in mijn leven iets heb gedaan wat ik niet had moeten doen, is het iets geweest wat ik niet bij mijn moeder thuis heb geleerd. In een groot gezin moet een moeder ontzettend veel geduld hebben, en zij kon dat voor ons opbrengen. Er heerste thuis altijd een aangename, vriendelijke en liefdevolle sfeer.’¹

In zijn eigen gezin probeerde George Albert Smith het voorbeeld van zijn ouders te volgen door geduldig en liefdevol onderricht te geven. Zijn dochter Edith herinnerde zich een voorbeeld uit haar jeugd:

Lucy, de vrouw van George Albert Smith, en hun dochters, Edith (links) en Emily (rechts).

‘Hij gaf ons voortdurend raad over ons gedrag, met de nadruk op eerlijkheid en billijkheid. Ik weet nog dat ik van pianoles naar huis ging en dat de tramconductor mij over het hoofd zag en de ritprijs niet inde. (...) Hij liep mij voorbij zonder dat hij er erg in had en toen ik uitstapte had ik nog steeds een stuiver in mijn hand. En eerlijk gezegd zag ik een gratis ritje wel zitten.

‘(...) Ik rende naar mijn vader om hem over mijn gelukje te vertellen. Hij luisterde geduldig naar mijn verhaal. Ik begon te denken dat ik het echt heel handig had aangepakt. (...) Ik was er zeker van dat de conductor niet wist dat ik niet betaald had en dat het dus wel goed zat.

‘Toen ik klaar was met mijn verhaal zei mijn vader: “Maar lieverd, zelfs als de conductor hier niet van weet, weet jij dat wel, en ik en je hemelse Vader ook. Dat betekent dat er nog steeds drie personen zijn die er niet mee klaar zijn totdat je betaald hebt voor de dienst waarvan je gebruik hebt gemaakt.”

Edith ging terug naar de hoek van de straat en betaalde de ritprijs toen de tram weer voorbijkwam. Later sprak ze haar waardering uit dat haar vader de situatie zo goed had afgehandeld: ‘Ik ben met recht dankbaar voor mijn vader, die zo wijs was om mij op vriendelijke toon op mijn fout te wijzen, want als hij het had laten zitten, had bij mij de gedachte kunnen postvatten dat hij het ermee eens was, en had ik wellicht later in mijn leven nog zoiets gedaan.’² [Zie suggestie 1 op p. 244.]

Leringen van George Albert Smith

Ouders hebben de primaire plicht om hun kinderen in het evangelie te onderwijzen.

U krijgt een van de grootste en rijkste zegeningen als u de uitgelezen geesten die onze hemelse Vader in deze laatste dagen de wereld instuurt, naar behoren onderwijst en opvoedt. (...) Laat de opvoeding van uw kinderen niet aan de school over. Laat hun opvoeding niet aan het jeugdwerk, de zondagsschool, en de [jongerenorganisatie van de kerk] over. Ze zullen u helpen en een uitstekende bijdrage leveren, maar vergeet niet dat God zelf heeft gezegd dat de zonden van de kinderen op het hoofd van de ouders zullen neerkomen

als zij hun kinderen geen geloof in God, bekering, en de doop en handoplegging als ze acht jaar zijn, bijbrengen [zie LV 68:25–28]. Dat is geen dreigement, broeders en zusters, maar een liefdevol advies van onze hemelse Vader, die alles weet en begrijpt, en beseft wat er gebeurt als kinderen zonder evangelieonderwijs opgroeien.³

Ik hoop dat wat ik nu ga zeggen diep doordringt in het hart van iedere ouder in Zion, en dat is dat hoewel de Heer uitstekende onderwijsinstituten in het leven heeft geroepen, hoewel de wetenschap zoveel aan onze welstand heeft bijgedragen en ons tot zegen is, hoewel de kerk voorziet in gebouwen waar we onze kinderen naartoe kunnen sturen om onderwijs in het evangelie van Christus te ontvangen, dat u niet ontheft van de plicht die onze hemelse Vader ons heeft opgelegd, namelijk onze eigen kinderen te onderwijzen. (...) Het is niet voldoende dat mijn kinderen in de hulporganisaties les krijgen in geloof, bekering, doop en handoplegging voor de gave van de Heilige Geest. Mijn Vader in de hemel heeft mij geboden dat zelf te doen.⁴

Niemand anders kan datgene doen wat God aan ouders heeft opgedragen. Die plicht hebben wij op ons genomen toen we ervoor kozen om kinderen op deze wereld te zetten. We kunnen die plicht niet doorschuiven naar welke organisatie ook. Het is onze plicht. (...) Meer dan wat ook hebben u en ik de plicht om niet alleen raad te geven of te adviseren, maar om op te voeden, door ons voorbeeld, door voldoende tijd met onze dierbaren, deze jongens en meisjes, door te brengen, opdat ze niet op (...) verboden paden terechtkomen.⁵

Roep uw kinderen bij elkaar, en als u in het verleden te kort bent geschoten om hun begrip te geven van de doelen van het leven en kennis van het evangelie van onze Heer, doe dat dan nu, want ik zeg u als dienstknecht van de Heer dat ze het nu en in de toekomst nodig hebben.⁶ [Zie suggestie 2 op p. 244.]

Onze bezigheden mogen er niet toe leiden dat we onze plicht om onze kinderen les te geven verzuimen.

We lezen in Lucas dat er een tijd zou zijn dat de mensen zouden worden verstikt door de zorgen, rijkdom en geneugten van het leven

[zie Lucas 8:14]. Ik denk daarbij (...) aan mannen en vrouwen die ik liefheb, wier spiritualiteit door die zaken wordt verstikt, en de duivel leidt hen voort langs dat gemakkelijke pad van plezier en ze verzui- men hun plicht als ouders en als lid van de Kerk van Jezus Christus.

(...) Welnu, laten we te midden van alle verwarring, opwinding en alle geneugten van het leven niet de plicht uit het oog verliezen die wij verschuldigd zijn aan die jongens en meisjes die naar het beeld van God zijn geschapen. Hij is de Vader van hun geest, en Hij zal ons verantwoordelijk houden voor het onderwijs dat zij ontvangen. Ik hoop en bid dat we hen zo onderwijzen dat wanneer het einde komt we van Hem die zegen zullen ontvangen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, ga in tot het feest van uw Heer', en dat we onze dierbaren voor eeuwig bij ons mogen hebben.⁷

Ik wil u graag een verhaal vertellen. Een aantal jaar geleden woonden er in Indiana twee jongens, jonge knapen die op boerderijen werkten — boerderijen die acht tot elf kilometer van elkaar af lagen. Ze werkten elke dag keihard, molken de koeien enzovoort. De eerste jongen ging op zekere dag naar zijn vader toen hij dertien of veertien was en zei: 'Vader, ik wil graag naar de grote stad. Ik wil weten wat daar zoal te zien is. Zou ik er niet een keer vroeg in de avond naartoe kunnen gaan, als ik hard doorwerk en mijn werk af heb?' De vader zei: 'Dat lukt nooit, je hebt veel werk te doen.' 'En als ik nou voor dag en dauw opsta en de hele dag doorwerk, kan ik dan naar de stad? Het is niet ver, en ik kan daar een uurtje of twee doorbrengen en dan weer op tijd thuis zijn.' De vader zei: 'Tja, als je eerst je klussen afmaakt, dan kun je wel gaan.' Vaders, luister goed. Hij ging op weg naar de stad. Hij arriveerde in de stad toen het al begon te schemeren. De winkels en banken waren dicht. De biljartlokalen en goktenten waren wel open. Alle goede mensen waren naar huis gegaan. Al het uitschot bevond zich op straat of in die gelegenheden. Ze zagen deze jongen aankomen en spraken hem aan. Het duurde niet lang of ze lieten hem dingen zien die jongens niet behoren te zien. Dat was zijn ervaring. Hij kwam in aanraking met zaken die niet goed voor hem waren.

De tweede jongen ging ook naar zijn vader toe. Hij zei: 'Vader, ik zou graag een keer naar de stad gaan. Zou u met mij mee willen gaan, dan kunnen we samen rondkijken? We moeten wel voor het

donker weg om nog iets te kunnen zien.’ ‘Jongen,’ antwoordde de vader, ‘je verdient het om een keertje naar de stad te gaan en ik zal je daar graag bij vergezellen.’ Begin maar vroeg met je werk en ik zal je zoveel mogelijk helpen, zodat we vroeg naar de stad kunnen en je een paar van mijn zakenrelaties kunt ontmoeten.

We hebben het hier over dezelfde stad — de twee boerderijen lagen niet ver van elkaar af. Binnen een week had hij een dag uitgekozen. Ze deden eerst hun werk en gingen toen naar de stad. Ze waren er voor vieren. Ze waren er voordat de banken dicht gingen. De jongen had zijn beste kleren aangetrokken. Zijn vader ging met hem naar een bank en stelde hem voor aan de bankier, die zijn hand schudde en zei: ‘Kom maar langs als je weer in de stad bent, je bent van harte welkom.’

Zijn vader nam hem mee naar handelshuizen waarmee hij zaken deed, waar de mensen hem hartelijk verwelkomden. Toen zij samen naar huis gingen, nadat zij een voorstelling hadden gezien, had die jongen kennisgemaakt met de voortreffelijkste mannen in de gemeenschap. Het resultaat was dat toen hij ouder werd en de stad in ging, hij omging met voortreffelijke mensen.⁸ [Zie suggestie 3 op p. 244.]

Ik wil u in overweging geven (...) dat u uw tijd niet beter kunt doorbrengen, uw tijd niet beter kunt besteden dan uw jongens en uw meisjes zo op te voeden dat ze de zegeningen van onze hemelse Vader waardig zijn.⁹

Het voorbeeld van een ouder kan een kind veiligheid, rechtschapenheid en geluk brengen.

Laten we een rechtschapen voorbeeld voor onze kinderen zijn, onze gezinsgebeden houden en een zegen vragen over het eten. Laat uw kinderen zien dat u als man en vrouw genegenheid voor elkaar toont. Grijp elke kans aan, zolang het kan, om elkaar op elke mogelijke manier als man en vrouw tot zegen te zijn met uw liefde, vriendelijkheid en hulpvaardigheid. Grijp elke kans aan, zo lang het kan, om uw zoons en dochters te leren hoe ze een gelukkig leven kunnen leiden. (...) Laat het bij u thuis een heiligdom van vrede, hoop en liefde zijn.¹⁰

'U kunt uw tijd niet beter doorbrengen, uw tijd niet beter besteden dan uw jongens en uw meisjes zo op te voeden dat ze de zegeningen van onze hemelse Vader waardig zijn.'

Slechts een paar dagen geleden zag ik een brief van een man die waarschijnlijk van middelbare leeftijd was. In deze brief aan zijn vader schreef hij: 'Uw aandacht voor uw dierbaren, uw onderwijs aan mij, het voorbeeld dat u mij gaf, zijn mij tot inspiratie geweest om te doen wat de Heer van mij verwacht. Ik wist dat als ik in uw voetsporen trad ik veilig zou zijn.' Dat betrof een wijze vader, dat was een gelukkige vader, die zijn zoon tot zoveel vertrouwen kon inspireren. (...) Door het gedrag van de vader — althans dat was wat hij zijn vader toeschreef in zijn brief — door het voorbeeld dat hij thuis kreeg, is hij nu een van de getrouwen van deze kerk. Hij kan de wereld ingaan en de geboden van de Heer onderhouden. De wil om goed te doen, had hij van huis uit meegekregen. Hij zag geen zelfzucht bij hem thuis, maar onbaatzuchtigheid. De ouders waren er niet op uit om alles te krijgen wat ze konden en voor zichzelf te houden, maar ze zochten de hulpbehoevenden op en

bemoedigden en zegenden hen. Al het gepraat van de wereld had dat niet in het hart van die man kunnen laten ontluiken, maar het was het voorbeeld van zijn ouders dat hij thuis dat hij thuis had gezien, dat hem zover bracht.

Ik twijfel er niet aan dat er in onze gemeenschappen en in de wereld honderden mannen en vrouwen zijn, duizenden wellicht, die hetzelfde kunnen zeggen over de leringen van hun vader en moeder. Maar ik ben bang dat sommige mensen beïnvloed zijn door de gewoonten van de wereld en geobsedeerd zijn door het idee dat we de massa moeten volgen, ongeacht wat die gelooft of doet. In dat geval zal ons voorbeeld geen zegen zijn, maar een struikelblok voor onze kinderen.¹¹

Laten we door ons dagelijks gedrag en ons taalgebruik bevestigen dat we geloven dat dit het werk van de Vader is. Dan zullen we gezegend worden met onuitsprekelijke vreugde en zullen onze kinderen in geloof en ootmoed toenemen. Ze zullen worden gezegend en de kracht krijgen om de pijlen die de duivel op hen afvuurt af te weren, en in plaats van de ellende waar de mensenkinderen vanwege zonde mee te maken krijgen, zal hun troost, vrede en geluk ten deel vallen, en (...) deze aarde zal bevolkt worden door mannen en vrouwen met een sterk karakter, die de kwaden van dit leven naast zich neerleggen.¹² [Zie suggestie 4 op p. 244.]

**Door onze jongeren lief te hebben en te onderwijzen,
kunnen we hen behoeden voor het kwaad.**

Heiligen der laatste dagen, leer uw kinderen de morele wet na te leven. Omring hen als met de armen der liefde, opdat ze geen enkel verlangen zullen hebben om toe te geven aan de kwade verleidingen die overal om hen heen zijn. (...)

Wat is het een voorrecht voor ouders om thuis hun kinderen om zich heen te hebben, reine jongens en meisjes die ze van onze hemelse Vader hebben gekregen, geesten die door onze Vader in de hemel zijn verwekt! Wat is het een vreugde voor ze om samen deel te hebben aan de zegeningen van onze hemelse Vader en zich te verheugen in het gezelschap van zijn Geest, en ze in hun kinderjaren zo op te voeden dat ze in hun jeugd rein en zuiver blijven!

Broeders en zusters, ik dring er bij u op aan om het opkomende geslacht met meer ernst, meer aandacht en meer geduld dan ooit te voren te behoeden voor de valkuilen die de duivel op hun pad graaft. Veel [films], radioprogramma's, tijdschriften, boeken enzovoort deugen niet (...) , en tenzij wij de invloed van die zaken neutraliseren met goed onderwijs en goede contacten, zodat ze hun voordeel kunnen doen met hun omgang met goede mannen en vrouwen, en ze bekend zijn met de deugden van de profeten en de betekenis van het evangelie van Jezus Christus, zullen sommige dierbaren ons wellicht ontglippen. (...)

Laten we onze kinderen leren om een rein en rechtschapen leven te leiden. Leer uw jongens dat zij de deugd van hun zusters en hun vriendinnen moeten beschermen. Leer uw dochters dat zij de deugd van de jongens met wie ze omgaan moeten beschermen. (...) Laten we ons specialiseren, als ik die term mag gebruiken, om onder invloed van de Geest onze jongens en meisjes op te voeden, zodat de duivel ze niet op het verkeerde pad kan brengen.¹³ [Zie suggestie 5 en 6 op p. 244.]

Evangeliestudie in het gezin helpt ons om onze kinderen dicht bij ons te houden.

Bij ons thuis, broeders en zusters, is het ons voorrecht, ja, onze plicht, om onze kinderen bijeen te roepen om van elkaars nabijheid en steun te genieten, en om met elkaar de waarheden van de heilige Schriften te leren. In elk gezin moeten kinderen aangemoedigd worden om het woord van de Heer te lezen, zoals dat in alle bedelingen is geopenbaard. We behoren thuis in de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde te lezen; en die niet alleen te lezen, maar ze uit te leggen aan onze kinderen, zodat ze de handelingen Gods met de volken op aarde begrijpen.

Laten we proberen om hier in de toekomst meer aan te doen dan in het verleden. Laten we ons ertoe verplichten thuis ons gezin bijeen te roepen. Laat ieder zich de vraag stellen: 'Doe ik thuis mijn plicht en lees ik en onderwijs ik in het evangelie, zoals het door de profeten van de Heer is geopenbaard? Houd ik mijn kinderen dicht bij mij en geef ik hun een plezierig thuis, een plek van eerbied, liefde, begrip en toewijding?'

Zo niet, laten we ons dan bekeren van onze nalatigheid en onze kinderen bij ons roepen en ze in de waarheid onderwijzen. (...)

‘Heb ik mijn huis in orde gebracht?’ Die vraag behoort eenieder zich te stellen. Niet, heeft mijn buurman zijn huis in orde gebracht, maar doe *ik* wat de Heer van mij vraagt?¹⁴

Onze kinderen zijn de kostbaarste gave die onze Vader ons kan schenken. Als we hen kunnen voortleiden op het pad van heil zal er eeuwige vreugde voor ons en voor hen zijn. (...)

Eén manier waarop we hen dicht bij ons kunnen houden, is thuis vaker bij elkaar te komen. De kerk heeft ons gevraagd dat we elke week minstens één avond reserveren om met het gezin bij elkaar te komen en van elkaars gezelschap te genieten, om te genieten van de eenvoudige geneugten van het huiselijke leven, en te praten over de zaken die van grote en blijvende waarde zijn.

(...) In 1915 schreef het Eerste Presidium hierover aan ‘ringpresidenten, bisschoppen, en ouders in Zion’, en ik citeer wat ze toen schreven:

‘Wij adviseren en bepleiten de invoering van een “gezinsavond” in de kerk, een tijd dat de ouders met hun kinderen thuis bij elkaar komen en hen in het woord van de Heer onderwijzen. (...) Deze “gezinsavond” moet worden besteed aan het zingen van lofzangen of andere liederen, gebeden, het lezen uit de Schriften, instrumentale muziek, onderwerpen die uit de behoeften van het gezin voortkomen, en specifieke instructie in de beginselen van het evangelie, de morele problemen in de wereld, en de taken en plichten die kinderen thuis, in de kerk en in de samenleving hebben.’

En dit was de beloofde zegen voor hen die daar gehoor aan gaven:

‘Wij beloven grote zegeningen aan de heiligen die deze raad gehoorzamen. De liefde in het gezin en de gehoorzaamheid aan de ouders zal toenemen. Het geloof zal zich in het hart van de jeugd van Israël ontwikkelen, en zij zullen de macht ontvangen om de kwade invloeden en verleidingen op hun pad te weerstaan.’

Die beginselen en beloften gelden nog steeds.¹⁵

In hoeveel gezinnen waarin nu verdriet, twist en zorgen zijn, zou er geluk heersen als de gezinsavond een zekerheid wordt onder

'In hoeveel gezinnen zou er niet geluk heersen (...) als de gezinsavond een zekerheid wordt onder de heiligen der laatste dagen!'

de heiligen der laatste dagen, als we een avond in de week bij ons gezin blijven, rond de haard, onder invloed van de geest des Heren, omringd door hen die de Heer ons heeft gegeven, en van wie Hij met nadruk heeft gezegd dat wij ze moeten onderrichten.

(...) Als we de wereld en wat zich daar afspeelt buitensluiten, en we onze zoons en dochters, onder de kracht van gebed en dankzegging, de rijke waarheden geven die de Heer ons heeft toevertrouwd voor ons en hun welzijn, zullen we zuiver geloof ontwikkelen. Ik hoop dat we dat advies, zo we ervan zijn afgedwaald, weer in ere herstellen. Laten we onze kinderen bijeenroepen en laat ons huis de verblijfplaats van de Geest van de Heer zijn. Als wij ons deel doen, kunnen we er zeker van zijn dat onze hemelse Vader zijn deel zal doen.¹⁶ [Zie suggestie 7 op p. 245.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk na over het verhaal op pagina 233–235. Waarom denkt u dat Edith, de dochter van George Albert Smith, openstond voor het onderricht van haar vader? Denk terug aan uw jeugd en of uw ouders u toen iets hebben geleerd dat grote invloed op u heeft gehad. Waarom was die les zo doeltreffend?
2. Neem de eerste paragraaf van leringen door (pp. 235–236) en Leer en Verbonden 93:37–40. Waarom denkt u dat de Heer de taak om hun kinderen in het evangelie te onderwijzen aan ouders heeft gegeven en niet aan andere organisaties? Hoe kunnen de kerkelijke organisaties ouders bij deze taak helpen? Hoe kunnen andere familieleden helpen? Als u zelf geen kinderen hebt, vraag u dan af hoe u een rechtschapen invloed op de jongeren van de kerk kunt hebben, ter ondersteuning van de ouders.
3. Neem het verhaal op pagina 237–238 door. Hoe komt het kinderen ten goede als hun ouders tijd met hen doorbrengen? Wat zijn enkele ‘zorgen en (...) en geneugten van het leven’ (p. 236) die ervoor kunnen zorgen dat we onze gezinstaken veronachtzamen? Wat kunnen we doen om deze afleidingen te overwinnen?
4. Lees de paragraaf die op p. 238 begint. Denk na over uw houding jegens ‘de gewoonten van de wereld’ en hoe die houding van invloed kan zijn op uw kinderen. Wat zijn enkele voorbeelden van ‘dagelijks gedrag’ waarmee we onze kinderen duidelijk maken wat we geloven?
5. Met wat voor verleidingen kunnen onze kinderen en jongeren zoal te maken krijgen? Bestudeer de paragraaf die begint op p. 240 en zoek naar zaken die ouders, grootouders en anderen kunnen doen om jongeren verleiding te helpen weerstaan.
6. President Smith gaf ons de raad om ons te ‘specialiseren’ om onder invloed van de Geest onze kinderen op te voeden (zie p. 241). Wat betekent dat voor u? Wat kunnen ouders zoal

doen om zich te specialiseren in het op rechtvaardige wijze opvoeden van hun kinderen?

7. Op pp. 242–243, bespreekt president Smith enkele beloften aan de gezinnen die regelmatig gezinsavond houden. Hoe zijn die beloften voor uw gezin in vervulling gegaan? Welk advies zou u een gezin geven dat nog nooit gezinsavond heeft gehouden, maar daarmee wil beginnen?

Relevante teksten: Spreuken 22:6; Jesaja 54:13; Enos 1:1–3; Mosiah 4:14–15; Alma 56:45–48; Leer en Verbonden 68:25–31; zie ook 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, p. 93.

Onderwijstip: 'Zorg ervoor dat u goede besprekingen niet te snel afbreekt om al het lesmateriaal te kunnen behandelen. Hoewel het belangrijk is om het lesmateriaal te behandelen, is het belangrijker dat de leerlingen de invloed van de Geest voelen, hun vragen beantwoord krijgen, een groter begrip van het evangelie ontwikkelen en vastbesloten zijn om de geboden te onderhouden' (*Onderwijzen — geen grotere roeping* p. 64).

Noten

1. 'After Eighty Years', *Improvement Era*, april 1950, p. 263.
2. Edith Smith Elliott, 'No Wonder We Love Him', *Relief Society Magazine*, juni 1953, p. 367.
3. 'To the Relief Society', *Relief Society Magazine*, december 1932, pp. 708–709.
4. Conference Report, april 1926, p. 145.
5. Conference Report, april 1933, p. 72.
6. Conference Report, april 1937, p. 36.
7. Conference Report, april 1926, pp. 146–147.
8. 'President Smith Gives Scouting Address', *Deseret News*, 22 februari 1947, kerkkatern, p. 8.
9. Conference Report, oktober 1948, p. 181.
10. Conference Report, oktober 1941, p. 101.
11. Conference Report, april 1937, p. 35.
12. Conference Report, april 1913, p. 29.
13. Conference Report, oktober 1932, pp. 24–25.
14. 'The Family Hour', *Improvement Era*, april 1948, p. 248.
15. 'The Family Hour', p. 201.
16. Conference Report, april 1926, pp. 145–146.

‘Denk aan het voorbeeld van de goddelijke Meester, die toen Hij aan het wrede kruis werd genageld, zei: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.”’

‘Het is van u vereist alle mensen te vergeven’

Door anderen te vergeven, bevrijden we onszelf van haatgevoelens en bereiden we onszelf voor op het eeuwige leven.

Uit het leven van George Albert Smith

In 1897 nam de jonge George Albert Smith dienst bij de Utah National Guard [een onderdeel van de reservestrijdkrachten]. Aangemoedigd door enkele kameraden stelde hij zich kandidaat voor een verkiesbaar ambt in de Guard, maar in de weken voorafgaand aan de verkiezingen begon een van zijn opponenten geruchten te verspreiden als zou George Albert Smith er onethische praktijken op na houden. Het gevolg was dat sergeant Smith de verkiezingen verloor die hij eigenlijk had moeten winnen. En wat de situatie nog pijnlijker maakte was dat de man die de geruchten had verspreid een vriend van hem was.

Hoewel hij erover heen probeerde te stappen, raakte George Albert Smith toch verbitterd. Hij ging de daaropvolgende zondag naar de kerk, maar wilde liever niet van het avondmaal nemen. Hij bad om hulp en besepte dat hij zich moest bekeren van de rancune die hij voelde. Hij besloot zijn vriend op te zoeken en zich met hem te verzoenen.

George Albert Smith ging naar diens kantoor en zei op zachte toon: ‘Broeder, ik kom vergiffenis vragen voor de wrok die ik de afgelopen weken voor u heb gevoeld.’

Het hart van zijn vriend verzachtte zich onmiddellijk. ‘Broeder Smith, u hoeft mij niet om vergiffenis te vragen’, zei hij. ‘Ik ben het die u om vergiffenis moet vragen.’ Zij schudden elkaar de hand en ze zijn sindsdien goede vrienden gebleven.¹ [Zie suggestie 1 op p. 253.]

Een paar jaar later maakte George Albert Smith vergevensgezindheid een van zijn doelstellingen toen hij zijn persoonlijk credo op papier zette: 'Ik wil niet opzettelijk iemands gevoelens kwetsen, ook niet van iemand die mij misschien onheus heeft bejegend, maar ik zal proberen goed voor hem te zijn en vriendschap met hem te sluiten.'²

Een goede vriend van president Smith heeft erop gewezen dat vergevensgezindheid inderdaad een van de eigenschappen was die hem kenmerkten: 'Hij schonk alle mensen oprecht vergiffenis. Hij was zich zijn hele leven bewust van het gebod van God: God zal vergeven wie Hij vergeven wil. Voor ons geldt dat we iedereen moeten vergeven. Hij had het in zich om dat te doen, en legde daarna de kwestie in Gods handen. Ik ben er zeker van dat hij niet alleen vergaf, maar ook vergat. Als iemand die vergeeft, kan vergeten, dan is dat met recht een buitengewoon man, voorwaar een man Gods!'³

Leringen van George Albert Smith

Als we het evangelie van Jezus Christus begrijpen, zijn we meer geneigd anderen te vergeven.

Er is één ding dat we allemaal kunnen aankweken, en dat is de gewoonte om anderen hun overtredingen te vergeven. Vergevensgezindheid is een deugd zonder welke we nooit de zegeningen krijgen die we hopen te ontvangen.⁴

De mensen van de wereld begrijpen niet (...) hoe de Heiland Zich voelde toen Hij in zielenmart zijn hemelse Vader aanriep om de mensen die Hem zijn leven benamen niet te veroordelen en om te brengen, want Hij zei:

'(...) Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'
(Lucas 23:34.)

Dat moet de houding zijn van alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat moet de houding zijn van alle zoons en dochters van God en dat zou het zijn, zo lijkt mij, als ze het heilsplan volledig begrepen. (...) Boosheid en haterlijke gevoelens zullen ons geen vrede en geluk brengen.⁵

De Heer heeft ons veel kennis gegeven, Hij heeft zijn zin en wil aan ons geopenbaard, Hij heeft ons dingen geleerd waar de wereld

niets van afweet, en Hij zal ons, in overeenstemming met de kennis die we hebben ontvangen, verantwoordelijk houden; en Hij verwacht van ons dat we een hoger leven leiden, een beter leven dan zij die het evangelie niet helemaal begrijpen. Meer onderlinge vergevensgezindheid is iets waar de heiligen der laatste dagen meer profijt van zouden hebben. (...) We moeten ons een geestesgesteldheid eigen maken waarin we onze broeders vergiffenis kunnen schenken.⁶ [Zie suggestie 2 op p. 253.]

Als we anderen vergeven, tonen we waardering voor de vergeving die onze hemelse Vader ons schenkt.

In verband met deze kwestie [anderen vergeven] lees ik een paar verzen voor uit hoofdstuk 18 van Matteüs, te beginnen bij vers 21. Het lijkt erop dat de apostelen hier in het gezelschap van de Meester waren, en Petrus ging naar Hem toe en vroeg:

‘Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?’

‘Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.’ [Matteüs 18:21–22.]

Toen sprak de Heiland een gelijkenis (...) over twee mannen. Een van de mannen was zijn heer een groot bedrag schuldig, en hij ging naar hem toe en vertelde hem dat hij zijn schuld niet kon betalen en of de heer zijn schuld wilde kwijtschelden. De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en schold hem de schuld kwijt. Meteen ging de man die vergeving had ontvangen naar buiten en trof daar een medeslaaf aan die hem een klein bedrag schuldig was, van wie hij betaling eiste. De arme man kon niet aan de eis voldoen en vroeg op zijn beurt om kwijtschelding van de schuld. Maar zijn schuld werd niet kwijtgescholden; integendeel, hij werd gevangengezet door de man van wie even daarvoor de schuld was kwijtgescholden. Toen zijn medeslaven zagen wat er gebeurd was, gingen zij naar de heer van die man en vertelden hem alles, en hij werd toornig en gaf hem in de handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde betaald had. Hij kon geen waardering opbrengen voor de barmhartigheid die hem ten deel was gevallen, en vanwege zijn gebrek aan naastenliefde, verloor hij alles. [Zie Matteüs 18:23–35.]

Soms doen er zich onder ons kleine probleempjes voor, en verliezen we uit het oog hoe geduldig onze hemelse Vader met ons is, en blazen we iets onbeduidends op, iets wat onze broeder of zuster gedaan heeft of over ons gezegd heeft. We houden ons niet altijd aan de wet die de Heer wil dat we met betrekking tot deze kwesties in acht nemen. We vergeten het gebod dat Hij aan de apostelen gaf in het Onzevader, waarin hun gezegd werd te bidden om vergeving van hun schulden zoals zij hun schuldenaren vergaven [zie Matteüs 6:12]. Ik heb het gevoel dat we in dat verband nog heel veel te leren hebben. We hebben niet volledig voldaan aan de vereisten die onze hemelse Vader hiervoor gesteld heeft.⁷ [Zie suggestie 3 op. p. 253.]

Door ervoor te kiezen geen aanstoot te nemen, reinigen wij ons hart van alle onvriendelijke gevoelens.

Ons is geleerd onze vijanden lief te hebben en te bidden voor wie ons beledigen en vervolgen [zie Matteüs 5:44]. (...) Vervolg niet wie u vervolgen. Heb medelijden met wie kwaad over u spreken en bid voor hen. Denk aan het voorbeeld van de goddelijke Meester, die toen Hij aan het wrede kruis werd genageld, zei: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'⁸

Soms gebeurt het dat een leidinggevende een van de leden van de kerk beledigt, waarschijnlijk zonder het zelf te weten, waarna dat kind van onze Vader zich beledigd blijft voelen in plaats van te doen wat de Heer heeft geboden, om naar de man toe te gaan en hem vriendelijk te wijzen op wat hij teweeg heeft gebracht, en die broeder de gelegenheid te geven om te zeggen: 'Het spijt mij dat ik u beledigd heb en ik hoop dat u mij kunt vergeven.' Het gevolg is dat er soms gevoelens van wrok blijven bestaan, die door Satan zijn uitgelokt.⁹ [Zie suggestie 4 op p. 253.]

We koesteren geen wrok jegens enig mens; we hebben daar geen reden toe. Als ze ons niet begrijpen, ons verkeerd citeren en ons vervolgen, moeten we dat in de handen van de Heer leggen. (...) Laten we dus, wanneer we aan het heilig avondmaal deelnemen, alle onvriendelijke gevoelens jegens elkaar laten varen, alsmede jegens onze broeders en zusters die niet van ons geloof zijn.¹⁰

‘Als u onenigheid met uw burens heeft, maak dat dan, onder invloed van de Geest des Heren, zo spoedig mogelijk in orde.’

Door anderen te vergeven, bereiden we ons voor op het celestiale koninkrijk.

Laten we zo leven dat de duivel geen macht over ons heeft. Als u een meningsverschil met iemand heeft, als u onenigheid met uw burens heeft, maak dat dan, onder invloed van de Geest des Heren, zo spoedig mogelijk in orde, zodat zowel u als uw nakomelingen die uw voorbeeld kunnen volgen, voorbereid zijn op een erfdeel in het celestiale koninkrijk.¹¹

In de Leer en Verbonden vinden we een verwijzing naar vergeving, waarin de Heer een gebod geeft; het gebod staat in afdeling 64 en is op ons van toepassing. We lezen daar:

‘(...) Voorwaar, Ik zeg u: Ik, de Heer, vergeef de zonden van hen die hun zonden voor Mij belijden en vergeving vragen, en die niet gezondigd hebben tot de dood.

‘Mijn discipelen in dagen vanouds trachtten elkaar te beschuldigen en vergaven elkaar niet in hun hart; en wegens dat kwaad werden zij bezocht en zwaar gekastijd.

‘Daarom zeg Ik u, dat gij elkaar dient te vergeven, want wie zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor het aangezicht des Heren, want in hem verblijft de grotere zonde.’

Ik wil graag de nadruk leggen op dit laatste vers.

‘Ik, de Heer, zal vergeven wie Ik vergeven wil, maar van u wordt het vereist alle mensen te vergeven;

‘En gij behoort in uw hart te zeggen: Laat God tussen mij en u oordelen en u vergelden naar uw werken.’ [LV 64:7–11.]

Als we zo leefden dat we elkaar in geval van onenigheid niet veroordelen, maar ons eerlijk en oprecht tot onze Vader in de hemel wenden en zeggen: ‘Heer, doe recht tussen mij en mijn broeder; U kent mijn hart; U weet dat ik geen boze gevoelens jegens hem heb; help ons dat we een oplossing zullen vinden, en geef ons de wijsheid om billijk met elkaar om te gaan’, hoe weinig meningsverschillen zouden er dan zijn, en hoeveel vreugde en zegeningen zouden dan ons deel worden! Maar soms ontstaan er kleine probleempjes die het evenwicht in ons leven verstoren, waar we ons ongelukkig onder voelen, omdat we een onjuiste instelling koesteren en geen naastenliefde hebben. (...)

‘Welnu, Ik spreek tot u aangaande uw gezin — indien de mensen u, of uw gezin, eenmaal slaan, en gij het geduldig verdraagt en hen niet beschimpt, noch wraak zoekt, zult gij worden beloond;

‘maar indien gij het niet geduldig verdraagt, zal het u worden aangerekend als een rechtvaardige maat die u is toegemeten.’ [LV 98:23–24.]

Dat is ook het woord van de Meester aan ons. Als we in overeenstemming met deze wet leven, groeien we dagelijks in genade en kracht, en in aanzien bij onze hemelse Vader. Er zal een toename in geloof in het hart van onze kinderen zijn. Ze zullen ons liefhebben, omdat we oprecht en integer door het leven gaan, en ze zullen zich verheugen omdat ze uit dergelijke ouders zijn geboren. Ik zeg tot u dat dit gebod ons niet zomaar is gegeven, want de Heer heeft

verklaard dat er geen wet is waar Hij onverschillig tegenover staat, maar elke wet is gegeven om door ons te worden nageleefd.

We zijn slechts een korte tijd in deze wereld. De jongsten en sterksten onder ons bereiden zich eenvoudigweg voor op het volgende leven, en voordat we de heerlijkheid van onze Vader betreden en de zegeningen genieten die we door onze getrouwheid hopen te ontvangen, zullen we de wetten van geduld moeten naleven en vergeving schenken aan hen die ons onheus bejegenen, en alle hatelijke gevoelens die we jegens hen voelen uit ons hart moeten verwijderen.

‘En voorts, indien uw vijand u de tweede keer slaat, en u uw vijand niet beschimpt en het geduldig verdraagt, zal uw loon een honderdvoud zijn.

‘En voorts, indien hij u de derde keer slaat, en gij het geduldig verdraagt, zal uw loon u viervoudig verdubbeld worden.’ [LV 98:25–26.] (...)

Moge de Geest van de Meester in ons verblijven, opdat wij alle mensen vergeven, zoals Hij ons heeft geboden; opdat we elk kwaad dat anderen tegen ons begaan, vergeven, en niet alleen met onze lippen, maar met elke vezel van ons hart. Als we dit ons hele leven doen, zullen de zegeningen van de Heer in ons hart en bij ons thuis zijn.¹² [Zie suggestie 5 hierna.]

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Denk na over het verhaal op p. 247 en lees 3 Nephi 12:22–24. Waarom denkt u dat de Heer het van ons vergt dat we ons eerst verzoenen met onze broeders en zusters voordat we tot Hem komen?
2. Op pp. 248–249 legt president Smith uit dat onze kennis van het heilsplan ons vergevensgezinder zou moeten maken. Waarom denkt u dat dit zo is? Hoe maken we ons ‘een geestesgesteldheid eigen’ (p. 249) waarin we anderen kunnen vergeven?

3. Bestudeer de paragraaf die op pagina 249 begint en denk terug aan een keer dat u vergeving van uw hemelse Vader hebt gekregen. Waarom denkt u dat we de vergeving die wij willen ontvangen niet waardig zijn als we anderen niet vergeven?
4. Lees de derde volledige alinea op p. 250. Wat weerhoudt ons ervan om ons te verzoenen met een kerkleider of iemand anders die ons bewust of onbewust heeft gekrenkt? Wat kunnen we doen om die problemen uit de wereld te helpen?
5. Neem de laatste paragraaf van leringen door (pp. 250–253). Hoe bereidt onze bereidwilligheid om te vergeven ons voor op het celestiale koninkrijk? In welke opzichten wordt ons gezin gezegend als we anderen vergeven?

Relevante teksten: Matteüs 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Nephi 7:16–21; Leer en Verbonden 42:88

Onderwijstip: ‘Als iemand een vraag stelt, overweeg dan anderen die vraag te laten beantwoorden. U kunt bijvoorbeeld zeggen: “Dat is een interessante vraag. Wat vinden jullie daarvan?” Of: “Kan iemand anders deze vraag beantwoorden?”’ (*Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 64).

Noten

1. Zie Merlo J. Pusey, ‘The Inner Strength of a Leader’, *Instructor*, juni 1965, p. 232.
2. ‘President George Albert Smith’s Creed’, *Improvement Era*, april 1950, p. 262.
3. Matthew Cowley, Conference Report, april 1951, p. 167.
4. ‘The Spirit of Forgiveness’, *Improvement Era*, augustus 1945, p. 443.
5. Conference Report, oktober 1945, p. 169.
6. Conference Report, oktober 1905, p. 27.
7. Conference Report, oktober 1905, p. 27.
8. Conference Report, oktober 1904, pp. 65–66.
9. Conference Report, oktober 1905, p. 27.
10. Conference Report, oktober 1906, p. 50.
11. Toespraak gehouden tijdens een zedingsconferentie in Mexico, 26 mei 1946, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, doos 121, p. 288.
12. Conference Report, oktober 1905, pp. 27–28, 30.

Rechtschapen leven in gevaarlijke tijden

Door onze getrouwheid aan het evangelie zullen we bescherming vinden tegen de gevaren van onze tijd en een positieve invloed in de wereld zijn.

Uit het leven van George Albert Smith

George Albert Smiths ambtstermijn als algemeen autoriteit besloeg het grootste deel van de eerste helft van de twintigste eeuw. In die periode zag de wereld vele vernietigende en chaotische gebeurtenissen, met inbegrip van twee wereldoorlogen en de crisisjaren. Deze rampen, samen met wat hij een algemene morele neergang van de maatschappij noemde, brachten president Smith meer dan eens tot de uitspraak dat ‘deze wereld zich in een kritieke toestand bevindt.’¹ Hij zag in de wereldgebeurtenissen de vervulling van profetieën over de laatste dagen, en hij was ervan overtuigd dat de enige hoop op wereldvrede te vinden was in gehoorzaamheid aan Gods wetten. Toen de Eerste Wereldoorlog in volle gang was, waarschuwde hij: ‘Er zullen oorlogen blijven woeden en er zal pas een eind komen aan de onrust in de wereld als de mens zich van zijn zonden bekeert en zich tot God wendt, Hem dient en zijn geboden onderhoudt.’²

In deze moeilijke tijden zag president Smith dat veel mensen ontmoedigd waren. Hij zei: ‘Ik ben in verschillende delen van [de Verenigde Staten] geweest en ik ben zelden iemand tegengekomen die niet uitermate pessimistisch was door de heersende omstandigheden, waarover we geen controle hebben.’³ Hoewel hij erkende dat oorlogen, natuurrampen en geestelijke gevaren deel uitmaken van de laatste dagen, verklaarde president Smith dat de heiligen aan veel van de ellende van deze gevaarlijke tijden kunnen ontkomen door het evangelie na te leven en verleiding te weerstaan.

'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

Ook was hij optimistisch gestemd vanwege zijn overtuiging dat rechtschapen heiligen der laatste dagen hun goede invloed kunnen laten gelden in de wereld om hen heen. Hij predikte dat de heiligen de omstandigheden in de wereld niet moeten laten voor wat ze zijn, maar actief aanwezig moeten zijn in hun gemeenschap en hun invloed moeten laten gelden, ondanks de tegenwerking die ze daarbij wellicht krijgen. ‘We hebben allemaal de plicht om door onze aanwezigheid van deze wereld een gelukkiger plek te maken’, zei hij.⁴

Zuster Belle S. Spafford, algemeen presidente van de zustershulpvereniging, heeft ooit een ervaring verteld, waarin president Smith haar in een beginsel onderwees. Niet lang nadat ze als presidente was geroepen, kreeg zuster Spafford bericht dat er in New York City een bijeenkomst van de Amerikaanse Vrouwenraad zou worden gehouden. De ZHV had al jaren zitting in deze raad, maar de laatste tijd hadden verschillende leden van de raad zich negatief uitgelaten over de kerk en de mormoonse delegaties in hun bijeenkomsten in verlegenheid gebracht. Daardoor waren zuster Spafford en haar raadgeesters van mening dat de ZHV zich moest terugtrekken uit de raad en zij formuleerden een advies daartoe, waarin zij hun standpunt uiteenzetten. Zuster Spafford zou later zeggen:

‘Op zekere ochtend had ik een afspraak met president George Albert Smith en ik nam het advies mee, samen met een lijst met redenen waarom wij tot dat advies waren gekomen. De president las het uitgetypte materiaal nauwkeurig. Toen vroeg hij: ‘Is dit niet de organisatie waarvan de zusters vóór de eeuwwisseling lid zijn geworden?’

‘Ik zei: “Jazeker.”

‘Hij ging door: “Begrijp ik het goed dat u dat lidmaatschap nu wilt opzeggen?”

‘Ik zei: “Inderdaad.” Toen voegde ik eraan toe: “Weet u, president Smith, die raad heeft ons niet echt veel opgeleverd.”

‘De president keek mij verrast aan. Hij zei vervolgens: “Zuster Spafford, denkt u altijd in de eerste plaats in termen van wat het u oplevert? Denkt u niet dat het goed is om af en toe te denken in termen van wat u kunt bijdragen? Ik geloof,” ging hij verder, “dat mormoonse vrouwen de vrouwen in de wereld iets te bieden hebben, en ook dat ze van hen nog wat kunnen leren. In plaats van

het lidmaatschap op te zeggen, stel ik voor dat u een paar van uw bekwaamste bestuursleden meeneemt naar die bijeenkomst.”

‘En hij voegde er nadrukkelijk aan toe: “Laat uw invloed gelden.”’⁵

Zuster Spafford gaf gehoor aan zijn raad en zou later verschillende bestuursfuncties in de Amerikaanse Vrouwenraad vervullen, en ze is uiteindelijk verkozen tot voorzitter van de raad. [Zie suggestie 1 op p. 264.]

Leringen van George Albert Smith

Er zijn ernstige moeilijkheden voorspeld voor de laatste dagen.

Ons is gezegd dat er zich in de laatste dagen serieuze problemen zullen aandienen. (...) We zijn niet alleen gewaarschuwd door de Schriften die in de dagen van de Heiland en daarvoor zijn gegeven, en die na Hem zijn gegeven; maar ook in ons tijdperk heeft de Heer gesproken, en de openbaringen van onze hemelse Vader staan in de Leer en Verbonden. Uit die openbaringen leren we dat de ervaringen waarmee wij te maken hebben, zijn voorspeld. (...)

De kranten reppen over rampen die om zich heen grijpen — de zee die buiten haar oevers treedt, aardbevingen, grote tornado's, alles wat ons gezegd is dat er in de laatste dagen zou plaatsvinden — en het komt mij voor, broeders en zusters, dat als mensen er serieus over nadenken, als ze de Schriften lezen, ze zouden weten dat de zaken die zich volgens de Heer in de laatste dagen zouden voordoen zich nu voordoen. De vijgenboom begint bladeren te krijgen [zie Matteüs naar Joseph Smith 1:38–39], en wie daarover nadenken, beseffen dat de zomer nabij is, dat de zaken die, zoals de Heer voorspeld heeft, aan zijn wederkomst vooraf zouden gaan, nu plaatsvinden.⁶

Wij zijn niet buiten gevaar. Deze wereld zal gereinigd worden, tenzij de zoons en dochters van onze hemelse Vader zich van hun zonden bekeren en zich tot Hem wenden. En dat slaat op de heiligen der laatste dagen, ofwel de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en alle anderen, maar wij behoren als eersten het goede voorbeeld te geven.⁷ [Zie suggestie 2 op p. 264.]

De enige kans op vrede is het evangelie van Jezus Christus.

Er is slechts één remedie voor de alomheersende ellende — een universeel geneesmiddel voor de ziekte van de wereld. Dat is het evangelie van Jezus Christus; de volmaakte wet van leven en vrijheid, die wederom is hersteld ter vervulling van de Schriften.⁸

‘Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd’ (Johannes 14:27.)

Dat zijn geruststellende woorden van de Vredevorst tot zijn getrouwe volgelingen. De mens heeft echt niets harder nodig dan de zegeningen van vrede en geluk, en een hart dat vrij is van angst. En die zegeningen worden ons allen aangeboden, we hoeven ze slechts te aanvaarden.

Toen het evangelie in deze bedeling op aarde werd hersteld, herhaalde de Heer wat Hij vele keren in het Oude en Nieuwe Testament heeft gezegd, namelijk dat de prijs van vrede en geluk rechtschapenheid is. Ondanks deze kennis lijken veel mensen te denken dat we op een andere manier gelukkig kunnen worden, maar we moeten nu toch wel weten dat er geen andere manier is. En toch heeft Satan met zijn geslepenheid het overgrote deel van het mensdom zover gekregen om het pad dat tot geluk leidt te verlaten, en hij gaat maar door. De duivel van alle gerechtigheid slaapt nooit.

Maar door de leringen van de Heer te volgen, door ons tot Hem te wenden en ons van zonde te bekeren, door goed te doen, worden vrede, geluk en voorspoed ons deel. Als de mensen elkaar liefhebben, zullen de haat en de onvriendelijkheden die gemeengoed zijn in de wereld verdwijnen.⁹

In deze onzekere dagen, waarin de mens van hot naar her rent, op zoek naar een of ander nieuw plan waarmee de vrede in de wereld kan worden hersteld, dient u dit te begrijpen: de enige weg tot vrede in deze wereld is het pad van het evangelie van Jezus Christus, onze Heer. Er is geen ander pad. (...) Een kennis der waarheid is alle rijkdommen van de wereld waard. Te weten dat we op de veilige weg zijn als we ons op het pad van onze plicht bevinden, zoals onze hemelse Vader dat heeft aangegeven, en dat we, zo wij

dat willen, op dat pad kunnen blijven, ongeacht de invloeden en aansporingen van mensen die niet door onze leiders zijn benoemd, is een zegen van onschatbare waarde.¹⁰

We leven in de tijd dat de tekst in vervulling gaat onder de naties, waarin de Heer bij monde van een van zijn profeten heeft gezegd dat in de laatste dagen '(...) de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.' (Jesaja 29:14.) Er is geen groep die, ondanks alle wereldse wijsheid, in staat is geweest om met zekerheid de weg naar vrede aan te geven. Gelukkig weten wij dat er een weg naar vrede is, de enige weg die het gewenste resultaat brengt, en die weg is de geboden van God te onderhouden, zoals die in het verleden en heden aan de mensenkinderen zijn geopenbaard. Als we die weg volgen, kunnen alle ernstige problemen in de wereld worden opgelost, en kan er vrede op deze ongelukkige aarde neerdalen.¹¹

'Hoewel de wereld in nood verkeert, de hemelen duisternis vergaren, het onweer tekeergaat, en de aarde van de kern tot de cirkelomtrek schokt, zullen wij, als we weten dat God leeft en als we rechtschapen leven, gelukkig zijn. We zullen onbeschrijfelijke gemoedsrust hebben omdat we weten dat onze Vader onze levenswijze goedkeurt.¹² [Zie suggestie 3 op p. 264.]

**We hoeven geen angst te hebben als we
doen wat de Heer van ons vraagt.**

We hoeven geen angst te hebben als we doen wat de Heer van ons vraagt. Dit is zijn wereld. Alle mannen en vrouwen zijn aan Hem onderworpen. Alle kwade machten zullen ten gunste van zijn volk in toom worden gehouden als we Hem eren en zijn geboden onderhouden.¹³

Als we het vertrouwen genieten van onze hemelse Vader, als we zijn liefde hebben, als we zijn zegeningen waardig zijn, kunnen alle legers van de wereld ons niet vernietigen, ons geloof niet afbreken, en de kerk die de naam van de Zoon van God draagt, niet overwinnen.

Lees in het negentiende hoofdstuk van 2 Koningen hoe de Assyrische koning Sanherib probeerde Jeruzalem tot overgave te

dwingen. Hizkia, de koning van Israël, smeekte de Heer om bevrijding terwijl Sanherib de spot met hem dreef, zeggende: ‘Denk niet dat uw gebeden tot uw God u kunnen helpen. Daar baden ze om in elke stad die ik tot nu toe heb ingenomen. U bent hulpeloos.’ Maar de volgende morgen lag een groot deel van het Assyrische leger dood op de grond, en werd Jeruzalem door de Heer gered. [Zie 2 Koningen 19:10–20, 35.] Hij is onze kracht, (...) uw en mijn Vader, de Vader van ons allen. Als we Hem waardig zijn, zal Hij ons beschermen zoals Hij de zoons van Helaman heeft beschermd [zie Alma 57:24–27], zoals Hij Daniël van de leeuwen heeft gered [zie Daniël 6], de drie Hebreeuwse kinderen in de vurige oven heeft beschermd [zie Daniël 3], en de zeshonderdduizend afstammelingen van Abraham, die Hij onder leiding van Mozes uit Egypte leidde, terwijl Hij het leger van de Farao in de Rode Zee liet verdrinken [zie Exodus 14:21–30]. Hij is de God van dit heelal. Hij is de Vader van ons allen. Hij is almachtig en Hij belooft ons te beschermen als we ons aan de kerkelijke normen houden.¹⁴

Ongeacht de donkere wolken die zich verzamelen, ongeacht de oorlog om ons heen, ongeacht de omstandigheden in de wereld, worden de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die de geboden van God eren en onderhouden, beschermd tegen de machten van het kwaad. En de mensen die de geboden van onze hemelse Vader onderhouden, kunnen op aarde leven totdat hun leven in ere en heerlijkheid wordt afgesloten.¹⁵ [Zie suggestie 4 op p. 264.]

Onze thuis kan vredig zijn, een heilige plek te midden van rampen.

Met de wijdverspreide ellende en met de voorspelling die de Heer in de eerste afdeling van de Leer en Verbonden heeft gedaan, dat ‘vrede van de aarde zal worden weggenomen’ [LV 1:35] kunnen we volgens mij stellen dat die tijd is aangebroken. We dienen goed naar onszelf te kijken, en van ons thuis een bestendige plek van gebed en dankzegging te maken. Echtgenoten dienen lief te zijn voor hun vrouw, en echtgenotes zorgzaam voor hun man. Ouders binden hun kinderen aan zich door hun rechtschapen levenswijze. Onze thuis wordt dan niet alleen een bestendige plek van gebed

‘Maak van uw woning de verblijfplaats van de Geest des Heren; laat haar een heilige plek zijn.’

en dankzegging, maar ook de plek waar onze Vader zijn meest uitgelezen zegeningen uitstort, vanwege onze waardige levenswijze.¹⁶

Ik bid dat onze woningen door onze rechtschapen levenswijze geheiligd worden, dat de duivel niet de macht heeft om daar binnen te gaan en onze kinderen en anderen die daar vertoeven te vernietigen. Als we God eren en zijn geboden onderhouden, zal onze woning heilig zijn, zal de duivel geen invloed hebben, zullen we hier tot het slottoneel in vrede en geluk leven, en zullen we in de onsterfelijkheid onze beloning ontvangen.¹⁷

Breng uw leven in overeenstemming met de leringen van het evangelie van Jezus Christus, dan zult u, als rampen u bedreigen, de steun van zijn machtige arm voelen. Maak van uw woning de verblijfplaats van de Geest des Heren; laat haar een heilige plek zijn waar de duivel niet kan komen; luister naar de stille, zachte stem die u tot rechtvaardige werken beweegt. Het is mijn gebed voor iedereen dat niemand zal afdwalen van het pad dat tot de kennis

en kracht van God leidt, het erfdeel van de getrouwen, namelijk het eeuwige leven.¹⁸

Ik bid dat er in ons hart en bij ons thuis een geest van liefde, geduld, mildheid, naastenliefde en hulpvaardigheid zal verblijven, die ons leven verrijkt en die de wereld beter en mooier maakt.¹⁹ [Zie suggestie 5 op p. 264.]

Wij kunnen een positieve invloed op de wereld hebben.

Ik verzoek u dringend, (...) wees een steun in de omgeving waar u woont, opdat anderen zich op u verlaten en zich veilig voelen. Laat uw licht zo schijnen dat anderen uw goede werken zien en in hun hart verlangen zoals u te zijn.²⁰

Het is onze plicht om een goed voorbeeld te zijn; het is onze plicht om de banier der waarheid omhoog te houden. Het is onze plicht om de andere kinderen van onze Vader aan te moedigen om naar zijn raad en advies te luisteren en de nodige verbeteringen aan te brengen, zodat de Geest Gods, waar we ook zijn, in onze ziel brandt en we een goede invloed zijn.²¹

De Heer vergt niets van ons wat onmogelijk is. Integendeel, Hij heeft ons geboden, raad en advies gegeven die we allemaal in het tijdperk waarin we leven, kunnen nakomen. (...)

Broeders en zusters, wij behoren getrouw te zijn. Het land waarin we wonen, behoort te worden geheiligd door onze rechtschapen levenswijze. (...) Het enige wat we moeten doen is ons van onze zonden bekeren, ons afkeren van dwaling, ons leven reinigen van onzuiverheden, en daarna overal waar we komen goeddoen. En we hoeven daarvoor niet te worden aangesteld. Iedere man, iedere vrouw en ieder kind in de Kerk van Jezus Christus kan overal waar hij of zij gaat, goeddoen en de zegeningen ontvangen die daaruit voortvloeien. [Zie suggestie 6 op p. 264.]

(...) Laten we het werk doen dat aan onze zorg is toevertrouwd, laten we de kinderen van onze Vader tot zegen zijn waar ze zich ook bevinden, dan zal ons leven rijker zijn en deze wereld gelukkiger. Dat is de taak die op onze schouders is gelegd. Onze hemelse Vader zal ons verantwoordelijk houden voor de wijze waarop we deze taak vervullen. God geve dat we in alle nederigheid rondgaan

en verlangen goed te doen aan alle mensen waar ze ook zijn, en hun de vreugde te brengen die alleen komt als we zijn wetten naleven en zijn geboden onderhouden. Moge er vrede in ons hart en bij ons thuis zijn, opdat we licht en blijdschap uitstralen waar we ook komen, als bewijs voor de wereld dat we weten dat God leeft, door het leven dat we leiden en de zegeningen die we daardoor ontvangen, dat bid ik nederig.²²

Ideeën voor studie en onderwijs

Denk na over de onderstaande ideeën terwijl u het hoofdstuk bestudeert of u voorbereidt op uw les. Zie pp. V–VII voor meer informatie.

1. Lees het verhaal over Belle S. Spafford die advies van president Smith krijgt (pp. 257–258). Op welke manieren kunt u uw invloed laten gelden?
2. In de eerste paragraaf van leringen (p. 259), heeft president Smith het over de voorspelde moeilijkheden die vooraf zullen gaan aan de wederkomst (zie ook 2 Timoteüs 3:1–7; LV 45:26–35). Waarom denkt u dat het belangrijk is om te weten dat die moeilijkheden in de Schriften zijn voorspeld?
3. Neem de paragraaf door die bovenaan pagina 259 begint. Wat voor maatschappelijke problemen kunnen zoal opgelost worden door gehoorzaamheid aan het herstelde evangelie van Jezus Christus? Hoe heeft het evangelie vrede in uw leven gebracht? En in uw gezin? En in uw relatie met anderen?
4. Op pp. 260–261 haalt president Smith voorbeelden uit de Schriften aan van de bescherming die de Heer zijn volk biedt. Op wat voor manieren heeft Hij u en uw gezin beschermd? Hoe kunnen we door gehoorzaamheid angst overwinnen?
5. Welke gevaren vormen zoal een bedreiging voor de geestelijke veiligheid van ons gezin? Wat kunnen we doen om van onze woning ‘een heilige plek [te maken] waar de duivel niet kan komen?’ (Neem de paragraaf door die op p. 261 begint voor ideeën.)
6. Lees de eerste en vierde paragraaf van de nieuwe alinea op p. 263. Hoe zijn getrouwe heiligen der laatste dagen een ‘steun’

in hun omgeving? Waarom zijn we door 'ons leven te reinigen van onzuiverheden' beter bij machte om 'overal waar we komen goed te doen'? Overweeg met een gebed in uw hart wat u kunt doen om uw leven van onzuiverheden te reinigen.

Relevante teksten: Jesaja 54:13–17; Matteüs 5:13–16; Johannes 16:33; 2 Nephi 14:5–6; Leer en Verbonden 87:6–8; 97:24–25; Matteüs naar Joseph Smith 1:22–23, 29–30

Onderwijstip: Overweeg de deelnemers aan de les te vragen de kopjes in 'Leringen van George Albert Smith' te lezen en een paragraaf uit te kiezen die van betekenis is voor hen of hun gezin. Vraag hen de leringen van president Smith in die paragraaf te bestuderen, met inbegrip van de corresponderende vragen aan het eind van het hoofdstuk. Vraag ze vervolgens om te vertellen wat ze hebben geleerd.

Noten

1. Conference Report, april 1948, p. 162.
2. Conference Report, april 1918, p. 41.
3. Conference Report, april 1932, p. 41.
4. 'Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace', *Improvement Era*, september 1945, p. 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), pp. 96–97.
6. Conference Report, april 1932, pp. 42–44.
7. Conference Report, oktober 1946, p. 153.
8. 'New Year's Greeting', *Millennial Star*, 1 januari 1920, p. 2.
9. 'At This Season', *Improvement Era*, december 1949, p. 801.
10. Conference Report, oktober 1937, p. 53.
11. Conference Report, april 1946, p. 4.
12. Conference Report, oktober 1915, p. 28.
13. Conference Report, april 1942, p. 15.
14. Conference Report, april 1943, p. 92.
15. Conference Report, april 1942, p. 15.
16. Conference Report, april 1941, p. 27.
17. Conference Report, oktober 1946, p. 8.
18. 'New Year's Greeting', *Millennial Star*, 6 januari 1921, p. 3.
19. Conference Report, oktober 1946, p. 7.
20. Conference Report, oktober 1945, pp. 117–118.
21. Conference Report, oktober 1947, p. 166.
22. Conference Report, april 1932, pp. 43–45.

Lijst met afbeeldingen

- Omslag: Lee Greene Richards, *George Albert Smith*, © IRI.
- Pagina 4: Carl Heinrich Bloch, *De Bergrede*, met dank aan het Nationaal Historisch Museum Frederiksborg in Hillerød (Denemarken).
- Pagina 12: Del Parson, *Christus geneest een blinde*, © 1983 IRI.
- Pagina 20: Heinrich Hofmann, *Christus' beeltenis*, met dank aan C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 25: Harry Anderson, *Ziet mijn handen en mijn voeten*, © IRI
- Pagina 27: Robert T. Barrett, *Ziet uw kleinen* © 1996 IRI.
- Pagina 37: Greg K. Olsen, *Het eerste visioen van Joseph Smith*, © Kopiëren niet toegestaan.
- Pagina 40: *Joseph Smith*, welwillend ter beschikking gesteld door Community of Christ Archives, Independence (Missouri, VS)
- Pagina 49: Walter Rane, *Het Melchizedeks priesterschap hersteld*, © 2010 IRI.
- Pagina 56: Met dank aan Church History Library and Archives
- Pagina 62: Joseph Brickey, *Eén voor God*, © 2010 IRI.
- Pagina 65: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Pagina 68: Foto © 2006 Robert Casey.
- Pagina 75: William Whitaker, *Jezus zeide tot haar: Maria!*, © 1999 IRI.
- Pagina 127: Harry Anderson, *Gaat dan henen en leert al de volken*, © IRI.
- Pagina 154: Foto © 2000 Steve Bunderson.
- Pagina 180: Jerry Harston, *Elia wedijvert met de priesters van Baäl*, © 1978 IRI.
- Pagina 183: Robert T. Barrett, *Mozes scheidt de wateren van de Rode Zee*. © 1983 IRI.
- Pagina 185: VaLoy Eaton, *Aankomst van Brigham Young*, © 1986, met dank aan Zions Bank, kopiëren niet toegestaan.
- Pagina 190: Heinrich Hofmann, *Christus en de rijke jongeling*, met dank aan C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Pagina 202: Del Parson, *Daniël weigert vlees en wijn aan het hof*, © 1983 IRI.
- Pagina 224: Michael Malm, *Limonade op een warme dag*, © 2010 IRI.
- Pagina 246: Harry Anderson, *De kruisiging*, © IRI.
- Pagina 256: Walter Rane, *Vrede laat ik u*, © 2004, met dank aan het Museum voor kerkgeschiedenis.

Register

A

Aäronisch priesterschap.

Zie Priesterschap

Afval, de

in het midden des tijds, 47
priesterschapsgezag verloren
door, 48

Vader in de hemel herstelde
evangelie na, 39

Anderen vergeven

behoort de houding van de kerk-
leden te zijn, 248

bereidt ons voor op het celestiale
koninkrijk, 251–253

toont onze waardering voor
Gods vergeving, 249–250

Avondmaal

ingesteld door de Heiland,
172–174

onvriendelijke gevoelens weg-
doen vóór deelname aan, 250

Waardige deelname aan, her-
nieuwt onze geestelijke kracht,
175–176

B

Begeerte

waarschuwing tegen, 217

Bijbel

getuigenis van Jezus Christus,
24–25

Zie ook Schriften

Boek van Mormon

George Albert Smith spreekt over,
met anderen, XXII, XXXIV

getuigenis van Jezus Christus,
25–26

Zie ook Schriften

D

Daniël

gehoorzaamde gezondheidswet
in zijn tijd, 202–203
geloof van, 182–183

Dienen

geluk door, 17–18
in de kerk, 160–162
kan lijden verlichten, 220–221
van noodlijdenden na Tweede
Wereldoorlog, 211

Dood

evangelie schenkt ons begrip
van, 67–70, 75–77

Doop

van Jezus Christus, 24

Duivel

probeert ons te misleiden, 194–197
we kunnen, weerstaan, 197–199

E

Eerste visioen

aanvullend bewijs dat Jezus de
Christus is, 26–27
legde fundament voor geloof, 36
toonde aan dat de hemelen niet
verzegeld zijn, 34–36
toonde Joseph Smiths geloof aan,
35, 36, 184

Eeuwig leven

doel van sterfelijk leven is zich
voor te bereiden op, 70–71

Elia

geloof van, 183
herstelde sleutels van werk voor de doden, 81, 82

Evangelie van Jezus Christus

bedoeld om van ons betere mensen te maken, 7–9
enige weg naar vrede, 258–260
leert ons van elkaar te houden, 14–15
schenkt geluk, 29, 39–40, 75–77
wereld heeft, nodig, 124–125

Evangelieverbreiding

belang van de Heilige Geest bij, 153–155
belang van voorbeeld in, 138–140
beloning voor, 130–132
draagt bij tot geluk en goedheid van anderen, 147–149, 151–153
enthousiasme en ijver bij, 127–129, 150–151
manieren om deel te nemen aan, 140–145
met liefde en vriendelijkheid, 149–150
noodzaak van, 124–126
onze plicht, 29, 128, 129–130, 136–138

F

Familiegeschiedenis

hulp van de Heer bij, 88–90
Zie ook Tempels en tempelwerk

Farr, Lorin (grootvader), XIII

G

Gebed

bid voor regeringsleiders, 99
gezinsgebed, 98–100
jongetje vraagt arts voor hem te bidden, 95–96
kracht van, 98–99
we kunnen weten waarvoor we moeten bidden, 97–98

Geboden

God geeft, omdat Hij ons liefheeft, 193–194
houden ons aan de kant van de Heer, 192
veiligheid door, te gehoorzamen, 260–261

Gedachten

wij zijn het product van onze, XV

Gehoorzaamheid. *Zie* Geboden

Gelijkenis van het bruiloftsmaal, 5–6

Geloof

een gave Gods aan de rechtschapenen, 188
leidde tot Joseph Smiths eerste visioen, 36, 37, 184
van eerste heiligen, 184–186
voorbeelden van, in de Schriften, 182–184

Getuigenis

iedereen kan eigen, ontvangen, 28, 116–118

Gezin

gebed verenigt het, 100
schriftstudie, 107–109, 241
vriendelijkheid in, 228–230
waardevoller dan wereldse zaken, 73

Zie ook Ouders

Gezinsavond, 242–243

God de Vader

alle mannen en vrouwen zijn kinderen van, 13–14
geeft geboden omdat Hij ons liefheeft, 193–194
heeft een lichaam, 38–39
spreekt tot de mens, 114–115
wij kunnen zoals, worden, 71

H

Heilige Geest

bron van getuigenis, 28, 116–118, 154–155

- leidt ons tot veiligheid en verhoging, 118–119
nodig bij evangelieverbreiding, 153–155
- Hemelse Vader. *Zie* God de Vader
- Herstelling
van het evangelie, 39
van het priesterschap, 47–50
- Heuvel Cumorah, XXX
- Huisonderwijzer
George Albert Smith herinnert zich zijn, 45–47
- J**
-
- Jezus Christus
doop van, 24
getuigenis over, in de Bijbel, 24–25
getuigenis over, in het Boek van Mormon, 25–26
leeft nu, 23
ons getuigenis van, 21–30
opstanding van, 24–25
vergaf wie Hem kruisigden, 248
verleende zijn apostelen het priesterschap, 47–48
verschijning van, aan de Nephieten, 25–26
verschijning van, aan Joseph Smith, 26–27
Zoon van God, 22–24
- K**
-
- Kerkleiders
de Heer leidt zijn volk bij monde van, 59–60, 115–116
door de Heer gekozen, 58–59
veiligheid in volgen van, 60
we behoren, niet te kritiseren, 63–64
Zie ook President van de kerk
- Kerkleiders steunen, 57–65
- Kerk van Jezus Christus
bezit goddelijk gezag, 50–51
geleid door Jezus Christus, 59, 115–116
voortgang van, 42, 157–159, 162–166
- Kritiek
in strijd met het evangelie van Jezus Christus, 226
let op deugden in plaats van zwaktes, 226–227
op kerkleiders, 63–64
- L**
-
- Laatste dagen
gekenmerkt door ernstige moeilijkheden, 258
- Leven
doel van, 70–73
is eeuwig, 69–70
- Liefde
bij evangelieverbreiding, 149–150
gebod om, te geven, 14–15
gelegenheden om, te uiten, 16
kan mensen inspireren tot het goede, 17, 150, 227–228
schenkt waar geluk, 17–18
tonen door anderen te helpen, 16–17
Zie ook Vriendelijkheid
- M**
-
- Melchizedeks priesterschap. *Zie* Priesterschap
- Moeders
vriendelijkheid en mededogen van, 230
Zie ook Ouders
- Mozes
armen van, ondersteund door Aäron en Chur, 61
geloof van, 182

N

Naastenliefde. *Zie* Liefde

Noach

geloof van, 182

weinigen luisterden naar waar-
schuwingen van, 60

O

Openbaring

aan de profeet, 113, 114–116

nu noodzakelijk, 114–115

persoonlijke, 114, 116–119

Opstanding, 24–25, 74

Ouders

verantwoordelijkheid van, om
hun kinderen het evangelie van

Jezus Christus leren, 235–238

voorbeeld van, 208–209, 238–240

zijn liefdevol en vriendelijk

voor hun kinderen, 228–230,

240–241

Zie ook Gezin

P

Pioniers, XXX–XXXII, XXXV–XXXVII

President van de kerk

de Heer leidt zijn volk bij monde
van, 115–116

gesterkt door steun van leden,
64–65

ontvangt kracht en wijsheid van
God, 61

Zie ook Kerkleiders

Priesterschap

alleen in de ware Kerk van Jezus
Christus, 50–51

draggers van, moeten het waardig
zijn, 52–53

ga niet lichtvaardig om met, 52

gelegenheid om te dienen, 45–47

herstelling van, 47–50

jongemannen dienen te worden
voorbereid op, 45

moet op de wijze des Heren wor-
den verleend, 50

verordeningen van, noodzake-
lijk voor toegang tot celestiale
koninkrijk, 51

R

Roepingen

plicht van leden om, te vervullen,
160–162

S

Sabbat

heiligen van, brengt geluk,
169–171

naar de kerk gaan op de, 171–172

Satan. *Zie* Vijand

Schriften

bereiden ons voor op het celesti-
ale koninkrijk, 106–107

lezen in gezinsverband, 107–109

steun bij beproevingen, 105–106

waardevoller dan de filosofieën
van de mens, 104–105

Smith, George A. (grootvader)

achtergrond van, XII–XIII

door George Albert Smith in

droom gezien, XXVI–XXVII

geïnspireerd om voor veiligheid

van zijn gezin te bidden, 97–98

raadt zijn familie aan aan de kant

van de Heer te blijven, 191

zendingsarbeid van, 163

Smith, George Albert

aangevallen door een bende,
XVIII–XIX

als apostel, XX–XXXII

als president van de Europese

Zending, XXIX, 135–136,

179–182

als president van de kerk,

XXXII–XL

als vader, XIX–XX, 233–235

- bezoekt de geboorteplaats van Joseph Smith, 33
- bezoekt de Kirtlandtempel, 81
- bezoekt de president van Mexico, XXXV
- dood van, XXXIX, 22
- geeft het Boek van Mormon als kerstcadeau weg, XXIII
- geeft zijn jas aan arbeider, 13
- gered van verdrinkingsdood door gebed, 94–95
- gesteund als president van de kerk, 57
- gezondheidsperikelen van, XXVI–XXVIII
- huwelijk van, XVI–XVII
- interesse van, in historische locaties, XXX–XXXII, XXXV–XXXVII
- kinderen van, XIX–XX
- kindertijd van, XII–XVI, 233
- leert hoe piloot in de mist navigeert, 111–113
- leert zijn dochter eerlijk te zijn, 233–235
- leert zijn kinderen hun kerstspeeltjes weg te geven, XX
- maatschappelijke betrokkenheid van, XXIII–XXIV
- moeder leert, bidden, XIII–XIV, 93–94
- oogaandoening van, XVI, XXIV
- persoonlijk credo van, 1–2, 147, 247–248
- raadt Belle S. Spafford aan lid te blijven van vrouwenraad, 257–258
- raadt iemand aan in de Schriften te lezen, 103–104
- roeping tot apostelambt, XX–XXII
- stuurt hulpgoederen naar Europa, XXXIV, 211–213
- tot diaken geordend, 45
- verspreidt het evangelie, XXII–XXIII, XXXIV–XXXVI, 123–124, 147–149
- verzoent zich met kwaadwillende vriend, 247
- vriendelijke daden van, XII, XXXIX–XLI, 2, 11–13, 223–225
- vrouw van, overlijdt, XXVIII
- weigert koffie te drinken, 201
- werkt op dertienjarige leeftijd in kledingfabriek, XV–XVI
- zending van, naar zuiden van Utah, XVI
- zending van, naar zuiden van Verenigde Staten, XVII–XIX
- ziet zijn grootvader in droom, XXVI–XXVII
- Smith, John (overgrootvader), XIII
- Smith, John Henry (vader), XIII, 97–98
- Smith, Joseph
- door God geroepen ondanks jonge leeftijd en onervarenheid, 36–38
- Eerste visioen van, 26–27, 33, 34–37
- gaf zijn leven voor zijn getuigenis, 41–42
- geloof van, 36, 37, 184
- getuigenis van Jezus Christus, 26–27
- herstelde eeuwige waarheden, 38–40
- Smith, Lucy Emily Woodruff (echtgenote)
- dood van, XXVIII
- ontvangt zegen van Wilford Woodruff, XIX
- verkeringstijd en huwelijk van, XVI–XVII
- Smith, Sarah Farr (moeder), XIII, 93–94

T

-
- Technologie
om het werk van de Heer te bevorderen, 159
- Tegenwerking
houdt de vooruitgang van de kerk niet tegen, 162–164
- Tempels en tempelwerk
doel van, om verordeningen beschikbaar te stellen, 83–88
inwijding van de Idaho Falls-tempel (Idaho), 82–83
offers van de heiligen voor de bouw van Kirtlandtempel, 81
- 'This is the place'-monument, XXXV–XXXVII
- Thuis
kan veilige plek zijn, 261–262
Zie ook Gezin
- Tiende
door, bevorderen wij het werk van de kerk, 218–219

V

-
- Vaders
dienen hun zonen voor te bereiden op het priesterschap, 45
Zie ook Ouders
- Verordeningen
noodzakelijk voor eeuwig heil, 51
voor de doden, 83–88
- Verzoening. *Zie* Jezus Christus; Opstanding
- Vijand. *Zie* Duivel
- Voedselvoorraad
als voorbereiding op moeilijke tijden, 213–215

stelde de kerk in staat noodlijdenden te helpen, 211–213

- Voorbeeld
bij evangelieverbreiding, 138–140
door ons, hebben we een positieve invloed, 263
van ouders, 208–209, 238–240
- Voorbereiding
op een zending, 140–141, 142
op het eeuwige leven, 5–7, 70–71, 105–107, 251–253
op noodgevallen, 213–215
- Voorsterfelijk leven, 69, 70–71
- Vrede
door het evangelie van Jezus Christus, 258–260

- Vriendelijkheid
bij ons thuis, 228–230
kan harten verzachten, 223, 227–228
komt van de Geest van de Heer, 225–226
we behoren een voorbeeld van, te zijn, 226
Zie ook Liefde

W

-
- Werken, 215–216
- Woord van wijsheid
is liefdevolle raad van hemelse Vader, 203–205
ons gezin in, onderwijzen, 208–209
zegeningen van gehoorzaamheid aan, 205–208

Z

-
- Zendingswerk. *Zie* Evangelieverbreiding

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

